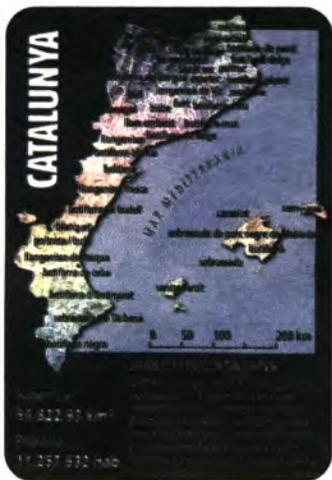

**EL DÉU DELS
CRISTIANS
segons HEGEL.**

El cristià no s'adona que Déu no va crear l'home, sinó que fou l'home qui va crear Déu, com una mena d'expressió de la seva pròpia idea de llibertat. I amb això, el cristià esdevingué esclau del Déu que havia creat.
L'HOME I EL RISC.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisos catalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 491

15 DE SETEMBRE DEL 2002

PREU: 2 €

CALA FIGUERA

Fa 32 anys que na Maria Vidal regenta els Apartaments Sales a Cala Figuera. Lloga els apartaments per a 2 persones a 48 euróns, per a 4 persones a 70 euróns. Obert tot l'any a l'hivern és a més bon preu. Tel. 606 189 370

Des de l'any 1967, la família Oliver regenta l'Hostal Oliver a Cala Figuera. Les habitacions dobles valen 42 euróns la nit. Tenen restaurant obert al públic amb menú molt variat al preu de 6 euróns. 971 645121

Fa 2 anys que en Biel Gomila regenta el Restaurant Es Morràs a Cala Figuera. Són pare va obrir aquest restaurant l'any 1982. A la foto amb el cambrer Joaquin Bisdrujen. Despatxen menús a 6 euróns. A la carta tenen peix fresc de barques pròpies a una mitjana de 23 euróns. Tel. 971 645 319

Fa 16 anys que en Joan Santacruz és l'encarregat del Rt. Cala II a Cala Figuera. A la carta se menja per una mitjana de 12 euróns. A la foto amb la seva companya Heimke Mansfeld. Tel. 971 645 018

Na Maria Vidal i la seva filla Maria Ferrando són les madones de l'Hostal can Jordi a Cala Figuera. Lloguen les dobles a 33 euróns. Tel. 971 645 035

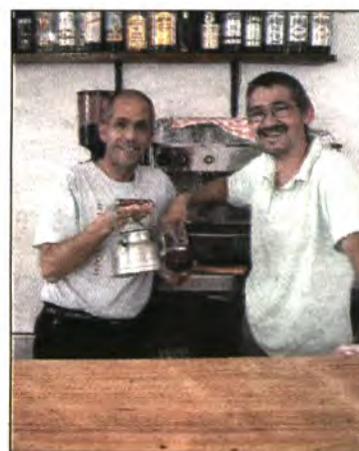
COLÒNIA DE SANT JORDI

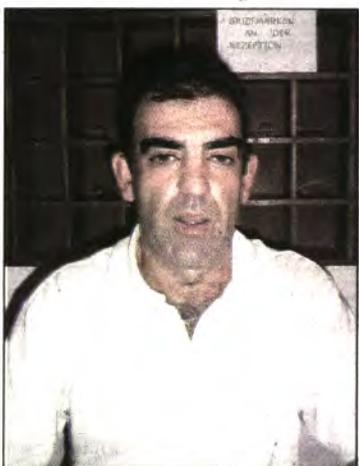
En Maunel Aceituno és el president del comitè d'Unió Mallorquina a ses Salines. També és l'amo de l'Hostal Colonial on fabrica els millors gelats artesanals de Mallorca. Tel. 971 655 278

En Mateu Bauçà acaba d'obrir l'Assessoria Fiscal Bauçà al carrer dels Estanys de sa Colònia. Tel. 971 655 085

En Francisco i n'Horacio acaben de fer-se càrrec de la Nova Cafeteria Rívoli al carrer dels Estanys de sa Colònia. Despatxen les hamburgueses i les pizzes. N'Horaci és fotògraf ambulante. Tel. 971 665 386

Joan Gual Martorell és l'amo jove de l'Hostal Martorell a sa Colònia. Son pare va obrir aquest establiment fa 40 anys. És un lloc de 29 llits al preu de 30 euróns per persona i dia. Tel. 971 655 030

Fa mig any que n'Ingrid Duras ha obert l'estètica Cara Bella al carrer del Dofi de sa Colònia. Tel. 609 870 697

Fa 12 anys que en Biel Sacarés a qui veiem al el seu ajudant Oscar, regenta la botiga d'Instal·lacions Elèctriques i Sanitàries Sant Jordi. Tel 971 656 458

Fa 15 anys que la família Roca regenta el TallerAuto Boat Roca a l'entrada de sa Colònia. Tel. 971 655 222

Fa 33 anys que n'Antònia Comes regenta la botiga de roba i sabates Martorell a sa Colònia. N'Antònia està separada i li agradaria trobar parella. Tel. 971 655 248

fa un any que na Maria Gàzquez regenta la Cafeteria sa Maria a s'Estanyol. Despatxa menús a 6 euróns. Tel. 971 640 259

LA PÀTRIA

Ningú estima la seva pàtria perquè és gran, sinó perquè és la seva.
SÈNECA.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU JOAN I FLORIT

Aquests dies he pasturat per la península d'Andratx. Un redol de Mallorca on només hi ha un 20% de mallorquins, segons diuen les estadístiques. A Andratx se xerra català, però al Port i a les muntanyes se xerra alemany. Els alemanys se deixen entrevistar per l'Estel i se subscriuen. Els mallorquins, vots del PP, no en volen saber res, els altres, si fa poc temps que tenen el negoci obert, també ens fan cas. A Peguera. Que vaig conèixer a principis dels seixanta, hi ha comerciants de totes les ètnies i nacions: Turcs, indis de la Índia, francesos, alemanys, polonesos, espanyols, mallorquins... Els turcs, venen d'Alemanya on els seus pares emigraren fa una quarantena d'anys i fan de joiers, una gent simpàtica i receptiva que d'entrada et convi-

den a cafè. Els estrangers, són els principals clients que tenim a Peguera. Volen aprendre la llengua catalana i volen que l'aprenuin els seus fills. Aquests nous mallorquins són l'esperança per a la independència de la nostra terra.

Tanmateix, si voleu anar a un poble andalús sense sortir de Mallorca, anau a Son Ferrer, entre el Toro i Magalluf. Una dotzena o més de bars plens de gent que beu cervesa, és una gent que fa vida al bar enlloc de a ca seva. Botigues poques que tot s'ho mengen els Supers, forns, mecànics, tot forasters, llevat de l'amo del Taller Riera que és eivissenc. Son Ferrer te quatre o cinc mil habitats, però de mallorquins, res de res. Ja us ho dic, anau-hi si voleu estar dins l'ambient d'un poble andalús.

La Colònia de sant Jordi és un

altre poble que visitarem aquesta quinzena. Les pintades que hi havia l'any passat contra el passeig marítim que vol fer en Jaume Mates han desaparegut. Sembla que el batle, que és un militar a la reserva te cura de fer-les esborrar, en canvi, les pintades que diuen si al passeig, són respectades per les brigades municipals. La gent, encara parla de la novel·la AJUNTAMENT, BON DIA que va alçar molta polseguera l'any passat, on se denunciava l'amiguisme i el moving entre el personal de l'Ajuntament de ses Salines. La gent, i sobretot els polítics que no són del PP, diuen que tot lo que diu la novel·la és ben ver i que els denunciants de la novel·la ho tenen ben pelut per guanyar el plet. La gent diu que l'Ajuntament te molts d'euró de superavit i que podria tenir més cura de la neteja i de les petites reparacions dels carrers i del seu mobiliari.

Per la revista Sa Plaça sabem que a Llubí fan cisternes de coll ample. Diu la revista: "Fa anys que el qui era batle per UM, ja va fer uns sestadors per a viure la seva filla.

No és que no l'apreciàs; però més valia dir que feia uns sestadors, que no una casa per viure a fora vila amb totes les de la llei. Ara, el jutge de Llubí s'ha fet una piscina, però mirau per on, figura com una cisterna de coll ample".

en Pere Barceló anava al cap davant. Ara, se veu que s'ha cansat, cosa que a mi no m'estranya gent ni mica. He anat per Puigpunyent i Galilea i no he trobat la col·laboració dels pocs establiments oberts al públic. A un lloc així, és molt difícil con-

Capçalera de la darrera edició de la revista GALATZÓ. El franqueig amb 50 cèntims d'euró que fa pagar ESPAÑA pot ser un dels motius del tancament de la revista

Seguint amb les revistes de la Premsa Forana de Mallorca, hem rebut la revista mensual GALATZÓ que s'edita a Puigpunyent i Galilea. L'editorial te per títol "Galatzó s'acomiada amb aquest número i ens diu a reveure". Aquesta revista fou fundada per Miquel Mora el juny de 1986. N'Antoni Betti en fou el director entre el setembre del 90 i el desembre del 92, darrerament

continuar amb una tasca com la nostra de fer una revista nacionalista. No hi ha mecenes a Mallorca, i menys a Menorca, a Eivissa i a Formentera, per tirar endavant revistes que defensin aquesta terra. Per a vergonya dels suposats nacionalistes, l'Estel de Mallorca, ha de viure de les subscripcions i dels anuncis dels estrangers que viuen entre nosaltres.

Editorial

UN ONZE DE SETEMBRE PER LA DEMOCRÀCIA I LA LLIBERTAT

Enguany, l'11 de setembre nostre es veurà tapat mediàticament per l'11 de setembre mundial, tenint en compte que es complirà el primer any de l'insòlit i catastròfic atemptat terrorista contra les Torres Bessones de Nova York i el Pentàgon a Washington. El món, d'alguna manera, estarà pendent d'aquest fet, i això influirà -també d'alguna manera- en la celebració de l'11 de setembre a Catalunya.

Al llarg d'aquest últim any s'ha establert un debat que, almenys aparentment, involucra una contradicció que no hauria de ser-ho: la que planteja si és preferible més llibertat amb menys seguretat o menys llibertat amb més seguretat. A partir de l'11 de setembre, i en nom de la seguretat, s'han plantejat pertot arreu -començant pels Estats Units, com, d'alguna manera, també era lògic- retallades evidents dels drets civils i democràtics de les persones, per tal de mantenir una (molt sovint teòrica) seguretat.

A l'Estat espanyol, sense que existís una pressió immediata com la dels atemptats dels Estats Units, s'ha produït una involució claríssima en el sistema democràtic (ja prou imperfecte) sorgit de la Transició. Hem assistit a la redacció i aprovació -per una àmplia majoria del Parlament espanyol, i amb un ampli rebuig al Parlament basc- de la Llei de Partits Polítics, que permet unes retallades importants a la llibertat d'associació. Posteriorment, s'ha començat ja amb l'aplicació d'aquesta llei de dubtosa qualitat democràtica, iniciant els tràmits per a la il·legalització de Batasuna, i pro-

hibint (ordre del jutge Baltasar Garzón) la realització de manifestacions a favor del dret a la legalitat de l'esmentada força política. S'ha conculcat, per aquesta vida, el dret d'expressió i manifestació, també considerat com a dret fonamental en qualsevol sistema democràtic.

Per als catalans, l'11 de setembre d'enguany, a més de constituir un dia de commemoració de la derrota que ens deixà sense sobirania política, amb la intenció de recuperar-la algun dia, també hauria de constituir una data de solidaritat. Durant la II República, quan els poders centrals de l'Estat intentaren retallar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (que aleshores constituïa la punta de llança del moviment d'emancipació nacional a l'Estat espanyol), el nacionalisme català sempre comptà amb la solidaritat dels diputats del Partit Nacionalista Basc. Un ministre de l'esmentat partit presentà la seua dimissió al president de la República quan decidí dimitir un ministre català, a causa de les esmentades retallades estatutàries (Irujo per Aiguader, si no ho record malament).

Ara els nacionalistes catalans majoritaris -representats per Convergència i Unió- han deixat completament abandonat el Partit Nacionalista Basc en la seua lluita contra l'antidemocràtica Llei de Partits, i no s'han manifestat prou clarament al costat del nacionalisme basc democràtic en contra de la il·legalització de Batasuna. La Història els ho retraurà; però nosaltres, ciutadans demòcrates que volem la llib-

ertat de totes les persones i de tots els pobles, també tenim tot el dret de retraure'ls-ho.

Però també els hem de retraure la incapacitat d'aconseguir, per exemple, que els anomenats Papers de Salamanca -tots els arxius de la Generalitat republicana, dels partits polítics, sindicats, associacions... de l'època de la República- no hagin estat retornats a Catalunya, el País Valencià i les Balears, i continuïn, per tant, en mans d'aquells que ominiosament varen obtenir-los "por justo derecho de conquista". El mateix suposat "dret" que ens assimilà a les institucions de Castella després del fatídic 11 de setembre de l'any 1714, quan les tropes borbòniques ocuparen la ciutat de Barcelona, després d'una resistència heroica de les classes populars de la capital catalana.

El govern de l'Estat, en mans del Pp, té un projecte clar d'Espanya: volen una mena d'Espanya franquista amb la benedicció dels vots i amb maquillatge democràtic. Una Espanya "una", amb una llengua d'interrelació, un poder central fort, una única representació exterior... amb el projecte de constituir, a la llarga o a la curta, realment una única nació. Davant aquest projecte tan clar, els principals partits nacionalistes de les tres nacions no espanyoles de l'Estat (Euskadi, Galícia i els Països Catalans) no plantegen projectes igualment clars a favor de la pròpia sobirania, només assolible a través de la independència, en el marc de la Unió europea.

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Sobre aquells que tenen fil directe amb Déu

Quan una persona o un grup sobrevalora les seves qualitats o bé quan les infravalora, es probable que estigui fent interpretacions incorrectes entorn d'ell mateix. L'excés o el defecte impedeixen poder gaudir d'una autoestima sana i equilibrada. Una autoestima exagerada cerca admiració, èxit, poder, prestigi i altres ànsies de grandesa. I una autoestima afeblida inhibeix els sentiments, defuig córrer riscos i superar les dificultats, viu pendent de l'aprovació aliena. Tant els uns com els altres no pateixen cap anormalitat mental, però actuen a partir d'un desajustament que la sociologia defineix com patològic.

Desvetllar admiració, moure's en àmbits de poder, tenir èxit i prestigi, no té per què ser una dinàmica forçosament negativa. Poden ser negatius, però, els desitjos que se'n derivin, convertits en possessivitat, avassallament, en paternalisme, en dèficits d'empatia. El sentit desmesurat de valor sempre l'han adoptat les nacions que n'han annexionat d'altres. ¿Com pot ser que, en el XXI, França, Turquia, Rússia, Xina, Portugal, Regne Unit, Holanda, per posar alguns exemples, encara conservin possessions colonials (Nova Caledònia, Kurdistan, Txetxènia, Tibet, Macau, Antilles britàniques i holandeses, respectivament)?

Un passat imperial conforma en la psique col·lectiva dels que sotmeten un tarannà d'importància que persisteix amb el temps. La metròpoli sempre s'ha volgut autoconvèncer que colonitzar és una manera d'universalitzar i protegir els subjugats. I que, ben mirat, això no és més que un favor: «Espanya i l'espanyolisme volen convertir els catalans en espanyols per diguem-ne el seu bé», apunta Alfons Quintà, advocat (Avui, 24-11-98).

Aquests aires arrogants que transpuen aquells que pensen que la seva cultura és millor són titllats, pel sociolingüista Bernat Joan, d'omnipotència apresca: «és allò que fa que un parlant, en qualsevol lloc i circumstància, tengui una mena de dret natural a exigir l'ús de la seua llengua». A les identitats prepotents els és difícil entendre que la seva llengua i cultura no sigui netament superior a la de les colònies. I, aleshores, la resta de llengües són classificades com de segona (català, finès, txec, hongarès, maltès,...) o de tercera (occità, quítxua, bretó, sard, frisó, navajo...) segons la seva incidència social. Lluís Planes, de l'organització Jo també em planto, pensa que l'actual jerarquització de llengües vulnera el dret humà a la igualtat: «L'única cosa que demanem alguns catalans és tenir el mateix dret que té un castellà a Sòria, un francès a París o un anglès a Birmingham, ni més ni menys: poder viure simplement en la pròpia llengua i cultura en tots els àmbits de la nostra societat. Negar aquest dret se'n diu feixisme».

El fenomen contrari es produeix en les nacions històricament sotmeses, com en el cas del Paísos Catalans, que han interioritzat el sentiment de no merèixer ser respectades. En Bernat Joan en diu desemparança apresca: «cal tot un esforç racional per a utilitzar normalment el català, perquè l'ús del català comporta, generalment, més en algunes parts del nostre territori lingüístic que no en unes altres, tot un seguit d'estímul negatius».

L'historiador Harold R. Isaacs pensa que això es produeix perquè els grups més forts han imposat amb èxit sobre els més febles una identitat-de-grup negativa.

No obstant això, moltíssims catalans, bascos, gallecs, gibraltarencs es neguen a ser espanyols. La voluntat de desentendre's d'Espanya fins i tot s'ha estès a Ceuta i Olivença. La ciutat nord-africana podria esdevenir properament el punt final d'una marxa a favor de la seva descolonització. I l'associació Amigos de Olivença ha remogut mitjançant el parlament de Lisboa un possible retorn d'aquesta vila fronterera, a hores d'ara adscrita a l'Extremadura espanyola, a Portugal.

Allò que més desconcerta la majoria d'espanyols és que nosaltres no els envegem, que no tinguem necessitat de ser tan universals com ells. Ho encaixen molt malament. Tant, que acostumen a sentir un despit i una frustració que sovint ens descarreguen amb desdenys i altres maltractes. I és que ens veuen com uns desagraïts. Sobretot tenint en compte que, des de temps medievals, l'espanyol és la llengua per parlar amb Déu. **Ω**

QUIM GIBERT, Psicòleg

Depredadors colonialistes castellans

Mentre no siguem capaços de concretar, de simplificar la comprensió de les coses, serem vulnerables a la manipulació a i l'engany. I podrem fer poc per intentar ser lliures i amos del nostre destí.

A que ve aquesta cita? Idò ve per la successió de notícies que apareixen en els mitjans de comunicació que creen un estat d'opinió que ens allunya de la realitat i ens està manipulant per tal de facilitar als colonialistes castellans que treballen dur per tal de continuar exprimit la mamella que representa per a "ellos" la salvatge explotació que fan dels nostres recursos naturals.

L'estat d'embrutiment de la població propiciat per alguns mitjans de comunicació al servei d'empresaris i polítics afins, som els propis illencs els qui amb la major devoció combregam amb rodes de molí. Som els qui més patim davant la possibilitat que vengui menys turisme a les nostres illes, quan, en realitat, si fossim capaços de distingir quals són els vertaders interessos, ens hauriem d'alegrar d'aquesta possibilitat.

Intentem concretar. Intentaré simplificar certes notícies aparegudes als mitjans de comunicació.

Una informació apareguda al Diari de Balears (13-08-02): "Les Balears han creat 26.100 nous llocs de feina el segon trimestre dels 2002". "Amb aquestes dades, es recupera la tendència d'increment registrada des dels 1995 i que només es va trencar durant el primer trimestre del 2002". I continua: "Les Balears tornen a liderar la creació d'ocupació durant el segon trimestre d'enguany, segons dades fetes públiques ahir per l'Institut Nacional d'Estadística (INE)".

O sia, que, des de l'any 1995, són les Balears les que lideren la creació de nous llocs de feina, que són ocupats per persones que venen de fora. Venen de l'Espanya castellana, de Romania, Alemanya, Bulgària, el Marroc, el Senegal, Sud-Amèrica... S'estima que, des de l'any 1995, la població immigrant, a les illes, ha augmentat en unes quatre-centes mil persones. Beneficia això als illencs?

En informació al DdM (10-08-02) el titular diu així: L'habitatge és un seixanta per cent més car que el poder adquisitiva balear". El Consell Econòmic i Social destaca que les Illes són l'única comunitat on el preu s'ha duplicat en quatre anys". I segueix: "Un producte que s'allunya de la clientela local". En el mateix treball informatiu, i com a raonament vàlid, el mateix autor assenyala: "L'encariment del sòl dispara la productivitat. Si els treballadors tinguessin la casa al seu abast, els vendria la mol·licie.

Beneficia als illencs la massificació de l'afluència turística i la corresponent necessitat de població immigrant per poder servir-la?

DdM (08-08-02) a la pàgina 3 titula: "L'alta inflació impedeix la millora del poder adquisitiu dels treballadors". I segueix: Balears té el Producte Interior Brut PIB mes alt de l'Estat espanyol, no obstant això, els salaris estan per sota de la mitjana estatal. El PIB balear és irreal perquè els seus beneficis se reparteixen fora de l'arxipèlag.

Beneficia als illencs el que la riquesa creada amb el nostre treball i l'explotació dels recursos naturals de les illes sia repartida fora de la nostra comunitat?

Ultima Hora (07-08-02). Plana de succeïts: "arrestats per furta d'un vehicle a Ciutat de Mallorca,

ca, tres ciutadans marroquins: Un d'ells menor d'edat. Foren detinguts per furta d'un cotxe al carrer Joan Maura, i per resistir-se a la autoritat i intentar fugir en el moment de la detenció".

Beneficia als illencs l'augment incessant de la inseguretat ciutadana, propiciada per l'augment de la immigració amb tot el que això du? Máfies, xoriços, malobrants, vividors... que se passegen per les illes?

Diari de Balears (11-08-02), a la plana 4 en la secció "De tot color", signada per Ferran Aguiló, comenta: "Les illes Balears tenen adscrit un paper en el guió de la dreta espanyola (i en aquest gènere s'hi pot incloure el PSOE: Recaptar divises (L'euro ha canviat aquesta escena) augmentar el PIP mitjà de l'Estat, aportar impostos en una balança desmesuradament desfavorable a les illes i re-col·locar els excedents de mà d'obra que la injusta economia d'altres llocs no pot assumir. Quan no interpreten aquest paper amb diligència, apareixen tècnics, directores i, fins i tot, tramoistes que dirnos que no és això, que els desfiguren el seu guió. Poc els importa si dormim o no, si ens hem hagut d'empenyorar la propietats de la padrina per a l'atretzzo, si el ritme és iniquantable i no durarem molt així... Però ara van esvalotats perquè hem decidit que ho posam tot nosaltres, com sempre, però també volen triar l'equip director. No els agrada, ens reboten xifres apocalíptiques, exciten als secundaris i membres del cor, que belen com endimoniats, i pretenen amotinar la platea. Al davant d'aquesta moguda només hi ha lloc per a la reafirmació que el guió és nostre, però des de la tranquil·litat i la fermesa". I continua: Per estratègia convé amagar que rere cada model de producció hi ha un substrat ideològic, o amb el desconeixement més absolut de qui es defineix com apolític que, casualment, sempre és de dretes.

DdM: (22-08-02) "La natalitat se recupera a les Illes per quart any consecutiu". "La immigració provoca una forta pujada de la natalitat". "L'aportació que suposa aquesta immigració, són les raons que expliquen aquesta recuperació".

Beneficia als illencs aquests espectacular increment de la natalitat dels "illencs"?

DdM a la secció de cartes al director, carta signada per Toni Vidal, diu: "Ajudes als habitants de son Banyà. No se si faran be o no en queixar-se els gitanos de son Banyà de que l'Ajuntament només els doni deu milions de pessetes a cada una de les famílies per la seu nou habitatge fora de l'assentament. Tampoc puc acceptar les raons que al·leguen per merèixer un sol cèntim que surt de la butxaca de tots els ciutadans...".

Pens que amb el simple anàlisi de les notícies i comentaris que he transcrit, els illencs que ho vulguin entendre, ho entendran i si, a més a continuació, se dediquen a veure el seu entorn podran fer un exercici d'autocrítica, i siguin capaços de viure més lliures. També hauran après que als illencs ens han dat i ens donen pel sac i no ens paguen. I si Déu no hi posa remei, ho seguiran fent fins que el mos rompin. Llavors, al damunt, se'n fotran de nosaltres, I amb tota la raó. De fet ja ho estan fent: Polítics castellans, amb els seus mitjans de comunicació, els seus estaments religiosos, judicials, militars, socials... Fins quan? **Ω**

PERE FELIP I BUADES

LA IL·LEGALITZACIÓ DE BATASUNA I LA PAU A EUSKADI

Teòricament, totes les forces democràtiques tant de l'Estat espanyol com del País Basc tenen entre les seues prioritats la d'aconseguir la pau a Euskadi. Existeix, en aquesta nació ibèrica, un conflicte enquistat, que impedeix el normal desenvolupament democràtic de la societat basca (en el sentit en què aquesta decideixi), que és l'ús de la violència com a arma política, per part d'una minoria de bascos. Aturar la violència i aconseguir que totes les postures polítiques es manifestin per via democràtica constitueix, teòricament (hi insistesc), un dels principals objectius de la majoria de la societat, tant al conjunt de l'Estat com al País Basc.

La recent decisió del govern espanyol de tirar endavant, amb l'avançada del jutge Garzón, la il·legalització de Batasuna, anirà en aquesta direcció? Servirà per activar el procés de pau per al País Basc? És legítima? Es planteja com un enfrontament entre demòcrates i violents? Facem-hi algunes consideracions.

a. Les principals forces polítiques basques —començant per les que formen el govern d'aquella comunitat autònoma— consideren que la il·legalització no servirà per avançar en el procés de pau, sinó per activar la violència. En quedar sense referent polític, és possible que hi hagi joves abertzales que, no tenint una via de sortida a les pròpies reivindicacions per la via pacífica, optin per la via violenta. A la pràctica, emperò, sembla que a l'Estat aquesta via li resulta més còmoda, perquè pot reprimir-la legítimament, mentre que, en democràcia, no es poden reprimir legítimament les idees (no es pot prohibir que algú vulgui la independència d'Euskadi, per exemple). La il·legalització de Batasuna, per tant, previsiblement, lluny de reduir la violència contribuirà a augmentar-la.

b. Estratègicament, la il·legalització de Batasuna constitueix un error terrible, perquè s'havia produït un important transvassament de vot d'aquest partit cap al PNB i cap a Eusko Alkartasuna (partits sobiranistes bascos que rebutgen la violència). Democràticament, s'havia aconseguit que Batasuna quedés arraconada, amb la meitat de diputats dels que tenia en l'anterior legislatura. Aquestes dades, sent malpensats, ens permeten de sospitar que el govern del PP s'estima més un PNB-EA feble amb violència al carrer que no un PNB i una EA forts, amb la pau assolida.

c. La legitimitat de la il·legalització resulta també discutible, i, com a mínim, planteja algunes preguntes importants: es poden declarar il·legals formacions polítiques que no cometen delictes només pel fet de no condemnar-los? Es pot deixar sense representació unes quantes desenes de milers de persones? Es pot treure del parlament basc i de l'espanyol —i de les institucions com ara ajuntaments, etc— els representants d'una part del poble basc? Es pot considerar com a delictes el silenci (s'apunta com a element per a la il·legalització el fet que Batasuna no condemna la violència d'ETA)? Si és així, no s'hauria d'il·legalitzar també el PP, que mai no ha condemnat el "Alzamiento" del general Franco, i que ha impedit que el Parlament espanyol el condemnés explícitament?

d. Aquesta il·legalització es planteja en termes de demòcrates contra terroristes? Vegem-ho: al parlament espanyol la gran majoria dels representants elegits pel poble estan a favor de la il·legalització. Al Parlament del País Basc, en canvi, la majoria dels representants elegits per la societat basca hi estan en contra. No fa pinta, això, d'un enfrontament entre Espanya i Euskadi, molt més que no un enfrontament entre demòcrates i no demòcrates?

Tot plegat ens duu a pensar que la il·legalització de Batasuna servirà per augmentar la violència al País Basc, per enverinar encara més les relacions socials en aquella part d'Europa, per mantenir a ratlla el creixement electoral del PNB i per impedir un procés d'autodeterminació sòlid. Potser és precisament això, que vol el govern del PP, a Madrid.

És segur, emperò, que no és el que anhelan la majoria dels ciutadans d'Euskadi. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

UNA ATZAGAIADA ANTIECOLÒGICA

En aquest estiu tan atípic hem assistit a una veritable onada d'irracionalitat antiecològica (també antinaturalista) per part d'un crispat neocaciquisme municipal. La característica principal d'aquest moviment "polític" regressiu és que tot sovint troba que estan molt bé les reivindicacions genèriques a favor de la sostenibilitat i per un major i/o millor equilibri territorial, però - !! ai las !! -, quan es tracta de limitar el creixement urbanístic i d'aturar les atzagaiades contra el medi ambient d'un municipi en concret, tot són insults i desqualificacions cap els grups que proposen una mica de seny. A més a més, el que resulta més aberrant d'aquest neocaciquisme és la covarda i estúpida criminalització que porten a terme (juntament amb les respectives oligarquies locals) contra les persones físiques, els ciutadans hones-

tos de carn i ossos d'aquests municipis, que són partidaris d'un creixement sostenible i d'un compliment estricte de la llei. Aquestes autoritats locals que estan tan rabiosament en contra del pluralisme polític i que són tan poc comprensibles amb el bé comú, posen en dubte quelcom tan important en democràcia com és l'interès general. Aquest neocaciquisme, a part de ser un injust i perillós neoautoritarisme pseudedefeixista, és totalment incompatible amb una aposta de futur de turisme de qualitat i, el més important, amb un projecte de país modern, equilibrat i europeu. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

DESBARRAR

Quina pitjor mort de l'ànima que la llibertat de desbarrar?

Les ànimes, encara quan pequen no busquen sinó assemblar-se a Déu amb una llibertat orgullosa, sense trellat, en un cert sentit, de baixa qualitat.

A voltes, uns vicis, que són claríssims, són vençuts amb uns altres d'amagats (els quals són tinguts com a virtuts). Llavors hi campa la supèrbia i una altivesa d'agradar-se a un mateix, que és causa de ruïna.

Si algú té sa l'olfat de l'ànima, olorarà bé la pudor dels pecats.

La voluntat de l'home no pot dir-se lliure mentre és esclava de passions que la vencen i atenallen. Qui ha sigut vençut per un altre és el seu vassall o esclau.

El mal no té natura: és la falta de bé.

Pecat no és desig de natures roïnes sinó no buscar els béns millors.

Escipió no tenia per afortunada la república que tinguera els murs ben plantats però els costums per terra.

Jesucrist es l'espectador del teu combat. El teatre és la teva consciència, on es baten la teua ment i la teva carn. La ment està conforme amb la justícia de la llei, però la passió de la carn li fa la contra mentre la ment val posar brida a la carn. Gran lluita però Qui et guaita combatre, pot ajudar-te en el perill.

No digueu pas: "Ai, mira, demà em convertiré, demà em contentaré Déu i quedaré perdonat de tots els meus pecats passats i presents". Dius bé que Déu ha promès el perdó a qui es penedisca. Però no el dia de demà als mandrosos

Quan comencem a avorrir els pecats, tal avorriment comença ja a fer-nos semblants a Déu: perquè avorrim allò que Ell avorreix.

Com parts distintes són l'home i el pecador: Déu va fer l'home, i el mateix home, va fer-se pecador. Desfés la teva mala obra i Déu en salvarà la seva bona obra. És just que avorresques en tu la teva obra

i estimis l'obra de Déu.

Si, per ser pecador, tens por de Déu, on podràs amagar-te'n? En quin cau et ficaràs? Vols fugir d'Ell? Llança't als seus braços. Vols fugir de la seva ira? Arrecera't, calmat, en Ell.

Aquestes tres menes de vicis: plaer carnal, supèrbia i curiositat abasten tots els pecats.

Tenebres son las ments sense trellat dels homes, engegades per desigs degenerats i per la infidelitat.

La saviesa és el bon aliment i la ruqueria l'inútil.

La ruqueria no és qualsevol ignorància, sinó la ignorància viciosa de les coses que cal estimar o defugir.

La luxúria no és pas el vici de bells i suaus cossos, sinó l'ànima espiritada que prefereix els plaers

carnals i tira per la finestra la moderació gràcies a la qual ens fem a les coses belles de l'esperit, incorruptiblement més suaus.

Imagineu-vos la malícia com el foc... Primer se socarra allò que s'atansa a una altra cosa per cremar-la. Perquè, si no es crema la mateixa cosa, no pot encendre res. La malícia ve de tu i, a qui no destruirà primer, sinó a tu?

Temptació és prova no seducció per a pecar. No és prova a fi que Déu sàpia, sinó per demostrar als homes allò que són i, per tant fer-los humils i que demanin ajuda a Déu que reconeguin la Seva Gràcia. Ω

(de Cogitationes, Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

[MAULETS]

C/ Nou, 31, baixos - 08301 Mataró
Tel. 937 551 915 - www.maulets.org

SOLIDARITAT AMB L'INDEPENDENTISME BASC

Rebutgem la il·legalització de la formació política Batasuna.

Maulets, organització del jovent independentista i revolucionari dels Països Catalans, expressem la nostra indignació davant l'ordre judicial d'il·legalització de la formació política basca Batasuna, decretada pel jutge de l'Audiència espanyola, Baltasar Garzón. Alhora condemnem la mesquinesa de la classe política espanyola, que dilluns va recuperar els plantejaments del franquisme per aixafar els drets més elementals d'una societat democràtica: dret a la llibertat d'expressió, reunió i associació.

A l'Estat espanyol, la divisió de poders, i la democràcia són, ara més que mai, una ficció. Davant de la il·legalització de Batasuna, no podem deixar de preguntar-nos qui serà el següent de la llista?

Maulets, com a organització del jovent combatiu català, manifestem la nostra solidaritat internacionalista amb l'esquerra independentista basca i ens comprometem a denunciar aquells qui al País Basc i als Països Catalans neguen la democràcia i la llibertat. Ω

El combat Maulet continua.
Països Catalans, 27 d'agost del 2002
Canya contra Espanya!
Visca la Terra!

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol XVIII

CECILIA BUELE I RAMIS.

La Junta de Personal i la Mesa del Parlament

Durant la tramitació d'aquell expedient disciplinari, obert amb la finalitat de determinar si s'havia comès alguna falta lleu, greu o molt greu en l'elaboració d'unes fitxes de caràcter confidencial, sobre determinades persones que treballaven al Parlament, entre d'altres, hi jugaven un paper molt rellevant dos estaments estretament vinculats a la cambra parlamentària.

D'una banda, hi era implicat el màxim òrgan de govern i gestió, és a dir la Mesa del Parlament, integrada pel President, dos Vicepresidents i dos Secretaris.

I de l'altra, la Junta de Personal, la qual pretenia defensar-hi fermament el bon nom i la reputació de totes aquelles persones que s'hi havien vist mal tractades, pel que feia als seus drets elementals com a treballadores de la cambra.

Els darrers mesos de l'any 2001 havien estat molt moguts, en relació amb aquell assumpte, tant pel que feia a la Mesa com a la Junta de Personal del Parlament de les Illes Balears.

Una setmana abans que s'hagués produït aquella entrevista radiofònica, que havia servit perquè la reconeguda professional de la Cadena SER **Marisol Ramírez** hagués mantingut una llarga i extensa conversa amb representants qualificats del sindicat UGT, en relació amb aquelles fitxes confidencials, havia entrat al registre general del Parlament un escrit mitjançant el qual la Junta de Personal s'havia adreçat a la Mesa del Parlament. Se n'hi trametia un informe sobre el règim disciplinari, per tal que fos remès a l'instructor de l'expedient obert al Sr. **Sabater**.

Pocs dies després, dia 23 de novembre, aquell escrit havia estat remès per la Mesa a l'instructor de l'expedient, Sr. **Ahicart**, acomplint així l'acord adoptat a la reunió de dia 21 de novembre.

A mitjan mes de novembre, dia 16, s'havia reunit la Junta de Personal del Parlament, en una sessió a la qual havien assistit representants d'UGT-Funcionaris i de CSI-CSIF.

Tres n'eren els punts que s'indicaven a l'ordre del dia. El primer de tots feia referència a la presentació davant la Mesa del Parlament d'aquell informe relatiu a les faltes comeses pel Sr. **Gaspar Sabater**, per tal que fos tramès a l'instructor de l'expedient Sr. **Ahicart**.

Els dos representants de CSI-CSIF, **Catalina Palmer** i **Jaume Albertí** havien demanat que s'ajornàs la sessió, al·ludint la manca de temps disponible que no els havia permès d'estudiar amb deteniment el document.

Un cop debatut el tema d'aquell ajornament, emperò, els representants d'UGT havien continuat considerant més convenient que el tema fos tractat d'immediat a la propera reunió de la Mesa del Parlament; per la qual cosa va ser posat a votació i aprovat per 3 vots a favor (UGT) i 2 vots en contra (CSI-CSIF).

Pocs dies després, dia 7 de desembre, tres grups parlamentaris: el Socialista, el PSM-Entesa Nacionalista i l'Esquerra Unida i Ecologista, presentaven un escrit, adreçat també a la Mesa del Parlament, en el qual, entre d'altres consideracions, donaven suport a l'informe presentat per la Junta de Personal i sol·licitaven que se'n fes arribar còpia a l'instructor de l'expedient Sr. **José Ramon Ahicart**.

La Mesa del Parlament el remetia a l'instructor, al cap d'una setmana.

De fet, durant tot aquell procés, un dels assumptes que més havia inquietat els representants de la Junta de Personal era l'escàs accés que havien tengut a les actes de la Mesa del Parlament.

Per aquell motiu, aferrant-se a l'article 60 de l'Estatut del Personal del Parlament, havien reclamat que se'ls trametés mensualment tota la informació relativa a la política de personal, els acords generals que adoptàs la Mesa en aquella matèria i el contingut dels debats previs que s'hi haguessin produït.

Com que fins llavors no se'ls havia tramès cap d'aquells informes mensuals, sol·licitaven que els fossin tramesos tots els que n'havien romàs pendents, des de la constitució d'aquella Junta dia 13 de juliol de l'any 2001.

Era un acord que la Junta de Personal del Parlament havia pres amb 4 vots a favor,

cap en contra i 1 abstenció.

Tot i amb això, la Mesa del Parlament, a la reunió de dia 19 de desembre de 2001, ratificava l'acord adoptat anteriorment i decidia no atendre aquella sol·licitud de la Junta de Personal, per considerar que ja se l'havia informada oportunament 'llevat d'error o omissió involuntària'.

Comunicava, en conseqüència, a la Junta de Personal que l'Estatut del Personal del Parlament no establia literalment cap obligació de remetre-hi cap 'informe mensual', sinó el dret a rebre mensualment informació sobre la política de personal i els acords generals de la Mesa del Parlament en aquella matèria.

Aquella informació, se'ls deia, s'hi havia traslladat amb caràcter setmanal o quinzenal, en funció del calendari de les sessions.

Acordava trametre a la Junta un extracte de les actes de les sessions de la Mesa del Parlament, que havien tengut lloc des del dia 13 de juliol del 2001 fins a la data de la sol·licitud, perquè la Junta de Personal pogués disposar de la informació preceptiva, i fins i tot d'altra addicional que no era de caràcter general, incloent-hi aquella que per omissió involuntària pogués no haver-li estat traslladada quan pertocava.

S'hi remarcava que, si la Junta preferia rebre la informació amb caràcter mensual

i no després de cada sessió, no hi hauria cap inconvenient de canviar-ne la periodicitat.

En aquella mateixa sessió, la Mesa del Parlament havia atès un altre escrit de la Junta del Personal, mitjançant el qual s'havia sol·licitat informació sobre l'estat en què es trobava l'expedient disciplinari obert al funcionari **Gaspar Sabater i Vives**, i quan se'n preveia la finalització.

La Mesa havia acordat comunicar a la Junta de Personal les passes que s'havien anat donant, sessió a sessió, en aquell sentit:

Dia 22 d'octubre, s'havia adreçat escrit al Sr. **José Ramon Ahicart Sanjosé**, en el qual se li havia sol·licitat que tengués a bé d'acceptar ser nomenat instructor de l'expedient disciplinari que s'havia d'instruir per analitzar la presumpta responsabilitat del funcionari Sr. **Gaspar Sabater**.

Dia 24 d'octubre, al torn obert d'intervencions s'havia recollit literalment que "el Sr. **Lletrat-Oficial Major informa la Mesa que el Lletrat del Govern de la Comunitat Autònoma Sr. José Ramon Ahicart Sanjosé ha acceptat d'ésser nomenat instructor de l'expedient disciplinari**

que s'iniciarà amb resolució que signarà el dia de la data"; "el Sr. **Lletrat-Oficial Major informa la Mesa que el dia de la data signarà la resolució i que es trametrà oportunament a l'instructor, l'afectat, la Junta de Personal i el sindicat al qual pertany l'afectat**".

Tot allò s'havia acomplert mitjançant els corresponents escrits adreçats al Sr. **Gaspar Sabater**, a la Presidenta de la Junta de Personal del Parlament, a la Secció Sindical de CSIF del Parlament, i a la Confederació de Sindicats Independents de Funcionaris (CSIF) de les Illes Balears.

També s'havia dirigit escrit signat pel Lletrat-Oficial Major al Lletrat del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, Sr. **José Ramon Ahicart Sanjosé**, amb el qual se li havia tramès la resolució signada per l'Oficialia Major, d'inici d'expedient disciplinari per a la instrucció del qual havia estat nomenat.

Era dia 13 de desembre de l'any 2001 quan sortia del Parlament i es trametia al Sr. **Gaspar Sabater**, l'escrit signat per l'instructor Sr. **Ahicart**, que li donava compte de l'acceptació del nomenament d'instructor i secretari de l'expedient, així com dels drets que l'emparaven.

Amb aquella notificació, remesa més de mig any després que s'hagués fet públic l'escandalosa publicació d'unes fitxes confidencials sobre personal del Parlament, s'acabava l'any 2001, i s'era a punt d'iniciar l'any 2002.

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT

Capítol I.- Primer dia i primeres declaracions públiques

Capítol II.- Primeres reaccions davant l'opinió pública (1)

Capítol III.- Primeres reaccions davant l'opinió pública (2)

Capítol IV.- Primeres contradiccions que surten a rotlle (1)

Capítol V.- Primeres contradiccions que surten a rotlle (2)

Capítol VI.- Fitxes a la Fiscalia i descoberta de l'autor

Capítol VII.- L'autor de les fitxes, presumpte innocent

Capítol VIII.- L'autor de les fitxes, un funcionari privilegiat

Capítol IX.- El President del Parlament i la Presidenta del Consell de Mallorca

Capítol X.- El Jutge i la Junta de Personal

Capítol XI.- Sobreseïment provisional i obertura d'expedient disciplinari

Capítol XII.- Petició reiterada d'obertura d'expedient disciplinari

Capítol XIII.- Elaboració d'una informació reservada de caràcter intern

Capítol XIV.- Obertura d'expedient disciplinari a un funcionari públic (1)

Capítol XV.- La instrucció d'un expedient disciplinari a un funcionari públic (2)

Capítol XVI.- El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (1)

Capítol XVII.- El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (2)

(CONTINUARÀ)

EL DIRECTOR D'EL (MUNDO / EL DÍA DE BALEARES, EDUARDO INDA, ÉS UN FORASTER CURT DE GAMBALS

El diari fatxa foraster portaveu de l'extrema dreta espanyolista i dirigit per Eduardo Inda (Pamplona 1967), *EL MUNDO / El Día de Baleares*, va criticar ahir (dilluns 19 d'agost de 2002) el Consell d'Eivissa per haver gastat doblers en la compra de diccionaris de llengua catalana. Concretament, sota el títol *Diccionarios de catalán a 81.000 pesetas*, hem llegit el següent exabrupte: "Está claro que gastar dinero público es mucho más fácil que hacer lo mismo con el propio. Si no, que le pregunten a la consellera insular de Cultura, Fani Tur, que el año pasado autorizó la adquisición de ocho diccionarios de catalán-valenciano-balear por valor de 647.997 pesetas, es decir, a 80.999 pesetas cada uno". Però què té de dolent -preguntam nosaltres- que les institucions de Balears i Pitiüses gastin els doblers públics en instruments de cultura, com són els llibres i diccionaris? Però de què va aquest pifoler fatxa? Salta a la vista de tot Mallorca, Menorca, Eivissa, Formentera, Cabrera, sa Dragonera i s'illot des Fonoll Marí, que Eduardo Inda s'ha retratat com un seguidor del ministre d'Adolf Hitler, Joseph Goebbels, aquell ministre criminal de propaganda nazi que quan sentia la paraula "cultura" immediatament posava mà a la seva pistola Luger 9mm per buidar el carregador sobre el primer escriptor/a que li sortís

a camí. Què vol Eduardo Inda? Per ventura que els doblers dels contribuents eivissencs, en comptes de gastar-se en diccionaris, en escoles, biblioteques, enciclopèdies, museus, obres de teatre, conferències, pel·lícules i exposicions, s'emprin per importar des de Londres un monumental "corpiño" — en català "cosset" — color fúcsia per regalar al seu "quefe" Pedro J. Ramírez? És això el que realment vol el sr. Eduardo Inda, que els doblers del Consell d'Eivissa es destinin a importar una tonelada de desodorants, de colònia i de sabó de París perquè el seu "quefe" de Madrid se pugui desempestar de la pudor de pixum després de cada sessió de "pluja daurada"? Però què s'ha pensat aquest Eduardo Inda! Però què s'ha cregut! Cagonolla! Fins a on arribarem!

Ja estàvem advertits que els colonitzadors espanyols Pedro J. Ramírez, Eduardo Inda, Gisela Rivelles (Madrid 1970) volen una Eivissa sense eivissencs; ja sabem que aquests imperialistes odien a mort la llengua i la cultura pròpia de Balears i de Pitiüses i que si la comunitat internacional els permetés farien el mateix que el dictador Alberto Fujimori va fer fa uns anys: esterilitzar, sota mentides i enganys, els indígenes del Perú per exterminar-los en un parell de generacions. Una altra mostra de l'esperit de conquistador que exhi-

beixen Ramírez & Inda és que no han respectat el nom propi d'Eivissa a la capçalera del paperot que dirigeixen: EL MUNDO / IBIZA Y FORMENTERA. Ara bé, després de tot, però, una cosa cal agrair a aquesta parella de forasters pinxos i provocadors i és que no dissimulen les seves intencions agressives i criminals contra la nostra terra i la nostra cultura. La història dels processos de descolonització d'arreu del món demostra que a l'enemic foraster, val més tenir-lo davant i a cara descoberta que tenir-lo a devora i amagant les veritables intencions. Per tant, cal animar Pedro J. Ramírez & Eduardo Inda a continuar pel camí de l'odi i la fòbia compulsiva contra la llengua, la cultura i les institucions pròpies de Balears i Pitiüses ja que així tenen assegurat el seu fracàs més complet i absolut.

P.S. Ah, per cert, potser el sr. Eduardo Inda s'ha escandalitzat pel fet que un diccionari pugui arribar a costar —per a ell— la xifra "astronòmica" de 81.000 pessetes. Això no seria res estrany, sobretot si ve d'un periodista foraster cap buit i analfabet com ell, que no està acostumat a consultar diccionaris que ultrapassin les 200 pàgines. Lluny de caure en dobles intencions, m'atreveixo a suggerir a qualsevol indígena de la tropa de botiflers i de col·laboracionistes —estic pensant sobretot en els noms den Bie-

let Janer Manila, López Crespi més conegut com Lo Peix pudent o en López Pipí, Juan Pla García, Pau Faner, López Casasnovas, Bernadet Jofre, Amengual Ventolrà, Joan Pericàs, Tomàs Bordoy, Miquel Àngel Lladó, Àlex Volney... que escriuen en aquest paperot foraster que no serveix ni per embolicar llises putrefactes agafades directament de la fossa sèptica de la "Costa de los Pinos", que li expliquin, al cap esflorat del seu director, Eduardo Inda, que el *Diccionari Català-Valencià-Balear* és obra de l'il·lustre i genialíssim mallorquí Antoni Maria Alcover i Sureda (Manacor 1862-1932), del valencià represaliat pel franquisme Sanchís Guarnier i del docte lingüista menorquí Francesc de Borja Moll. Això per començar! També convé que li diguin a Eduardo Inda que el *Diccionari-Català-Valencià-Balear* consta de deu volums, això vol dir prop de deu mil pàgines que reuneixen informació de tot tipus sobre la llengua i la cultura dels Països Catalans (fonètica, ortografia, morfologia, sintaxi, etimologia, literatura, cultura popular, dialectologia, etc...), que és una obra ciclòpia que va necessitar el termini de 60 anys per publicar-se en forma de fascicles (1900-1960) i que és una obra descomunal de la qual en llengua espanyola, encara avui en dia, tot i tenir un estat imperialista que la imposa a les seves colònies, no n'existeix cap

equivalent, cosa que, ben mirat, s'explica si pensam en la categoria cultural, intel·lectual i ètica que exhibeixen subjectes de baixa estofa com Pedro J. Ramírez & Eduardo Inda. Si aquests dos caps de carbassa poden dirigir un diari, ja me direu, a Madrid al més beneït i colló del "Reino" el fan primer ministre.

I ja per acabar, dia 12 de juliol de 2001, la col·laboradora d'EL MUNDO / El Día de Baleares, Marta Zoreda, va posar per títol del seu article *Agatha Ruiz de Prada no quiere ser forastera*, una frase que l'amiga de Pedro J. Ramírez va dir amb motiu de la seva exposició al Castell de Bellver: *Agatha dijo en su discurso de presentación que aspiraba a dejar de ser considerada forastera para pasar a convertirse en una mallorquina más*. Doncs bé, cal informar Agatha Ruiz de Prada que els seus amiguets Pedro J. Ramírez i Eduardo Inda, als ulls de tot Balears i Pitiüses, a hores d'ara ja han fet prou mèrits per guanyar-se la menció honorífica no de "forasters" sinó de "putes forasters", expressió popular que a Mallorca és el pitjor que es pot arribar a dir d'una persona procedent d'Espanya.

Pel Lobby per la independència, signa Jaume Sastre

Opinió

La «Zona Zero» en directe Crònica de la visita al solar de les torres bessones

Nova York/Eua.- "Avui hem anat a la Zona Zero. Ens havien dit que s'havia de pagar, però no ha estat així. De moment, el negoci es limita als tenderols on es venen tota mena de fotografies i objectes referents als fets de l'Onze de Setembre (business as usual). De fet, tota la ciutat sembla que convergeixi en aquest punt, perquè t'hi porten totes les banderes (a tots els vagons del metro, a tots els autobusos, a la majoria de botigues, a les samarretes i pantalons de la gent... i a l'edifici de la Borsa de Wall Street hi ha una bandera tan gran que tapa tota la façana); però també sembla, d'altra banda, que vulguin fer veure que no va passar, perquè si demanes postals, a totes hi ha encara les Torres Bessones, com si res no hagués passat. En arribar, veiem que hi ha una església, just al costat del solar foradat on hi havia el World Trade Center. A la tanca que envolta l'església, està ple d'estampes, banderetes, flors, samarretes, gorres... en record dels morts. Ens ha cridat l'atenció que fins i tot hi ha una estampa de l'Escrivà de Balaguer, de l'Opus Dei, i uns cartells dels policies que també són com estampes en que es barreja la pseudo-religiositat i la repressió. S'hi veu un àngel amb una cuirassa amb la txapa de la policia de Nova York, com si fos un guerrer medieval, amb l'espasa i tot. Aquesta mena de decoració ens recorda la capella dels exvots del monestir de Montserrat. Hem anat donant la volta al solar i primer la tanca estava folrada amb una tela verda que impedia la vista, però que la gent

havia foradat en diversos llocs. Després hi ha un altre tram sense tela verda que es des d'on es fan més fotografies. Les façanes dels edificis dels voltants estan tapades de dalt a baix amb una tela negra que amaga les destrosses, i al mig de la tela una inevitable gran bandera ianqui. A hores d'ara, i encara no fa un any, s'han afanyat tant a treure les desferres, que tot plegat sembla simplement unes grans obres amb grues i excavadores amunt i avall.

Enmig, però, una gran creu improvisada amb dues bigues procedents de la runa. El recorregut del solar acaba a l'entrada del World Financial Center, un edifici molt alt, però no tant com les Torres Bessones, que ja existia, acabat en una gran cúpula rodona i amb marbre per tot arreu (tot plegat ens fa la impressió d'una gran i malaguanyada despesa, per a nosaltres comparable a un marbre sumptuós que envolta les escales de la Presidència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a Barcelona). És a dir, que volen que la gent, després de veure les runes o el poc que en queda, es quedin amb la impressió que el sistema capitalista és capaç de ressorgir ràpidament de les runes."

Josep Maria Nieto, Roser Iborra, Xavier Asensio i Francesc Arnau, corresponsals a Nova York de la Coord. contra els abusos de poder, de Barcelona, i de la Koord. d'Osona contra la Tortura i l'exploatació laboral, de la Federació Llibertària de la Conca del Besòs i de Ràdio Bronka 7/8/02

FORN DE CAMPOS PASSA DEL CATALÀ

Recentment, s'ha obert a Mataró (el Maresme) una cafeteria-fleca de la franquícia *Forn de Campos*. La notícia, d'entrada, hauria de ser molt grata, ja que és una manera de fer conèixer al Principat de Catalunya els productes propis dels forns de Mallorca: ensaimades (de cabell d'àngel, d'ametla, de crema, de tallades...), cocarrois, crespells, rubiols de brossat... I, certament, és una bona manera de conèixer-nos un xic més els habitants de les diverses regions que formen els Països Catalans. Cal recordar que, a Barcelona, iniciatives com la de l'Espai Mallorca (ara més que mai un autèntic espai balear i pitiü), han tingut un ampli ressò i acceptació, ja que hi ha un públic potencialment important que vol consumir productes culturals i gastronòmics de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. I els vol consumir per dues raons: la primera, per la qualitat; i, la segona, perquè formen part del patrimoni dels Països Catalans.

I, justament, els responsables de la franquícia del *Forn de Campos*, que s'ha establert a Mataró, no han entès aquest doble vessant. Mallorca al Principat de Catalunya també ven per la seva catalanitat. I la desagradable sorpresa és que tots els rètols, propaganda i etiquetatge de productes propis són únicament en castellà (de fet, en alguns productes hi ha informacions en diverses llengües). El català, en canvi, queda reduït exclusivament al nom de la franquícia. La propaganda diu literalment: *Ven a probar las deliciosas ensaimadas hechas en Mallorca y nuestros productos artesanales baleares*.

Des de Mataró, pensem que cal que, tant des del Principat de Catalunya com des de les Balears i Pitiüses, es recordi a aquesta empresa quina és la llengua dels Països Catalans; que, per educació, cal utilitzar la llengua catalana; i, finalment, que el català, i especialment en aquest tipus de productes, ajuda a vendre. Us proposem d'enviar missatges fent palès el vostre malestar a les adreces electròniques següents: formdecampos@formdecampos.com, franquicias@formdecampos.com.

Pere Mayans
Mataró, agost de 2002

Carta al PNB, EA, EB (IU) i Batasuna

Crec no estar errat a pensar que vostès comparteixen un mateix objectiu polític: aquell que defensa que l'àmbit de decisió política a Euskal Herria correspon només que a la ciutadania basca. I això malgrat els problemes inherents a l'actual ordenament territorial del País Basc i a les distintes propostes que en un exercici del dret d'autodeterminació cadascuna d'aquestes formacions proposaria: independència, federalisme, etc.

Tots vostès han manifestat estar en contra de la recent aprovada, en el parlament espanyol, Llei de Partits i també de la iniciativa que el PP, PSOE, CC i PA han fet per il·legalitzar a la formació política Batasuna.

Totes les anàlisis de vostès semblen coincidir que aquesta Llei de Partits i la seua pretesa aplicació envers la formació de l'esquerra independentista basca no portarà la solució al problema de la violència política a Euskadi i a l'Estat espanyol que, segons el meu criteri, té els seus orígens en una Constitució, la de 1978, que no va ser capaç de superar una de les herències del franquisme. Tant els representants de les seues formacions, així com d'altres i fins i tot un membre del Consell d'Estat, Aurelio Menéndez, així ho han manifestat. Sembla acceptat per tots que la dissolució de Batasuna comporta el risc de fer més dur el conflicte o, si més no, d'allargar-lo "sine die". Però això, com ha comentat un analista polític català: "Aznar i Rodríguez Zapatero ja ho saben. De moment, doncs, el govern Aznar i l'oposició (!?) socialista volen lliurar una altra batalla, sense violència aparent, que consisteix a posar en un mal pas el nacionalisme democràtic. I no tan sols a Euskadi, cosa que forma part del guió anterior a les eleccions legislatives basques, sinó a Catalunya, on el nacionalisme moderat penja d'un fil".

(article a l'AVUI 19.08.02 d'Agustí Colomines i Companys, ARA VA DE BO, SENYORS DE CIU)

Dit això el motiu d'aquesta carta és el següent. Com a valencià/català per sentiment i decisió i també, per imperatiu legal des del 29 de juny de 1707 ("por justo derecho de conquista" segons el "Decreto de Nueva Planta"), com soc — diuen — espanyol, estic interessat en la superació del conflicte que l'Estat espanyol manté amb Euskadi i que ens afecta — com hem pogut comprovar fa poc a Santa Pola i a Mutxamel adés — als valencians. Però també perquè estic interessat que el nacionalisme espanyol no isca enfortit amb les iniciatives polítiques que PP i PSOE han engegat.

Em dirigisc a vostès perquè estic convençut que vostès són els més interessats perquè aquest contenciós de violència política desaparega i no em dirigisc al PP i al PSOE perquè és evident, si més no per a mi, que els senyors Aznar i Zapatero trauen profit electoral d'aquest conflicte a la resta de l'Estat i perquè estan convençuts que a més tan CiU

com Izquierda Unida eixiran malparades electoralment per la seua posició, en benefici de PP i PSOE respectivament.

Amb aquesta acció política del PP i del PSOE sembla que una treva d'ETA s'allunye. És per això que des de la meua humil persona faig una crida a tots vostès, però fonamentalment al PNB, per tal que no es deixen atrapar pel parany que suposa aquesta Llei de Partits i la pretesa il·legalització de Batasuna que ens vol abocar a tots, als bascs i la resta de ciutadans de l'Estat, a una irresolució del conflicte i a un enfortiment del nacionalisme espanyol. Perquè si aquest aconsegueix il·legalitzar Batasuna, després de tot el que s'ha dit, poden passar dues coses: o que l'acció armada d'ETA continue igual, amb la qual cosa el nacionalisme espanyol preveu que vostès restaran immobilitzats o que, pel que siga, l'acció armada d'ETA disminuisca o s'ature, el que faria bona, als ulls dels ciutadans espanyols, la iniciativa del PP i PSOE, amb la qual cosa el nacionalisme espanyol també sortiria reforçat. Tan en un cas com en l'altre el nacionalisme espanyol guanyaria.

És per això que els faig aquesta crida perquè no resten com a mers espectadors davant d'aquest atzucac diabòlic. Els faig una crida perquè al marge de la resposta d'ETA a la il·legalització de Batasuna, prenguen vostès la iniciativa política i passen a l'acció, per tal que tots vostès es coordinen de manera decidida, ferma i irreversible perquè democràticament tots: PNB, EA, EB(IU) i Batasuna s'unisquen per a liderar un procés sobiranista en el seu àmbit i amb el suport i al costat de la majoria del poble basc que vostès representen legítimament. Cal que aquesta majoria política basca que vostès representen pugueu veure que els seus partits han decidit liderar el procés sobiranista d'alliberament i que tots vostès comparteixen. La seua acció política, clara i decidida, obligaria a ETA, d'un costat, a proclamar la treva definitiva i a l'Estat espanyol en conseqüència — si no es vol veure immers en un veritable problema d'Estat, aquesta vegada de debò i al si d'Europa — a obrir un procés negociador per assentar un nou marc de relacions polítiques.

Crec que la clau per superar políticament el conflicte la tenen vostès en les seues mans, per dos motius: per voluntat i interès en resoldre'l i per tenir el poder legítim, perquè representen la majoria democràtica basca. ETA i l'Estat espanyol no tindrien res a fer si vostès es decidiren a liderar el procés sobiranista que en els seus programes teneu escrit i que majoritàriament l'electorat basc ha votat.

Estic segur que molts ciutadans no bascs i alguns partits, estatals i no estatals, estarien al seu costat en aquest procés. Hauria arribat l'hora de la veritat, ajornada des de 1978, per a tots els que ens reclamem demòcrates en aquest Estat.

Víctor Baeta i Subias, d'Esquerra Valenciana

Republicanisme

Els partits polítics d'avui gairebé mai fan esment del sentit i la força dels ideals republicans. L'únic que hi fa referència, sense fer-ne excessiva teorització, és òbviament Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). Tot quedant al descobert, o sense representació pública, l'espectre que en el seu temps va ocupar l'altre formació republicana Acció Catalana.

Aquesta situació suposa ignorar la madura tradició republicana que havíem guanyat els catalans des dels temps de la Renaixença fins el cataclisme de la gran catàstrofe (la Guerra dels Tres Anys, de 1936-1939). Si per un moment, poguéssim copsar tot el seu abast teòric, i el seu ferm desenvolupament, ara difícilment aquest poble continuaria com si res hagués passat.

La tradició republicana personificada en el talant de gent com Francesc Macià, o el primer Carles Pi Sunyer (el d'abans de l'exili anglès) suposa un esforç constant de perfecció social que els va conduir a situar-se en l'avantguarda del pensament polític mundial, tant per la seva vertebració econòmica com per les seves reformes socials.

Però si bé això ens resulta del tot evident, molt més important és el sentit franc de la vida ciutadana que incorpora el republicanisme. Francesc Macià ho havia dit i

proclamat arreu. Més enllà del tòpic de "la caseta i l'hortet" pel que això podia significar de dignificació de les relacions humanes, hi havia un convenciment íntim de que les qualitats humanes havien de ésser necessàriament nobles. Tot entenent per noblesa com la disposició a la veritat de sentiments i de sofriments.

En aquest sentit l'antífesi d'en Macià és en Tarradellas, un esquena dreta que va basar la seva prosperitat política en la intriga secreta i el pacte venut. Per això, no és d'estranyar que les seves arts aplicades a l'organització resistent de l'exili català donessin tant mal resultat. I s'ha de dir que bona part del desànim que s'hi va instal·lar podia tenir la seva explicació en la mateixa qualitat de les relacions humanes que s'hi van donar, donat l'exemple del seu màxim representant.

Amb la victòria del cabdill espanyol, general Franco, molts bons republicans catalans van fer mans i mànigues per una possible restauració monàrquica amb Alfons XIII, els volts del 1940. Cosa que només Tarradellas acabaria aconseguint, dins una ambient de conspiració inútil que ni tant sols el seu propi arxiu segellat a Poblet mai revelarà: amb el "ja sóc aquí" de la farsa política de la transició.

Amb aquests breus antecedents està clar que poca cosa ha quedat intacta de la ferma tradició repub-

licana dels catalans, amb tot el que va tenir de virtuts ciutadanes i d'el·levació de l'esperit col·lectiu. Efectivament, la major part d'institucions catalanes, siguin d'ordre empresarial o filantròpic, han renegat de la seva vocació republicana, com volent ignorar l'únic passat que ens és estrictament propi.

Segurament aquesta és la mena de victòria que volia Falange damunt dels catalans, com també la volia el socialisme o comunisme espanyol sobre la classe obrera catalana. Em pregunto si amb això, s'ha aconseguit extirpar la darrera víscera d'emancipació col·lectiva dels nostre poble, com predicaria qualsevol teorització republicana. L'home i la dona, com a tals, estan cridats a la seva pròpia sobirania, personal i col·lectiva. Creure en les possibilitats de les persones significa confiar en elles, sense que tòtems o tabús, com el que suposa una monarquia hereditària, hagin de fer la feina d'assolir una vida social en convivència.

Els ideals de justícia social, laborisme i benestar social, que havien inspirat el republicanisme català, ara han quedat trasmudats en forma de contraprestacions econòmiques, com la millor forma d'apaivagar el descontent de la població en èpoques de recessió. Ben al contrari, del que en un moment podia significar l'alliberament del treballador esdevingut petit propietari, amb "la caseta i l'hortet", lligant el seu esdevenir personal i familiar al de la seva nació. Arrelant fort

dins el seu entorn de ciutadans, i fent-se fort en la convivència quotidiana. Aquesta era la forma autèntica de construir un poble resistent i aplegat sota un únic signe de llibertat.

Els totalitarismes, per contra, fossin comunistes o falangistes, no volien sinó alligonar els homes i dones per a que fossin irreductibles servidors de la maquinària estatal, cosa que el republicanisme mai hagués tolerat. La comoditat d'un estat hiperprotector continua essent

avui una herència que ens obliga a renunciar a les nostres possibilitats reals per aplegar-nos en un procés d'autodeterminació col·lectiva. Per això, l'afany emancipador del republicanisme feia tanta nosa, no sols pels totalitarismes sinó sobretot per al sistema de dominació espanyola, que en molt sentits encara roman intacte, damunt dels territoris dels Països Catalans.

© Llorenç Prats-Segarra (campusjove@correu.vilaweb.co)

Criminalització dels moviments socials

Laura Riera, un any segrestada sota la llei antiterrorista

Terrassa/Vallès Occidental. - El proper 24 d'agost, farà un any que l'Estat espanyol mitjançant els muntatges policials va detenir sota la llei antiterrorista a la jove terrassenca Laura Riera. Laura va ser torturada durant 5 dies a les dependències de la Guàrdia Civil. Les tortures van servir per obligar-la a signar una declaració d'autoinculpació de col·laboració amb ETA. Després d'aquests 5 dies, la jutgessa de l'Audiència Nacional Teresa de Palacios, va ignorar les marques que portava la Laura per tot el cos i cara, que evidenciaven que havia estat torturada, i va decidir creure la versió policial i va enviar la Laura a la presó d'Alcalá Meco, segons diuen, de forma preventiva, a l'espera d'un judici que mai no arriba. Durant aquest any la Laura ha patit la dispersió que apliquen a tots els presos i preses polítiques, vulnerant així el dret constitucional de tot pres a complir condemna al seu territori. Actualment està en curs legal la seva denúncia contra l'Estat espanyol per tortures físiques i psíquiques davant l'Audiència Nacional. Si vols pots escriure a la Laura a: Laura Riera Valenciano de Mendiola, C.P. Madrid I (Alcalá Mujeres) Mòdul 3B, Ctra. de Alcalá-Meco, km 45-28803 Alcalá de Henares (Madrid).

Trencamurs 20/8/02

Sempre Fidels a Catalunya

(Antoni Gaudí Independentista. Versió editada pel Catalan National Council ©2002-020103. Sempre Fidels a Catalunya)

«Antoni Gaudí va arribar a la conclusió ferma i madura que, sense la independència, no hi havia possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada.»

«Íntimament, Gaudí vivia tan separat d'Espanya que actuava com si no sabés ni volgués parlar castellà»

«Fidel a la seva actitud, que tenia pensada i repensada, l'onze de setembre del 1924 la policia espanyola va detenir-lo i el van tancar al calabós per haver-se negat a parlar-los en castellà -Gaudí tenia ja 72 anys-»

«Per damunt de qualsevol altra cosa, Gaudí és un gegant del geni català que, sortint com surt, demostra el que som i el que podem ser els catalans.

Francesc Pujols.»

Agustí Giménez-Camins.

Versió editada pel Catalan National Council

(©) Copyright 1993-2002

El Consell Nacional Català autoritza la seva total o parcial reproducció i divulgació, sempre i quan es mencionin les fonts.

ANTONI GAUDÍ, INDEPENDENTISTA

Catalan National Council
www.cnc-cat.org

10

Una simbologia patriòtica

No per sentir-se més compenetrat que ningú amb la mentalitat catalana, es creia Antoni Gaudí l'home que havia de governar-la. Tenia ben viu l'instint de no equivocar-se de lloc. Això sí, malgrat no ambicionar la força del poder que dona tenir alts càrrecs polítics, era molt més lúcida, quan parlava de com dirigir un poble, que la corrua de governants que volien o ja portaven la batuta del país.

On seria ara Catalunya si els dubitatius polítics que s'esforcen per governar-la (quan l'amo els deixa) haguessin subscrit i incorporat en els seus programes un sol concepte dels qui dictava el seny de Gaudí?

Aquest, per exemple:

«A les unitats polítiques (més ben dit, dinàstiques) sembla que els ha arribat l'hora de desaparèixer en mancar autoritat efectiva a les dites dinasties; estem de retorn a les veritables unitats, que són les nacionalistes, les fetes no solament per gent d'una mateixa raça sinó d'interessos i necessitats comunes.»

No sabien o no volien entendre'l? Si allò que deia era ben diàfan, rotund i gràfic. És més, per poc que podia expressava les seves teories polítiques mitjançant metàfores relacionades amb figures i usos arquitectònics. Valent-se d'aquest estil, determina:

«Una dictadura és un pont entre dues solucions i la gent en els ponts no hi viu: hi passa, només.»

Tot ho veia a través de l'arquitectura. Segur que la pregona vocació que sentia per ella, li hauria impedit de dedicar-se a un altre ofici. Per altra banda, molt rigorós amb sí mateix, creia que no tenia totes les condicions que, segons ell, cal que posseeixi una persona que vol fer de la política una professió. Establia Antoni Gaudí en primer terme les següents diferències:

«El polític ha de tenir unes qualitats essencials: una gran passió per la cosa pública i una gran força de voluntat per a contenir i manar eficaçment aquesta passió; jo tinc sens dubte la primera condició, però em manca per complet la segona. Que cadascú faci servir el do que Déu li ha donat; la realització d'això és la màxima perfecció social. **Jo treballo per Catalunya** dintre el meu camp

apropiat, alçant el Temple, ja que el temple és el més digne de representar un poble.»

És ben visible, a la seva obra hi ha la materialització en ferro i pedra, allò que per Antoni Gaudí havia de ser el programa de Catalunya; però no el programa propi de qui es limita a veure amb porró i enyora no portar barretina, sinó una concepció esplendorosa, monumental i ambiciosa de la nostra terra.

Que en res ni per res coincidia amb la poruga i monòtona mediocritat. En aquest sentit, trencava Antoni Gaudí totes les normes aconsellades pels esporuguits que volen fer la viu-viu sense moure soroll mentre rosega l'enveja.

Ell que havia patit tant l'enveja dels seus conciutadans, bé prou devia saber que si a la nostra gent no se'ls tornava els propis senyals d'identitat de forma abrindada i consistent, mai no tindrien prou satisfacció d'esperit per a poder superar l'enveja que els mig paralitzava.

M'aconsellà Carles M. Espinalt:

«Si voleu que es conegui en la seva exacta dimensió l'amplitud, els mèrits i l'audàcia d'Antoni Gaudí, no oblideu de citar aquest

comentari que, entre envejós, irònic i admiratiu li féu Eugeni d'Ors, quan ja s'havia convertit en Don Eugenio:

«Mientras otros cofrades, contemporáneos suyos, andaban remilgando menudamente en la arqueología si tal moldureja tenía el aire 'bien catalán' o si le daba o no 'sabor de pagesia' a una ventana el flanquearse con unos festejadores, él, Gaudí, lucubraba novedades que dejarán al Partenón como una tentativa frustrada y a las catedrales góticas como un balbuceo»

No anava pas curt d'empenta, Antoni Gaudí; i amb el mateix grau tenia l'impuls independentista. Fins i tot, una breu visió panoràmica d'algun dels seus símbols patriòtics demostra de forma rotunda el seu insubornable independentisme. Necessitem divulgar-ho intensament perquè aquells qui no voldrien que, pels segles dels segles, hi figurés en la seva biografia, no ens el tornin a escamotejar.

Es dona la paradoxa que a Antoni Gaudí se li ha volgut posar totes les etiquetes polítiques i psíquiques hagudes i per haver. Àdhuc Josep Mª de Segarra, a les seves *Memòries*, parla de «l'anarco-franciscanisme intransi-

COLÒNIA DE SANT JORDI

Fa 20 anys que en Joan Vicenç d'Artà regenta l'Hostal Es Turó a sa Colònia. Lloga les habitacions dobles a 50 euróns. El menú en val 10. Tel. 971 655 057

A N D R A T X

Fa 19 anys que en Manolo Reixac va obrir el Taller Raima a la Via Roma d'Andratx. Tel. 971 136 253

Fa 9 mesos que na Maria Martos a qui veiem amb la seva filla Jasmina regenta el Forn Can Nadal al carrer Joan Carles I d'Andratx. Tel. 971 136 120

Fa 6 anys que n'Antoni Villa és constructor. Amb una quinzena d'operaris pot envestir a qualsevol lloc. Construeix als termes d'Andratx i de Calvià. És patrocinador de l'equip de bàsquet Andratx. Tel. 607 808 383

gent de don Antoni Gaudí». Per on s'han embrancat? Tant costa reconèixer la seva vertadera identificació? Tanta por ha fet dir clar i català que Gaudí era independentista? Sort que ho manifesta en cada detall de la seva obra.

Valoració de signes

- Picador de Porta
- Castells Humans
- Peixos amb les Quatre Barres
- L'Escut de Catalunya al Palau Güell
- Grups de Quatre Torres de la Sagrada Família
- Fanals no Realitzats

Picador de Porta

Uns espectaculars picadors de porta a la casa Calvet (on també vestíbuls i escala són plens de pintures nacionalistes), dissenyats i realitzats per Antoni Gaudí: representen una xinxa o qualsevol mena de paràsit, sobre un camp llaurat, que xucla la sang de Catalunya, simbolitzada per quatre

cavallons formant les quatre barres.

El forçut picador, abrandat de fe, aplasta la xinxa per recordar i posar en evidència que hem de saber alliberar-nos d'aquells que ens espolien.

Castells Humans

La seva font inspiradora eren les manifestacions d'audàcia que té l'home català. Així, Cèsar Martinell, Joan Alavedra i altres autors, confirmen que en les proves atlètiques dels Xiquets de Valls, és on Gaudí trobà, principalment en els castells humans de sis pisos, les lleis de l'equilibri i les formes de la seva catedral.

Peixos amb les Quatre Barres

En record de les Glòries Catalanes, les quals, amb eufòria, arribaren a fer pensar que cap peix del Mediterrani no podria moure's si no portava marcades les quatre barres, Antoni Gaudí materialitzà la idea, i la va transformar en un dels seus símbols decoratius a la façana principal, que dona al jardí, a Bell-Esguard. No tenint-ne prou, i per intensificar la sensació triomfal, va acompanyar cada peix amb una corona per fer més platònica la sensació de domini i sobirania.

L'Escut de Catalunya al Palau Güell

L'atreu escut de Catalunya del Palau Güell, on les quatre barres, en forma helicoidal, es veuen reforçades amb tentacles que s'estenen com arrels poderoses arrapades a la paret, és coronat per

un elm de viril força guerrera, damunt del qual hi ha una àliga que planta cara sense claudicar.

Tot plegat és un compendi, no gens difícil de llegir, del criteri polític que va deixar-nos com a herència l'immortal arquitecte de Reus.

Grups de Quatre Torres de la Sagrada Família

Antoni Gaudí ret homenatge de Catalunya a Déu, tot alçant les quatre barres de la bandera catalana cap al cel.

L'entusiasme va fer conjunts a base de quatre campanars per produir inconscients evocacions de les quatre barres (en totes les orientacions), que interpretades així adquirien una força

sumptuosa i glorificadora.

Creia que cal retornar-li, a Catalunya, els seus antics símbols, suplantats des del 1714, i que era necessari fer-ho de forma molt original i espectacular si veritablement es volia que retornés la confiança en nosaltres mateixos.

Fanals no Realitzats

Té molts altres símbols patriòtics, Antoni Gaudí, escampats entre la seva obra ja universalment reconeguda. També hi ha projectes que no va arribar mai a realitzar, i dels quals, per exemple, només en queda la idea coneguda de la intenció de fer una bandera de Catalunya de més de vint metres d'alçada, realitzada en mosaic i sobreposada a una roca de Montserrat, amb una campana monumental feta per subscripció de tota la terra catalana, com ell mateix va dir; o algun disseny com ara, segons Ràfols, dels vuit fanals monumentals (observi's l'alçada d'un home en relació a les seves dimensions) que es volien posar l'any 1880 a un passeig de Barcelona a prop del mar. Havia de ser un permanent i solemne homenatge als grans almiralls de la marina catalana i als prohoms de la nostra nació que varen legislar, tal com el mateix Gaudí escrivia l'any 1878: «lleis que encara avui es consideren com a veritables models a les nacions més avançades i que guarden, com un tresor, les cartes de navegació dels mars catalans». Calen més proves?

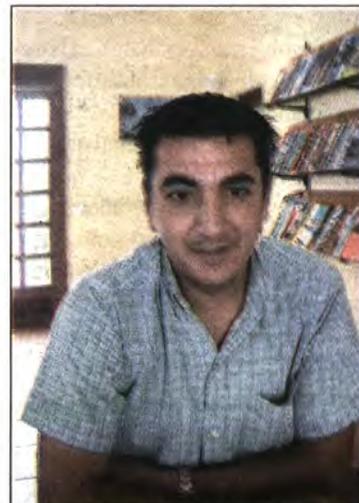
ANDRATX

Na Cristina Pisarcuska d'Ucraïna i na Cristina Carral d'Andalusia són les cambres del Bar Can Gasparoto a Andratx. Tel. 971 136 096

Fa 4 anys que en Mateu Adrover va traslladar la ferreteria que tenia al carrer Bernat Riera, al carrer Catalunya d'Andratx. Tel. 971 136 123

Fa 3 mesos que n'Enric Bauçà amb en Pep Colom obren l'Agència de Viatges Zafir Tours al Carrer Joan Carles I d'Andratx. Recomanava viatges al Carib. Tel. 971 235 357

Fa un any que na Mercé Cepero amb n'Adela Moreno han obert la Sabateria Dimonions al carrer Joan Pagès d'Andratx. Tel. 971 235 713

AUTO BOAT ROCA, S.L.
NAUTICA Y AUTOMOCION
Servicio Oficial VOLVO PENTA
Avd. Marques del Palmer, 59
Tel. 65 53 22 Fax 65 61 50 07688 COLONIA SANT JORDI

Layn Restaurant
Port d'Andratx
Almirall Riera Alemanys, 20
Tel: 971 67 18 55
www.layn.net

Menorquin yachts MALLORCA
Plaça Nova, local 11
07157 Port d'Andratx
Exposició flotant:
Club de Vela
Port d'Andratx
Tel. 971 673 802
Fax: 971 674 074
menyacht@teleline.es

RESTAURANT HOSTAL CALA
Especialitat en:
• Peix
• Marisc
• Graellades
• Carns
Cala Figuera • Santanyí
Tel. 971 645 018

EL LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA POSA EN EVIDÈNCIA LA CAMPANYA DE MENTIDES D'EL MUNDO / EL DÍA DE BALEARES CONTRA LES INSTITUCIONS DE MALLORCA, MENORCA, EIVISSA I FORMENTERA

“MADRID ME MATA”

Dossier sobre el que diu ara l'editorialista i ideòleg d'EL MUNDO / El Día de Baleares, Antonio Alemany, i el que deia l'any 1986 quan el PSOE (Felipe González) comandava a Madrid i el PP (Gabriel Cañellas) a Balears.

ANTONIO ALEMANY DEZCALLAR, avui, dijous 22 d'agost de 2002 ha publicat un article titulat **Contra el método “Madrid nos mata”** del qual forma part el fragment següent:

¿Quién es «Madrid»? En Economía, esta perfección e indiscutibilidad metodológicas son impensables; a pesar incluso de la panoplia sofisticadísima de instrumentales metodológicos a base de complejas fórmulas matemáticas, Índices de Gini, de Sen, curvas de Lorenz, etc. que «midan» todo lo medible y permiten aventurar, por ejemplo, por qué «Madrid nos mata» y nos expolia. En teoría. Porque, la realidad, es que los que denuncian esos expolios no saben —como yo mismo— nada de nada, no tienen ni idea de toda esta economía matemática y, aunque la tengan, tampoco está nada claro que acierten. De ahí que, en materia de financiación autonómica, redistribución interregional de la renta, balanza fiscal y demás cripticismos poco transparentes, ni nos aclaramos ni, desde luego, podemos fiarnos de nada ni de nadie. Bajemos, pues, del olimpo economicista y movámonos en ámbitos más pedestres, los que están al alcance del prudente y sensato paterfamilias que administra el patrimonio familiar.

Y empecemos por preguntarnos «quién» o «qué» es «Madrid», esta entelequia que «nos mata» y que provoca tantos odios africanos. De entrada, parece que «Madrid» es donde está residenciada físicamente la soberanía nacional, es decir, el Congreso de los Diputados, el Senado y el Gobierno que emana de las Cortes, es decir y en virtud de la teoría de la representación que es la misma médula del sistema democrático, «nosotros» mismos y los «otros», el resto de los españoles. ¿Y por qué es tan perverso «Madrid» con, por lo visto, todas las autonomías, incluida la nuestra por supuesto? ¿Por qué se queda con nuestros dineros? Esto es falso. Madrid, el Madrid «real», es la autonomía que más contribuye y una de las que menos se queda. De donde se deduce que el «Madrid-entelequia» lo que hace, en definitiva, es recaudar y redistribuir. Ya vamos precisando. ¿Y cómo redistribuye o, dicho con otras palabras, adónde va el dinero que Madrid recauda? Nos vamos acercando a la madre del cordero. Una parte a sufragar los gastos del Estado, es decir, lo que nos afecta a todos, desde la Sanidad a la Defensa, aspectos que hacen muy difícil cuantificar la «balanza de agravios» victimista, ya que, por ejem-

plo, ¿cómo y en cuánto cuantificamos el coste de los F-18 que vendrían desde Manises para defendernos de una veleidat invasora del rey moro?

Conclusiones baleares.— La otra parte se redistribuye entre las autonomías. Grosso modo, de la siguiente manera: Madrid, con el 52%, y Cataluña, con el 35%, aportan el 87% del dinero que se redistribuye. ¿Adónde? El 81% a Andalucía (gobierno socialista), a Extremadura (gobierno socialista), a Galicia (gobierno del PP), a Castilla-La Mancha (gobierno socialista) y a Murcia (gobierno no sé de quién). A todo ello hemos de añadir que Navarra y el País Vasco —dos autonomías muy ricas— apenas contribuyen significativamente a estos fondos de redistribución interregional.

Primera conclusión balear: Las furias victimistas de Antich debe dirigirlos, en primer lugar, contra Andalucía, Extremadura y Castilla-La Mancha que son las que se llevan la parte de león de los dineros y, en consecuencia, los dineros que reclaman para estas islas. Que yo sepa, no recuerdo que Antich haya protestado, siquiera a nivel interno de su partido, por este expolio que nos hacen, no Madrid, sino las autonomías socialistas.

Segunda conclusión balear: Mular, que es la única devota no vasca que tiene el PNV, en lugar de protestar contra «Madrid», debería denunciar la profunda, radical e impresentable insolidaridad del País Vasco y Navarra. No lo hace.

Tercera conclusión balear: Baleares, como tal, no aporta nada. Los que aportamos somos los ciudadanos baleares a título individual y aún..., ya que la importante población residente extranjera paga sus impuestos en sus países de origen. Decir, pues, que «expoliamos» a Baleares es una simplificación.

Cuarta conclusión balear: Lo realmente injusto es que el gasto territorializable —en torno al 25% del gasto redistribuido— no sea igual per cápita española. A subsanar esta cuestión ha apuntado la reciente reforma de la financiación autonómica y gracias a la intervención decisiva de Juan Mesquida y a subsanar esta cuestión apunta el Régimen Especial de Baleares que, en lo que lleva de vigencia, ha afectado en torno a los cien mil millones de pesetas... ¡tirados por la borda por el Govern que luego grita que «Madrid nos mata»!

Igualment avui, dijous 22 d'agost de 2002, EL (IN)MUNDO / El Día de Baleares ha publicat la

següent nota editorial.

EL MUNDO OPINA

La culpa siempre es de ‘Madrid’

Los virreyes tienen una manía ancestral: cuando ven en peligro su poder interno, se buscan un enemigo externo y santas pascuas. Esta táctica es tan vieja como la política misma. El presidente del Govern, Francesc Antich, es un reputado especialista en la materia: cada vez que hay un problema, la culpa es de ‘Madrid’, cada vez que surgen críticas internas, desvía la atención hacia la capital de España.

ABANS

Fragments d'articles que va publicar ANTONIO ALEMANY DEZCALLAR l'any 1986 com a director de la revista SOVINT que va fer fallida al mig any de sortir. En aquell temps presidia la CAIB Gabriel Cañellas pel PP i a Madrid governava Felipe González pel PSOE. És dir, una situació totalment inversa a l'actual en què Francesc Antich (PSOE) és el president de Balears i José Mª Aznar (PP) governa a Madrid.

30 d'abril de 1986: “En Baleares la estrategia del PSOE ha sido: ahogar económicamente el gobierno de derechas de la C.A., alentar y propiciar la más feroz campaña de desprestigio que se recuerda contra ese mismo gobierno y sus titulares, descabezar la Coalición Popular enviando a Matutes a Bruselas —piensan así que matan dos pájaros de un tiro: la Coalición Popular e Ibiza— y nombrar a un socialista mallorquín ministro para que, con toda la “magia” que rodea a un ministro, encabece la candidatura socialista en las próximas elecciones. Si ahora no les sale bien ya no les saldrá nunca bien”.

4 de juny de 1986: Cuando Felipe González venga aquí el próximo día 15 será el momento de que le pasemos cuentas sobre sus comportamientos y los comportamientos de su gobierno vis a vis estas islas. Aparte de expoliamos con impuestos para transferirlos a Andalucía y Extremadura y aparte de llevarse las “xernas” de nuestro mar que le proporcionaba Cristino, la atención que han merecido las Baleares a González no es que haya sido nula —ojalá— sino que han sido objeto de conductas que van desde la agresión al desaire puro y simple.

Desde que Felipe González está en el poder los habitantes de las Bale-

ares han visto aumentar ¡un cien por cien! las recaudaciones del estado en estas islas. ¿Y qué ha hecho el señor González con este dinero? ¿Revertirlo en las Baleares en forma de carreteras, obras públicas, mejores dotaciones de las transferencias, asistencia a los necesitados u otras actuaciones estatales? No, se lo ha llevado a Andalucía y Extremadura, permitiendo que poco a poco nos descapitalicemos y vayamos convirtiendo en anémica la vaca que con tanta fruición ordeña el socialismo en el poder.

Dineros aparte ¿cuál ha sido la actitud del señor González con nuestra comunidad autónoma? Esta: dificultades sin límites para las transferencias, negativa total a ampliar el techo competencial, uso injusto del Fondo de Compensación Territorial, aumento de los precios del transporte, indiferencia ante el grave problema de la inseguridad ciudadana como atentado a nuestros intereses turísticos, expropiación sin indemnización de las aguas a nuestros pequeños y medianos agricultores, peñados fiscales, insensibilización total en materia de transportes con la península. Ha sido necesario que el señor González llegara al poder para que, por primera vez en 46 años, estas islas vieran rondar el fantasma del desabastecimiento. Y ha sido necesario que el señor González gobernara España para que se agrediera a la economía de nuestras empresas sin tomar ni una sola medida que impidiera su colapso por obra y gracia de unos cientos de personas de los puertos. Ha sido preciso que llegara el señor González a la Moncloa para que en Menorca carecieran de medicinas, las vacas de pienso y las empresas baleares se vieran impotentes como perdían millones y millones porque a un gobierno no le daba la gana el abastecimiento de unas islas.

¿Y qué ha hecho el señor González con las materias que son competencia directa de su gobierno? En materias sanitarias, todas las energías se han dedicado a destruir todo lo que han podido las clínicas privadas, mientras Son Dureta no es que siguiera igual, sino que ha seguido peor en un proceso imparable de deterioro. En materias de educación ha conseguido burocratizar la enseñanza, incrementar el papeleo y molestar a los padres, sin aumentar ni un milímetro, ni un solo milímetro, los niveles de libertad y de calidad de esta misma enseñanza. En materia de puertos, por el momento sólo conocemos el incremento brutal de tarifas portuarias. Nada más. En Justicia, las cosas no

es que sigan como siempre: siguen peor. No han mejorado las dotaciones económicas ni las dotaciones de personal. En seguridad ciudadana, el representante del Sr. González piensa que es una campaña desestabilizadora de la derecha y sólo traen más policías cuando el señor González viene a pescar xernas. En transportes, el señor González ha conseguido que nadie utilice los barcos de la Transmediterránea por sus precios prohibitivos, ha conseguido incrementar las tarifas aéreas y ha conseguido disminuir el número de vuelos. Palma antes era una ratonera sólo ciertos días del verano. Ahora lo es todos los fines y principios de semana. En materias de defensa, ni ha resuelto el problema de los acuartelamientos ni ha aumentado nuestra protección: una simple lanchita de Gadafi o unos Migs libios pueden hacer lo que les venga la gana con nuestras islas.

¿Y las relaciones institucionales? ¿Como se comporta el señor González con nuestras instituciones? De esta manera: no responde las cartas de la Comunidad Autónoma, tarda quince días para recibirle cuando existe la huelga de los puertos, se enteran nuestras autoridades por los periódicos cuando el señor González viene a Mallorca. La ignorancia para con nuestras instituciones es total, rayana en la descortesía y la ineducación”.

30 de juliol de 1986: “Yo no creo que el gobierno balear tenga “complejo” de gobierno socialista, sino al revés: es el gobierno socialista el que ha contemplado durante cuatro años con aprensión una comunidad autónoma no gobernada por los suyos.

Que yo recuerde, seis han sido las cuestiones donde la tensión entre la administración socialista y la autonómica se ha manifestado con especial intensidad: en las protestas por el aumento de unas tarifas aéreas que no tenían en cuenta los costes de insularidad, en las huelgas portuarias que han revelado una irresponsable insensibilidad del gobierno central ante el hecho insular, en las materias de inseguridad ciudadana particularmente lesivas para la primera industria de la comunidad autónoma, en ciertas transferencias negadas —y negadas especialmente por el señor Pons— a pesar de ser razonables y a pesar de ser concedidas a otras comunidades autónomas regidas por socialistas, y en cuestiones de elemental cortesía política: el gobierno de la comunidad autónoma se ha enterado por la prensa cuando el señor

González Márques o algún ministro de su gabinete se desplazaba a nuestras islas.

(...) el gobierno central entien- de la solidaridad en términos de des- pojo. Estos son los hechos y estas son las cifras: en 1984 -las cosas se han agravado desde entonces- Hacienda recaudaba 75.271 por habitante balear, la recaudación más alta de España con exclusión de Madrid, Cataluña, País Vasco, Navarra y Cantabria que no son regiones comparables al ser sedes registrales de las grandes empresas del país. ¿Y que nos devolvía por la vía del Fondo de Compensación? La cantidad más baja de España: 2.579 pesetas frente, por ejemplo, las casi 9 mil pesetas de Andalucía, las 14 mil de Extremadura, las nueve mil y pico de Castilla, etc. etc. (...) Si a Pons, como mallorquín, le parece justo este estado de cosas, creo que debería hacerse andaluz, porque son los intereses -no la solidaridad- andaluces lo que defiende y no los intereses mallorquines. Lo malo es que desde el ministerio específicamente autonómico pudo haber ayudado a solventar esta escandalosa injusticia que se practica con Baleares. No lo hizo. Pero por lo menos que no acuse al gobierno representativo de estas islas de practicar el "victimismo" cuando se limita a reclamar lo que parece justo".

6 d'agost de 1986: "A ver si se enteran y se sensibilizan del más sangrante e irresuelto de los problemas autonómicos que tenemos planteados: un gobierno central que se lleva nuestros recursos, que cada vez más presiona, fiscalmente a los baleares y que cada vez devuelve menos a estas islas".

24 de setembre de 1986: "la brutal presión fiscal padecida por la población balear a manos del gobierno socialista (...) es una de las mayores injusticias perpetradas contra los ciudadanos de esta comunidad autónoma. (...) Todo era válido con tal de desprestigiar al gobierno autónomo. Las razonadas y razonables quejas del conseller de hacienda o del presidente Cañellas era "victimismo" de la peor especie para políticos y periodistas. Y

la exhibición de cifras, porcentajes, angustias financiadoras, descapitalización y expolio fiscal, "excusas" para justificar que no se hicieran más cosas. (...) Lo grave, sin embargo, no es solo que la presión fiscal, desde que mandan los socialistas, se haya incrementado en un 250 por cien, pasando de 29 mil millones en 1982 a casi 74 mil millones en 1985, sino que lo que devuelve el estado por todos los conceptos es ridículo en comparación con lo que de aquí se saca. De la redistribución de la renta y de la solidaridad interregional hemos pasado al expolio puro y simple. A la confiscación de los dineros baleares para trasvasarlos a otras comunidades autónomas".

COMENTARI DEL LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA:

Encara que passin els anys, els independentistes mallorquins continuem fermes i inamovibles com el Puig Major denunciant l'espoli fiscal i el maltractament secular de tot tipus de Madrid contra el nostra poble. Ho varem fer durant els anys del govern de Felipe González (1981-1996) i igualment ho estam fent ara durant el govern de José Mª Aznar. Comparar el que deia Antonio Alemany l'any 1986 amb el que publica ara EL MUNDO / El Día de Baleares demostra la impostura, la mentida, la tergiversació, l'engany, l'estafa, la impostura, el fals testimoni i la desinformació demencial que tan bé defineix aquest diari convertit, sense cap mena de dubte, en el "braç armat mediàtic" de Madrid contra el poble i la ciutadania de Balears i Pitiüses. Rellegir el que escrivia ANTONIO ALEMANY DEZCALLAR l'any 1986 i substituir els noms de Felipe González pel de José Mª Aznar, posar PP allà on apareix PSOE, canviar el nom de Fèlix Pons pel de Jaume Matas i reemplaçar el nom de Gabriel Cañellas pel de Francesc Antich és un exercici de lectura que hauria de fer tota la classe política, les classes dirigents i tota la nostra població per tal que es facin una idea de fins on arriba la infàmia d'aquest diari dirigit per Pedro J. Ramírez i Eduardo Inda.

Pel Lobby per la independència, signa **Jaume Sastre**

Carta oberta al Sr. JORDI PUJOL i SOLEI:

Recentment vàrem escriure-li per demanar el Dret d'Empara davant el tracte vexatori, xovinista i insultant, cap a 15 persones com a catalans però també cap a una institució com és TV3 per part del director de les "Caves BYRRH" de la localitat de TUÏR comarca del Rosselló a la Catalunya del Nord, i de la resposta d'aquest Sr. a les nostres queixes.

Vostès fent gala del seu "passotisme" es varen inhibir, com si vostès no fossin els garants de les llibertats i d'aquesta democràcia que sempre tenen a la boca.

No els costava res de fer una carta de la Institució que vostè representa, dirigida a la multinacional PERNOT-Ricard, sol·licitant educadament més respecte a la llengua comuna.

Si com a president de la Generalitat no es vol comprometre, almenys vostè i el conseller de política lingüística treguin la cara com a catalans i defensin el nostre patrimoni comú que és la llengua catalana, del atropellament de gent amb pocs escrúpols com el Sr. A. PALLICE; per cert que aquest individu es diu de cognom PELLICER i és fill de Catalunya del Nord i que s'ha venut als seus "amos" de Paris, renunciant a la seva identitat i a les seves arrels, per ser mereixedor de la confiança dels francesos que el varen posar en el càrrec.

Sr. Pujol, vostè sap que hi ha aquí al Principat i arreu dels Països Catalans un fort sentiment d'independentisme, dins el seu propi partit hi ha gent que essent de dretes tenen clar el seu nord, tot i que vostè en les seves arengues els comenta: ".....encara no és el moment".....

Diferents països, com vostè ja sap de sobres, han obtingut la independència en els darrers 50 anys, inclosos països que eren captius dels "soviètics" que com vostè ja sap, eren els dolents de la pel·lícula i que ens els pintàvem com a monstres, dimonis vermells i que no sabien el que eren els drets humans ni el que era la "democràcia". Curiosament ells s'han independitzat, i parlo de LETÒNIA, ESTÒNIA, LITUÀNIA, ESLOVÀQUIA, CROÀCIA, etc. etc.

Per contra aquí "al bressol de les llibertats", "del summum de la democràcia", no tenim ni la continuïtat de la llengua catalana assegurada, per no tenir no tenim ni reconegut pels "demòcrates" ni el dret més bàsic, natural, i primer de tot ésser humà, que és decidir amb qui vols anar, o amb qui no vols anar de la mà, és a dir, el DRET A L'AUTODETERMINACIÓ.

Els que ens deien vostès, des de la refundació de la "dinastia borbònica" que ... a Rússia no hi ha llibertat.. a Rússia hi ha dictadura, i el que tenim aquí doncs què és ?

Miri Sr. Pujol, no es faci cap il·lusió, el que tenim aquí no passa de ser "UNA DICTADURA PARLAMENTÀRIA" puig que els dictadors es caracteritzen per perpetuar-se en el poder, doncs vostè si es considera "un demòcrata de tota la vida" que hi fa més de 20 anys en el càrrec?

El motiu principal d'aquest correu electrònic és parlar-li del tema de l'independentisme:

Vostè ja sap que d'independentista n'hi ha de dretes ? de centre ? nosaltres no ho tenim gens clar, el que si sabem és que hi ha una bona quantitat d'independentistes que som d'esquerra bàsicament. En les eleccions tant les catalanes com les espanyoles ens abstenim de votar, en una gran majoria i si algú vota segur que ho fa a l'Esquerra Republicana.

Davant l'aprovació de la mal anomenada "LEY DE PARTIDOS" feta a mida del feixisme espanyol i a la que la seva formació va donar-hi suport, ens va caure l'ànima als peus, contemplar com vostès contribuïen a retallar la ja de "per se" ridícula normativa constitucional, retallant la llibertat d'expressió per vèncer amb l'ús i abús de la

majoria a la que no havien pogut vèncer amb els vots.

Ens sembla un exercici, antidemocràtic, "esperpèntic", i molt perillós, perquè és una normativa feta per escombrar a tot i a tothom que els hi faci nosa, i això és impropri de les persones i dels partits que veritablement es considerin civilitzats i europeus, ans ens semblen com a instruments emprats en les repúbliques "bananeres" de l'estil de les que proliferant als països de l'Amèrica llatina i que estan en la misèria i la bancarrota més total i absoluta, tant políticament, econòmicament, com socialment, en tenir la "mala sort" de no ser colonitzats per els anglosaxons.

No cal dir que l'independentisme d'esquerres.- i no parlo només de nosaltres.- és tot solidari, els catalans dels PPCC som solidaris amb els independentistes de GALIZA i amb els d'EUSKAL HERRIA.

Tingui present Sr. Pujol que IL-LEGALITZAR BATASUNA no és només il·legalitzar l'independentisme basc, ÉS IL-LEGALITZAR TOT L'INDEPENDENTISME DE TOTES LES NACIONALITATS DE L'ESTAT ESPANYOL

És a dir, L'INDEPENDENTISME ESPANYOL amb aquesta "lleï" IL-LEGALITZA TOTS ELS ALTRES INDEPENDENTISMES, que li fan nosa, amb la col·laboració dels "mal anomenats Socialistes" i de la seva coalició i també dels comunistes, és a dir, i tal com diria un castellà:

¡¡ TODOS A UNA, COMO FUENTE OVEJUNA !!

A !! i Sr. Pujol, aquí no valen mitges tintes i fer servir el:

" NI CARN NI PEIX "

" NEDAR I GUARDAR LA ROBA "

" NI SÍ, NI NO, ANS TOT EL CONTRARI "

" NI LA PUTA, NI LA RAMONETA "

i tantes i tantes que en podríem dir per parodi- ar les seves actuacions, sempre "nosaltres dia- loguem, nosaltres pactem" ...si no els escolten, i no els tenen en compte per res a Madrid !!

Tingui present que encara que s'abstinguin de votar, en realitat ÉS UN SÍ A LA IL-LEGALITZACIÓ DE BATASUNA, és UN SÍ PER OMISSIÓ, I TANT CULPABLE ÉS EL QUE IL-LEGALITZA COM EL QUE PERMET QUE IL-LEGALITZIN A L'ESQUERRA ABERTZALE.

TINGUI PRESENT QUE EL QUE PRETENDENT IL-LEGALITZAR EN EL FONTS ÉS L'INDEPENDENTISME, SI ES AIXÍ. TOTS ELS INDEPENDENTISTES CATALANS, BASCOS GALLECS ENS CONSIDERAREM IL-LEGALITZATS PER COHERÈNCIA I TAMBÉ PER SOLIDARITAT, SR. PUJOL, VOSTÈ SAP QUÈ ÉS LA COHERÈNCIA I LA SOLIDARITAT?

SI VOSTÈS CREUEN EN DÉU, QUE ELL ELS PERDONI, JA QUE NOSALTRES MAI EL PERDONAREM, NI A VOSTÈ, NI AL SEU PARTIT NI A LA COALICIÓ QUE VOSTÈ LIDERA, COM TAMPOC PERDONAREM MAI A CAP FORMACIÓ POLÍTICA CATALANA QUE VOTI O S'ABSTINGUI A LA VOTACIÓ AL CONGRÉS ESPANYOL SOBRE LA IL-LEGALITZACIÓ DE BATASUNA.

QUE DÉU I LA HISTÒRIA ELS DEMANIN COMPTES, NOSALTRES ELS INDEPENDENTISTES DELS PPCC, JA ELS HEM JUTJAT I EL VEREDICTE ÉS: ¡¡¡ CULPABLES !!! Rebi una cordial salutació. ALFRED JOANALS I GARCÍA - CALONGE (PRINCIPAT)

RECAPTACIÓ

Cámara Oficial de Comercio
Industria y Navegación (Barcelona)

FRANCESC DUBÉ i CANELA
Craywinckel 2, 3er 2ª
08022 Barcelona

Barcelona, Gener de 2002

Molt Senyors. Meus:

No he "navegat" mai, no he tingut cap "indústria" i el petit "comerç" al meu nom ha sobreviscut gràcies a les 14 hores diàries que li he dedicat 365 a l'any des de fa moltíssim temps

Com a empresari autònom de petita Sala de Festes, he suportat, el pes de pagar: Nòmines, taxes d'escombraries, de residus, Seguretat Social del personal i Autònoms, IAE per actuacions artístiques, IAE per vendre begudes, IAE pel tabac; % de Retenció de l'empresa i assalariats, impost d'Hisenda pel permís triennal venda de tabac, assegurances del negoci i del meu pis hipotecat, interessos i comissions dels crèdits hipotecaris, comissions pels impagats, Cursets per la seguretat en el treball, Mútua d'accidents.....

Amb 16% d'IVA: Gestors, assessors fiscals, comptables, vigilància nocturna obligatòria, manteniment sanitari obligatori, de les instal·lacions elèctriques, i de contra-incendis; despeses de telèfon, llum i aigua amb recàrrecs de tota classe, Societat General d'Autors i Editors, Associació d'Intèrprets i Executants, Impost per difusió de fonogrames ...i al damunt de tot això LA CÁMARA OFICIAL DE NAVEGACIÓN amb els seu IMPOST OBLIGATORI amb amenaces d'embargaments si no ho pago! VUIT n'he rebut -de cop- de part de vostès!

Des de la nit dels temps, el comerç no ha estat mai imposició, sinó convenciment. VOSTÈS ESTAN TRAÏNT L'ESPERIT DEL COMERÇ.

Es veuen capaços de convèncer-nos de la utilitat dels seus serveis, tal com CADA DIA hem de fer els comerciants per tal de que els clients ens comprin?

Amb aquesta actitud, aquesta Cambra que fou fundada per uns homes il·lustres i els que la regien eren uns catalans valents, "amos" del seu destí (i no com ara, que semblen uns esclaus amb carnet de funcionari, com més endavant demostraré) té més de Cambra inquisitorial que de res més.

Ja s'han apuntat al mateix carro dels qui viuen del "diner públic"; aquest que no s'acaba mai, i no s'ha de pensar gaire per obtenir-lo. N'estem TIPS de treballar pels altres, sobretot pels buròcrates innecessaris, (que obliden que són empleats nostres, "civil servants", com els anomenen a Anglaterra) sense rebre RES a canvi.

Han fet una enquesta per saber què opinen els comerciants i botiguers en referència a la imatge d'estri inútil i superat que tenen les cambres actualment? Tenen por de tenir una desagradable sorpresa?

Perquè ens cobren a tots un impost per serveis que només haurien de pagar aquells que VOLEN utilitzar-los?

A tall de petit exemple: Què ha fet aquesta cambra per evitar que haguem de tenir els comerços tancats per dintre i posar un vigilant per causa de la fastigosa inseguetat i els robatoris?

Ha protestat aquesta cambra "contundentment" per acabar amb aquest impost "revolucionari" indirecte que significa mantenir un exèrcit de vigilants jurats?

Ha esbombat aquesta cambra els noms i cognoms dels personatges que regenten aquestes companyies de "seguridad" que dupliquen els beneficis cada any? Saben vostès aquests noms o no els interessa averiguar-ho? Saben quí hi ha darrera d'SMASSA (Aparcaments i Grues més o menys Municipals, per tant "juez y parte") que també duplica beneficis anualment?

Què ha fet per oposar-se al increment dels IAE que en alguns casos va arribar els anys 90 a un 300 i 400 % d'augment?

Què ha fet aquesta Cambra per impedir l'increment que sofreix la mercaderia per mor dels peatges de les autopistes?

No s'ha d'ésser gaire bon comptable per veure que, per l'administració espanyola, no construir autopistes de franc a Catalunya i ingressar el 16 % d'IVA de les de peatge, es un doble negoci equivalent a no posar-li el plat a taula a una de les 17 "filles" (i) i a sobre, se li pren el 16 % del sou, encara que se l'hagi de guanyar de vegades fent de prostituta, o sia, perdent la dignitat.

Aquests fets i el silenci i la ineficàcia d'aquesta Cambra, no es una mena de proxenetisme legal encobert?

Com que crec que aquesta carta la llegirà una persona i no una màquina, (és tragi-còmic rebre per correu la seva revista VINCLES i les 8 ordres d'embargament el mateix dia) em temo que arribat a aquest punt s'intenti qualificar (pel mal cos) la present exposició de "demagògica". Res més lluny!! És la realitat demostrable. Segurament per aquest motiu no rebré cap classe de comentari per part de vostès. Per tot això i en nom dels comerciants, exigeixo a aquesta Cambra l'acompliment dels següents dos punts VITALS PER QUE NO S'ACABI AMB EL PETIT I MITJÀ COMERÇ, que per altre part ens diuen que som els que aportem més del 80% dels ingressos a les Hisendes públiques i que, com a resposta, som tractats despòticament pel sector financer i els seus amiguets, els gestors polítics de torn que venen amb un clavell a la mà als nostres establiments quan hi ha eleccions.

Primer.- Vostès haurien de PROHIBIR (amb la mateixa contundència amb que volen embargar-me els meus "bens") el que les administracions públiques segueixin fent totes aquelles coses que són pròpies de la iniciativa privada. Queda provat que sota el mantell encobridor d'entitats "oficials" tipus "Instituts de Cultura", "Escoles de Festa", "Grups d'animació", "Barcelones Actives" i moltes d'altres similars, s'organitzen per "divertir" als ciutadans, multitud d'actes anomenats generalment "lúdics" (i), de "gresca", d'oci...etc.

Són centenars o milers de festetes que efectuen i promocionen amb els seus Mass-media (amb els diners dels nostres impostos amb clara competència deslleial) per tal d'encarrilar a la gent cap a les macro-instal·lacions "lúdiques" que, consellers, regidors i càrrecs para-polítics (o vostès no ho sabien?) han fet construir per posar-les a mans dels seus amics, explotant-los directament o llogant els espais a preus exorbitants, ja que són les zones més ben promocionades per tots els mitjans de difusió en mans de l'Administració. (Per cert: Han sentit a parlar del finançament irregular dels Partits?)

Lògicament em refereixo a Ports i Canals Olímpics, Maremàgnums, Teatres, Teatrets i derivats. Això, a part dels Festivals, Festes, Balls, Concerts, Revetlles etc. que amb qualsevol excusa es desenvolupen contínuament, primavera, estiu, tardor i hivern a places, carrers, passeigs, jardinetes, estacions de tren, molls, velòdroms, fires, carpes, estadis, camps d'esports, i recintes de tota mena que RES no tenen a veure amb el motiu pel que foren construïts amb diners públics.

Quin epígraf del IAE paga, per exemple, un Polistortiu? L'han fet passar per "Activitats Classificades (OGAO)?

A Barcelona, més del 50 % de la Restauració i locals

de diversió privats que han invertit diners i feina durant anys i anys, han vist devaluats els seus negocis i disminuïda la seva clientela entre un 40 i un 50%. Només pel "Maremàgnum" hi passen uns 18 milions de persones/any. S'ha concentrat el negoci de la diversió per a uns quants, en detriment dels més. Han fet els possibles per desactivar els establiments que estabem repartits per tota la ciutat, amb el motiu-excusa de disminuir les "molèsties al veïnat", que, paradoxalment, es veu super-molestat igualment per la concentració del soroll a l'aire lliure i amb l'acumulació de delinqüents motivat per les lògiques aglomeracions (crims inclosos i de tots coneguts).

Sembla que les administracions no saben que és el comportament incívic de les persones (actualment molt degradat) i no la ubicació dels locals d'esbarjo el que pot crear problemes nocturns.

S'ha passat de veure un porter amb gorra a les portes de les Sales de Nit, a la imatge actual: 3 ó 4 "goril·les" a les entrades de tot arreu que fa preveure que allà hi poden haver aldarulls. Francament vergonyós i que diu molt poc a favor de la classe d'ensenyament i educació (gratuïts) que s'està portant a terme a les nostres aules. El resultat de la nefasta i cruel burocràcia intervencionista està a la vista: Poble Espanyol arruïnat, Moll de la Fusta desmuntat, Ports i Canals Olímpics nocturns desprestigiats, un munt de "Festivals" que acaben amb actes vandàlics arreu de Catalunya... etc.

Segon.- Aquesta Cambra ha d'actuar contundentment (amb la mateixa contundència amb que vol embargar-me els meus bens) per acabar amb la vergonyosa espoliació Fiscal que pateix Barcelona i Catalunya que, segons un estudi del Banc de Bilbao, suposa l'haver de pagar CADA CATALÀ, 200.000 ptes. (1.202 €) DE MÉS cada any a l'Estat espanyol, sangonera que vostès ajuden a engreixar amb el seu sospitós silenci.

M'agradaria que m'informessin de quan deixarem de "regalar" els catalans aquestes barbaritats de diners injustament anomenades "de solidaritat" i quan ens tornaran els diners pagats a la força des de fa tant de temps? Tinc a la seva disposició una proposta perquè aquesta Cambra es pugui adherir a la petició que ja han fet més de 50 Ajuntaments de Catalunya per exigir al nostre Parlament la convocatòria d'un Plebiscit on es demanarà al poble que voti SI o NO a la Independència econòmica política i cultural de Catalunya, vinculant-la directament a Europa, bo i separant-se del control interessat i incòmode d'aquest Estat Espanyol eternament corrupte, arruïnat, prepotent, inepte i segons algunes sentències judicials, terrorista.

Seria bo que intentessin portar a terme aquests DOS punts exposats ja que, de no fer-ho, quedaria clar públicament que aquesta Entitat es doblega fàcilment davant els prepotents i es dedica a intimidar miserablement els més dèbils. Exactament com ho fan els acovardits.

Al no tenir bens ni propietats -segurament vostès- per tal de cobrar indignament aquest suposat deute meu, optaran per enviar-me a "galeres".

Espero que des d'allà tindrè el temps necessari per pregar dia i nit a fi i a efecte que arribi el dia en que vegi algun alt directiu d'aquesta Cambra, caure-li la cara de vergonya públicament. No vull rebre mai més la Revista VINCLES on, entre altres coses inútils per a mi, hi figuren ofertes d'ajuda i consells pels navegants, industrials i comerciants.

No intentin ajudar-me; simplement treguin-me el peu del damunt.

FRANK DUBÉ

PS: Tal com he apuntat abans, segurament qualificaran aquest meu present escrit de demagògic. Quin remei els hi queda, no?. Quina altra justificació tenen? De totes maneres no he fet res més que acollir-me a les declaracions del Sr. Antoni Negre fetes a COM RÀDIO el 8 d'Abril de 1999: "Respecto la llibertat d'opinió", va dir.

Jutjats

EN CUMPLIMIENTO DE LA SENTÈNCIA 314/2002 DICTADA PER EL JUZGADO DE LO PENAL Nº 1 DE PALMA DE MALLORCA

TEXTO DE RECTIFICACIÓN ACORDADO ENTRE LAS PARTES CON CARÀCTER PREVIO AL JUICIO CELEBRADO EL DIA 2 DE JULIO DE 1002 CON EL SIGUIENTE TENOR LITERAL:

"Para el día de les corrientes venia señalado el acto de juicio oral en las diligencias seguidas por los presuntos delitos de calumnia e injuria incoados per denuncia de los miembros de la Guardia Civil, D. Bartolomé del Amor Ludeña, D. Benito Soutelo Garcia, D. Lorenzo Garcia Pelaez, D. Manuel Rosa Rodríguez, D. David Mario Perdomo Perea, D. Demetrio Nieto Sánchez, contra D. Antoni Rosselló Bestard y el periódico L'ESTEL DE MALLORCA, hechos acaecidos el año 1995.

El largo periodo transcurrido entre ambas fechas ha suavizado en lo necesario las posturas de las partes, en razón de lo cual se han ofrecido i aceptado, respectivamente, las necesarias disculpas ante los actores y el Benemérito instituto, en razón de lo cual se hace pública la presenta nota, a satisfacción de todos los implicados, en el mismo medio informativo en el cual se publicaron los conceptos considerados injuriosos y calumniadores en la denuncia"

Des de fa més 100 anys s'han aixecat veus per a que el treball domèstic sigui considerat com una professió més. Des dels inicis de la humanitat, no se sap encara quan va ésser, el treball domèstic ha existit. Avui, tot i les millores socials de tota mena incorporades en el dia a dia de les societats occidentals, el treball domèstic encara és una professió desconeguda.

Al respecte s'ha de dir que ha estat efectivament admès el treball domèstic per compte d'altri, malgrat formar part en una bona mesura de l'economia submergida, però resta pendent el reconeixement del treball domèstic per compte pròpia. El treball de l'home o, principalment, encara, de la dona, que tot estant-se a casa no para de treballar, en llargues i dures jornades d'un treball molt sovint entès com repetitiu i avorridot. Sobre aquesta classe de treball, obligat i persistent, encara no s'ha fet justícia. Què ha de passar per a que això succeeixi?

En la línia del que en el seu dia va plantejar la pedagoga Leonor Serrano, segons explica la revista Barcelona Educació (núm. 26), mentre no es plantegi com una prioritat de les societats modernes el sosteniment de la família, no es cercaran vies per comptabilitzar la vida familiar i labo-

Una professió desconeguda

ral, que d'alguna manera conduiran, sens dubte, a la consideració, entre altres qüestions, del treball domèstic com una activitat laboral més, tant o més necessària que qualsevol altre, per la qual la societat paga el que costi sense gaires dubtes.

Tot i que la qüestió, pràcticament semblada del tot clara, com és que encara no s'ha succeït aquest reconeixement? El treball domèstic, amb dedicació exclusiva o a temps parcial continua essent l'ase dels cops dins l'agenda dels membres d'una família. Al final, com ha succeït en els darrers milers d'anys, la dona, normalment mare, n'assumeix el deure, sense quasi cap contraprestació, excepte la del benestar familiar, cosa que no és poc!

L'estat del benestar té pocs instruments per remunerar o incentivar aquesta digne ocupació de caràcter domèstic. En general, els ha estat més còmode, tot tirant d'arguments liberals, deixar-ho a la lliure decisió de les famílies. La família com esplèndid espai de llibertat, s'autoregulària fins al punt de distribuir-se funcions de treball d'una transcendència generacional.

Uns farien el treball de casa, altres farien el treball de fora. Uns gasten diners, altres porten diners. La família urbana, avui, és un focus de consum en constant expansió i creixement.

Però, amb aquesta lògica no s'avança en la protecció de la família, i molt menys en la seva vigència com model de vida: uns pares, uns fills, uns avis,... un nucli de forta i ferma convivència. Què lluny ja de la realitat que tots coneixem. Quan de temps perdut! Potser assistim a l'agonia de tot un model de relacions humanes. Tot ja està molt malmès! Els canons de la productivitat aplicats dins l'entorn familiar poden acabar destruint l'essència de la família: la gratuïtat.

Per parar-ho, caldria una posició, potser simbòlica, que per fi desvetllés la dignitat del treball domèstic com ocupació o activitat totalment homologable a qualsevol altre, per més tècnica o superior que s'anomeni. Aquesta decisió hauria d'ésser en forma d'una norma amb rang estatutari o constitucional. Com un principi general de relació dins la societat catalana.

Així ho va pensar, ja fa força temps, Leonor Serrano, mare del patriota invicte, Andreu Xandri, el qual, de ben segur, conscient del que la nació catalana podia donar al món, no va dubtar en posar-hi la pell a l'hora de defensar-la, fins al punt de caure abatut a l'edat de 21 anys el 5 de juny de 1938 com ex-secretari general de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, tot erigint-se en senyera de tota una generació, encara molt viva, de combatents per la causa de la llibertat i la dignitat de les persones i, per extensió, de les famílies dels Països Catalans.

Com sempre en la història, no és casualitat, que sota els designis de l'enteniment i del sacrifici, el fill d'una dona de Ciudad Real (Hinojosa de Calatrava), que es va forjar dins l'esperit català, com Leonor Serrano, donés el seu únic fill a la noble causa de la llibertat del nostre poble. Els fets són aquests: sense la família, amb una mare i un pare, la pàtria no floreix, i la nació es marceix sota el sol daurat de les mils oportunitats que cada dia ens dona la vida.

© Llorenç Prats-Segarra

(campusjove@correu.vilaweb.com)
Director adjunt de Catalunya Campus

LA TRAICION DEL LIDERS

Catalunya, el nostre país, és un vaixell que s'enfonsa. No sóc una persona pessimista però em nego a tancar els ulls davant l'evidència. Només cal sortir al carrer per adonar-nos que això que dic és veritat, passejar per les nostres ciutats i viles, escoltar quina llengua parla la gent en general i especialment el jovent i els immigrants, la dels cinemes, la de la Tv3... Un arrib a la conclusió que estem perdent el tren. Fa uns anys, després de la mort de Franco, vam viure una il·lusió col·lectiva que semblava que, després de 40 anys, hi havia una força que ens faria reeixir.

Avui aquesta força no hi és, s'ha transformat amb una resignació de perdedor i un conformisme que únicament ens portarà a la desaparició com a col·lectiu, al costat dels dinosaures, els ibers o celtas

En un sopar, una meva amiga professora de un institut de secundària que volta pel país; donat que no té plaça fixa. Comentava que estava profundament desanimada perquè detectava que entre els seus

alumnes hi havia odi i bel·ligerància contra tot el que fos català. Aquests eren fills d'immigrants espanyols que havien nascut aquí i que, en molts casos, els seus pares parlaven català al carrer i estaven mínimament integrats. Aquests casos són molt freqüents i no us penseu que sols això passa a l'àrea metropolitana de Barcelona, la meva amiga treballa i ha treballat Figueres i La Bisbal, a les comarques de Girona. Malauradament, aquesta generació adora els infeliços de *La Operación Triunfo* i vibren amb les victòries de la selecció espanyola ... Què ha passat? ... Com s'ha capgirat la situació?

és evident que alguna cosa s'ha fet malament. La meva opinió és que estem recollint els fruits de la política de aquests 25 anys del govern més patètic que ha tingut Catalunya, dels autoanomenats nacionalistes catalans CIU. Ells són els responsables de la davallada del nostre país; ells han tingut els mitjans i els diners per treballar pel país i ho han malbara-

tat tot.

Davant de cada agressió sofrerta han respost amagant el cap sota l'ala claudicant constantment, s'han omplert la boca amb expressions com *ara no toca no és el moment, això podria trencar la convivència, hem de ser pacients...*; és a dir, per mantenir-se en el poder no han dubtat en pactar amb el PP, els botxins del nostre poble.

Darrerament no han tingut cap escrúpol amb traïr als bascos, veritable exemple de dignitat nacional, per un plat de lleties. Tot això ha portat a identificar nacionalisme català amb allò que ningú estima, amb la covardia del pactisme claudicant; o sigui, amb tot allò que ha fet que la opció catalana sigui gens atractiva pels fills dels immigrants de segona i tercera generació i pels altres nousvinguts.

Crec que la mare de tots els ous és la consciència nacional i en aquests moments està sota mínims. Els nostres dirigents han fet tot el possible per destruir-la. L'obligació d'un govern nacionalista era potenciar-la i enfortir-la. Tenien

una eina, la Tv3, per exemple, i s'ha fet justament el contrari: utilitzar aquest mitjà per espanyolitzar-nos amb personatges anticatalans del tipus *buenafuentes* i reportatges sobre espanyols anticatalans i d'altres miseris.

Fa poca dies dirigents de CIU Pere Macies i Duran Lleida es queixaven. Macies ens deia que hi havia una desmobilització del catalanisme que portava a fracassos, com la campanya de les matrícules del CAT. Li estranya senyor Macias? De qui creu vostè que és la culpa?

En Duran Lleida, un dels personatges més corruptes de la història del país, fent gala d'una mesquina política digna del *Cardenal Richelieu* no tenia cap escrúpol en dir: "hem d'abandonar les reivindicacions de sempre i hem d'acostar-nos als espanyols" (perquè ens així votin, potser)

L'assumpte d'abandonar les reivindicacions és el mateix que diu l'*Albertito* Fernández Diaz, cap del PP. Amics lectors, el país s'esmicola i resulta que ells han de fer més la pilota als sectors espan-

yols perquè els votin... Senyors de Convergència no siguin il·lusos. Els espanyols els menyspreen i no els votaran mai. Recordin a Miquel Roca, com li va anar la cosa amb l'Operació Reformista. Encara no puc oblidar la patètica escena de la plana major de CIU fent el ridícul, cantant sevillanes amb els *Xunguitos*. Què es pensaven que fent el llepa culs als espanyols els votarien? Santa innocència! Com va dir un general romà: "Roma no paga als traïdors" encara que per mi un dels grans misteris de la humanitat és el següent: 'com és que encara hi ha gent que vota a aquests fariseus? Som un país masoquista? A vostès Catalunya se'ls en refot, vostès només volen vots per viure de la rifeta. Si tinguessin una mica de dignitat deixarien d'autonomar-se nacionalistes i es passarien en bloc al PP.

Miquel Casals i Fernández

c/ Vessador, 1,1a
Girona 17004
Tel 972 206 408

AZNAR I MATUTES CELEBREN EL "PELOTASSO" DE LA PRIVATITZACIÓ DE TRANSMEDITERRÀNEA A BORD DEL IOT AIGLÓN

Quina pocavergonya! Us imaginau que hauria passat si, per exemple, el president del govern espanyol Felipe González l'any 1992 o 1995 hagués privatitzat la companyia "Transmediterranea" i l'hagués venuda a un ex ministre seu, posem per cas, Miguel Boyer o Carlos Solchaga? Doncs és fàcil d'imaginar. Tot l'imperi mediàtic del PP comandat pel seu captità general, Pedro J. Ramírez, s'hauria enfilat per les parets denunciant el "pelotasso" i tota la cavalleria cuirassada (Jiménez Losantos, Jesús Cacho, Martín Prieto, Casimiro García-Abadillo, Francisco Umbral, Antonio Gala, Paül del Pozo, Isabel San Sebastián, Fernando Onega, Lopeix pudent, Antonio Alemany, Eduardo Inda..., tots, tots sense excepció haurien fet foc a discreció contra en González a qui haurien desfruijurat de viu en viu i li haurien arrabassat la pell a bocins. I la veritat és que nosaltres no hi tendríem res a dir ja que haurien actuat amb tota la raó del món. Tot una altra cosa molt diferent, emperò, és el que ha passat fa unes setmanes. Recapitulem els fets. Veiam:

Dimarts 30 de juliol: el penúltim dia del mes, just abans de començar les vacances i quan mig estat està paralitzat, el consell d'administració de la *Sociedad Estatal de Participaciones Industriales (SEPI)* adjudicà la privatització de la companyia *Transmediterranea* per un preu de 259 milions d'euros a un conglomerat d'empreses dintre les quals destaca com a accionista l'exministre d'assumptes exteriors del primer govern d'Aznar (1996-2000), Abel Matutes Juan (Eivissa 1941). Exactament el consorci beneficiat de la privatització està compost per la constructora Acciona (55%), Caja de Ahorros del Mediterráneo (15%), Grupo de Empresas Matutes (12%), Grupo Aznar (10%) y Grupo Armas (8%). Per la seva banda el percentatge del 12% del Grupo de Empresas Matutes se subdivideix en un 80% que correspon a Doliga i un 20% que és propietat de Suministros Ibiza.

El mateix dimarts 30 de juliol, la redacció d'*El Mundo / El Día de Balears* publicà la següent nota de redacció marcada per l'eufòria més indissimulada: **La adjudicación de Transmediterranea al consorcio liderado por el triunvirato CAM-Matutes-Acciona**

es una buena noticia para la economía local.(...) La buena nueva, un secreto a voces desde hace varias semanas, constituye un éxito en toda regla para el grupo de Empresas Matutes. El holding controlado por Abel y Antonio Matutes da un paso más en su meteórica ascensión".

Divendres 2 d'agost: davant l'enrenou i les crítiques generalitzades des de tots els sectors polítics i mediàtics que no controla Aznar, EL MUNDO, edició de Madrid es va veure obligat a sortir a fer de tallafocs i a publicar, sota el títol **Engañosa polémica sobre el caso Transmediterranea**, una defensa abrandada del procés d'adjudicació i a posar la mà al foc tot i afirmant que **la adjudicación ha sido consecuencia de un proceso transparente que la SEPI ha supervisado con rigor.**

Dilluns 19 d'agost: Aznar i la seva família amb Abel Matutes i dona es troben al moll d'Eivissa i embarquen en el iot *Aigalon*, propietat de l'exministre, amb el qual naveguen per aigües d'Eivissa i Formentera durant uns dies. Per cert, l'estiu de 2001 va provocar un gran malestar a Balears i Pitiüses el fet que Aznar, per tal de desplaçar-se de Menorca a Eivissa durant les vacances utilitzàs un avió de les forces militars espanyoles. Un malestar totalment fonamentat i que s'explica perquè la població indígena ha de patir durant tot l'any unes comunicacions entre illes gairebé tercermundistes.

Bé, tornam allà on érem, ¿us imaginau com hauria reaccionat l'imperi mediàtic de Pedro J. Ramírez si Felipe González, un cop venuda la *Transmediterranea* a un Miguel Boyer, per exemple, a sobre, quinze dies després els haguessin fotografiat plegats pujant a un iot propietat de Boyer per passar uns dies fent un creuer? Us imaginau l'escandaleria mediàtica, les tertúlies de la Cope i els informatius de TVE, de Tele Cinco i d'Antena 3? Doncs nosaltres sí que ens ho imaginam. Dit això, hem d'afegir ben clar que no serem nosaltres qui llevem mèrits a Pedro J. Ramírez per haver contribuït a destapar afers com els GAL, ara bé, amb la mateixa rotunditat hem de dir que Pedro J. Ramírez és un espavilat que s'ha passat de llest i que d'ençà que el seu amigueta de partides de pàdel, José Mª Aznar, és al poder ha mudat de can-

tet de blanc en negre. Sis anys de govern Aznar han demostrat que tota la lluita de Pedro J. Ramírez contra la corrupció i els abusos de poder del govern de González no va estar motivada per una qüestió d'ètica periodística, sinó que tot va ésser per catapultar Aznar a la poltrona de la Moncloa. Tot allò que criticava Pedro J. Ramírez sobre la relació **Felipe González - Jesús de Polanco - El País** ara es pot dir de la relació **José Mª Aznar - Pedro J. Ramírez - EL Mundo**. O pitjor encara, perquè a continuació ve el plat gros del tema: ¿voleu saber la raó oculta inconfessable que explica els motius pels quals EL MUNDO ha defensat a ultrança la privatització de *Transmediterranea* al holding dels germans Matutes? Doncs la raó és que Pedro J. Ramírez i els germans Abel i Antonio Matutes son socis i companys de negocis. Així de clar i de rotund.

EL "PELOTASSO" DE LA PRIVATITZACIÓ DE TRANSMEDITERRÀNEA ESQUITXA DIRECTAMENT PEDRO J. RAMÍREZ I "EL MUNDO"

Les peripècies del desembarc del diari foraster, EL MUNDO, a Eivissa és digna de figurar en un manual sobre colonialisme. Contada pels propis protagonistes la història va anar de la següent manera: **Una abrasadora mañana de junio de 2000 la idea vió la luz. El sueño de Josep Mª Bertrán y Luis F. Fidalgo se juntó con los deseos de un grupo de empresarios locales encabezados por el imaginativo Alonso Marí Calbet, el simpático Antonio Matutes Juan, el genial Vicente Guasch y el sensato Abel Matutes Tur. El apretón de manos definitivo llegó cuando las luces del verano del 2000 comenzaban a apagarse: una tarde de septiembre. (...) en pleno puente de la Inmaculada del 2000 en Madrid la editora de EL MUNDO, Unedisa, pronunció el definitivo "sí quiero". La fumata blanca se produjo un calurosísimo 22 de febrero en Madrid. Josep Mª Bertrán y Luis F. Fidalgo franquearon la puerta del original despacho de Pedro J. con 15 minutos de retraso. (...) El director Eduardo Inda aterrizó en Eivissa con lo puesto el martes 13 de 2001. (...) Eduardo Inda conoció a los socios locales de EL MUNDO en una agradable comida en el Ocean Drive de Marina Botafoc. Nadie pudo presidir el almuerzo por una razón obvia: la mesa era redonda. Hubo buen feeling, muchos comentarios, infinitas ideas y una gran conclusión: había que parir el proyecto en tiempo récord. Es decir, hacer posible lo imposible. EL MUNDO/IBIZA Y FORMENTERA pasó del plano de las ideas al de las realidades el 27 de marzo en una notaría de Eivissa. Josep Mª Bertrán y el gerente de las ediciones regionales de Unidad Editorial, José Manuel Díez Quintanilla, dieron el pistoletazo de salida al estampar su rúbrica. Esa fría mañana de primavera nació Ibiza de Publicaciones, la sociedad que les llevará todas las mañanas EL MUNDO/IBIZA Y FORMENTERA. Afe-girem que el primer número del diari va sortir al carrer dissabte 22 de juny de 2001 i la seva presentació va comptar amb un acte multitudinari**

Per explicar la campanya ferotge contra el Pacte de Progrés d'Eivissa, Mallorca i

Menorca realitzada pel "perro guardián", Eduardo Inda, i Pedro J. Ramírez és molt important tenir present qui hi ha darrera aquest diari per saber a quins poderosos interessos econòmics i empresarials serveix. Si recapitulem les dades obtingudes, ens trobam que la propietat està constituïda per:

UNEDISA (editora d'EL MUNDO): 51%. El 49% restant se'l reparteixen REY SOLSA (propietat dels hotelers mallorquins del Grupo Barceló, Gabriel i Sebastián Barceló) i IBIZA DE PUBLICACIONES SA que compta amb els següents accionistes: **FST Hoteles SA (Antonio Matutes Juan), Matur S.L. (Abel Matutes Tur), Es Pla S.A. (Vicente Guasch) Grupo Empresas Alonso Marí GEAMSA (Alonso Marí Calbet)**. Si tenim en compte que, segons paraules del propi EL MUNDO: **La adjudicación de Transmediterranea al consorcio liderado por el triunvirato CAM-Matutes-Acciona es una buena noticia para la economía local.(...) La buena nueva, un secreto a voces desde hace varias semanas, constituye un éxito en toda regla para el grupo de Empresas Matutes. El holding controlado por Abel y Antonio Matutes da un paso más en su meteórica ascensión"**, ja tenim destapat el gran escàndol de la connexió Pedro J. Ramírez + germans Antonio y Abel Matutes + privatització de Transmediterranea + govern del sr. Aznar. Tot plegat demostra sense refutació possible que, al final, l'àngel exterminador de la corrupció, que és com es presenta Pedro J. Ramírez davant els seus lectors, ha resultat ésser un fantasma que està embolicat fins al coll en el cercle d'amiguets d'Aznar beneficiats directament de la privatització de grans empreses públiques.

El director d'EL MUNDO/IBIZA Y FORMENTERA, Eduardo Inda, va escriure tot desafiant a l'article de presentació del diari: **Y, que a nadie le quepa ninguna duda, EL MUNDO/IBIZA Y FORMENTERA será un periódico al más puro estilo anglosajón: un perro guardián, atento para atajar el más mínimo desliz de nuestros gobernantes. Un periódico que se vista por los pies tiene la obligación moral de ser un contrapoder. Los débiles siempre nos tendrán de su lado para defenderles de las barrabasadas de los poderosos. Quina barra! Quanta mentida, intoxicació, desinformació i demagògia! Catorze mesos després d'aquestes paraules l'hemeroteca demostra que EL MUNDO/IBIZA Y FORMENTERA s'ha dedicat a fer una campanya ferotge i hipercrítica contra el govern del Pacte presidit per Pilar Costa i en canvi ha fet els ulls grossos o ha mirat cap a una altra banda davant els abusos dels poderosos que es beneficien del trànsit d'influències i que tenen cera del corpus dins les més altes instàncies del PP. Ara però, la sortida a la llum pública dels lligams econòmics Pedro J. Ramírez - germans Antonio i Abel Matutes, demostren que EL MUNDO és la peça clau de l'iceberg format per interessos polítics, econòmics i mediàtics que conspiren seguint el model Pinochet per rebentar i esclafar el Pacte de Progrés tant de Mallorca, de Menorca i d'Eivissa - Formentera com del conjunt de les illes.**

Mallorca, 26 d'agost de 2002
Pel Lobby per la independència,
signa **Jaume Sastre**

EL PP I EL XANTATGE PERMANENT

En aquests moments es nota amb tota la seva cruesa i rotunditat quin tipus de política tan trinxeraire porta a terme el PP, tot intentant barrejar i/o vincular els traspassos de competències, pendents des de fa vint anys, que té l'obligació de fer per llei (segons la mateixa dogmatitzada constitució) el govern central al govern d'Euskadi, amb el vot favorable a la Llei de Partits per part de les forces polítiques que formen l'executiu basc.

És molt pervers i perillós, no solament per la convivència sinó també per la democràcia en el seu conjunt, pretendre aprofitar la nefasta plaga del terrorisme cec, covard i criminal per arrebegar vots, a tort i a dret, al preu que sigui; per atiar més odi ètnic contra les nacionalitats històriques i, sobretot, per intentar centralitzar i jacobinitzar encara més l'Estat Espanyol.

Realment, aquesta política de xantatge permanent, no solament contra els nacionalisme sobiranistes perifèrics sinó, fins i tot, contra el raquític estat de les autonomies - a més a més de ser totalment eixorca per combatre de debò el terrorisme - sembla indicar-nos que tornem, a marxar forçades, als esquemes sociopolítics (els quals potser molts pensàvem que ja estaven completament superats) de trenta o quaranta anys enrera.

JOSEP M. LOSTE I ROMERO- PORTBOU (ALT EMPORDÀ)

LOPP: l'independentisme en el punt de mira

<annanoticias@yahoo.es>

[Article de La Veu, publicació del MDT]

El passat 27 de juny el Parlament espanyol va entrar en vigor l'anomenada Ley Orgánica de Partidos Políticos (LOPP), la qual forma part de l'ofensiva que des de fa cinc anys ha llançat l'Estat contra el MANB, dins una estratègia que en busca la derrota definitiva.

Aquesta ofensiva ha anat atacant una rere l'altra totes les estructures legals de l'independentisme basc i tindria el seu punt culminant amb la il·legalització de la seva expressió política legal, és a dir, Batasuna.

Ara bé, com ha passat amb totes les lleis repressives que des la mateixa Constitució ençà s'han anat aprovant, aquesta nova normativa s'enquistarà en el marc jurídic espanyol i serà aplicada a qualsevol organització política que pretengui superar-lo, independentment de les formes de lluita utilitzades. Per tant, tot i que l'objectiu essencial d'aquesta nova llei és l'independentisme basc, cal no deixar-se enlluernar per les proclames, perquè l'independentisme català està també en el punt de mira. El dirigent de PP, Fernández Díaz (membre d'un grup feixista quan estudiava Dret), ho van deixar ben clar el passat 4 de maig:

"En el marc de l'escola de primavera que van celebrar ahir les Noves Generacions del PP a Castelldefels, Fernández Díaz va insistir en l'acció dels grups radicals a Catalunya per demanar l'aplicació de mesures legals en contra seu i va esgrimir un acord del Parlament de Catalunya que obliga a actuar judicialment contra "aquells que fan de l'amenaça la seva eina política". [1]

Fal·làcies que cal desfer

Al llarg del debat públic/publicat sobre la LOPP, s'ha pogut constatar que a Espanya l'argument principal, gairebé únic, dels seus defensors ha estat que la nova llei possibilitarà la il·legalització de Batasuna, cosa que demostra fins a quin punt l'homogeneïtat de l'opinió publicada d'aquell país i la seva

subordinació al'estratègia de l'Estat. En canvi, al nostre país, on l'opinió publicada és una mica més plural, els polítics i opinadors que han defensat la LOPP han recorregut a una argumentació més complexa, en la qual s'han fet servir arguments que convé rebatejar perquè s'evidencii i no eclipsi tant l'estratègia a què respon la nova norma com el seu caràcter antidemocràtic i lesiu per a les llibertats i drets civils.

En primer lloc, s'ha dit que calia urgentment una nova llei que regulés els partits perquè la que hi havia vigent fins ara tenia més de vint anys. Cal remarcar, però, que l'articulat de la LOPP no es concentra en el funcionament ordinari dels partits sinó en les causes i els procediments d'il·legalització d'una formació política, que ocupen gran part del text i demostren el tarannà repressiu amb què ha estat concebuda. Mes que no pas d'una Llei de partits, caldria parlar d'una Llei d'il·legalització de partits (en principi només d'un). D'altra banda, el text no aborda aspectes claus del funcionament dels partits com ara el finançament.

En segon lloc, s'ha "argumentat" que la llei també permetrà il·legalitzar les organitzacions racistes d'extrema dreta, argumentació que difícilment es pot sostenir si es llegeix atentament el text, ja que no s'hi tipifica cap conducta concreta que permetria fa il·legalització d'una organització d'aquestes característiques. [2]

En tercer lloc, contràriament al que s'afirma constantment no és una llei garantista, [3] sinó una normativa que provoca inseguretat jurídica. Així, el conjunt de les noves conductes que poden provocar per "repetición y acumulación" la il·legalització d'un partit constitueixen un conjunt de preceptes altament ambigus, que deixen un ample marge d'interpretació. D'altra banda, aquestes conductes són considerades igual de greus pel que fa als seus efectes (il·legalització d'una formació política), assimilació que contravé el principi de proporcionalitat, una condició que ha de complir també una legislació garantista.

En quart lloc, s'ha insistit que

la LOPP no va dirigida contra les organitzacions independentistes. Tanmateix, l'article 9.1 obliga totes les formacions polítiques a respectar "en sus actividades" "los valores constitucionales", quan és obvi que una part significativa d'aquests "valores" entra en contradicció amb els objectius de l'independentisme.

Els partits parlamentaris i la LOPP

Un cop el Consell de Ministres va aprovar l'Avantprojecte de llei (24-4-2002), el PSOE va escenificar durant uns dies un aparent desacord amb el PP. El PP havia redactat un avantprojecte tan inconstitucional que no costava gens de modificar-ne algun article a proposta del PSOE i poder presentar la llei com una mostra més del consens. Una tàctica, doncs, de manual. S'apuja el llistó al màxim possible per poder-lo rebaixar de tal manera que quedi on en principi es preveia.

Alguns "analistes" creuen que la posició del PSOE respecte de la LOPP és un efecte directe de l'anomenat Pacte Antiterrorista i de la seva supeditació total a l'estratègia del PP pel que fa al conflicte Estat espanyol-Euskal Herria. No negarem aquestes raons de caire conjuntural, però una perspectiva més ampla, que abasti tot el període que comença des l'anomenada transició espanyola, ens permetria adonar-nos que tant el PP com el PSOE han votat conjuntament totes les lleis repressives dirigides fonamentalment contra l'independentisme. Amés, convé recordar que els "socialistes van aprovar una llei "antiterrorista" (Ley Orgánica 9/1984), que era tan lesiva per als drets i llibertats que fins i tot el Tribunal Constitucional presidit F. Tomás y Valiente la va haver de retallar. Per tant, més que no pas veure-hi en la posició del PSOE un efecte d'una conjuntura cal parar esment en la història dels darrers 22 anys, que deixa ben clar que el PSOE ha actuat constantment en contra dels drets i llibertats civils.

D'altra banda, una vegada més s'ha fet palès que el PSC és a efectes pràctics el PSOE pur i dur, amb

una manca de discurs propi i una supeditació total als postulats de l'aparell central del PSOE. Els "capitans" van imposar de seguida la disciplina a personatges com Maragall i Nadal, que per enèsima vegada han hagut de rectificar (amb el silenci) les seves primeres declaracions lleument crítiques amb la llei.

Pel que fa a CiU, el seu vot favorable a la llei de la seva cúpula ha confirmat una vegada el seu caràcter d'enemic estratègic de l'independentisme. Preocupada exclusivament per la gestió de l'autonomia i pel càlcul electoral, l'actuació de la coalició ha estat patètica, amb un seguit de votacions contradictòries [4] que no han estat entès fins i tot les seves bases. El nivell de patetisme va arribar al seu punt màxim quan Xavier Trias, portaveu de CiU al Parlament espanyol, va declarar a Catalunya Ràdio: "No estem d'acord ni amb el moment, les formes i el contingut de la llei". I per aquesta mateixa raó va donar-hi el seu vot favorable.

Però deixant de banda els tripijocs de la coalició regionalista per mantenir-se al capdavant del govern regional, el més greu de tot ha estat que CiU ha ajudat a aprovar una llei que ha estat rebutjada pel Parlament basc. Per tant, en el context d'un debat polític que ha visualitzat clarament el conflicte entre la sobirania basca i la sobirania espanyola, els convergents s'han alineat amb la darrera.

Dins l'arc parlamentari, només l'esquerra nacional ha mantingut una posició coherent d'oposició frontal a la llei, la qual cosa revela una vegada més l'existència a nivell tàctic d'aquest espai polític, que la incapacitat i la feblesa de l'esquerra independentista i els interessos partidistes de curta volada d'organitzacions com ara ERC i IC han impedit que quallés com a espai d'oposició al PP.

Què cal fer?

Tenint en compte el que acabem de dir, la resposta a aquesta greu agressió a les llibertats i drets civils hauria de tenir com a objectiu de mobilitzar aquest espai polític i no només el de l'esquerra inde-

pendentista. Cal reconèixer que no és gens fàcil, perquè organitzacions com ERC només s'implicaran del tot quan vegin que en poden treure un rendiment electoral i institucional, l'únic que sembla preocupar-los. La solució seria intentar crear una plataforma cívica, més que no pas una plataforma d'organitzacions i col·lectius, que té un sostre pel que fa a la seva capacitat de mobilització. Evidentment, una plataforma d'aquesta mena no està exempta de perills, ja que sens dubte implicaria una rebaixa dels continguts. Per tant, l'Ei hauria d'analitzar profundament fins on s'està disposada a arribar a nivell discursiu per aconseguir una major incidència.

Un punt d'arrencada d'aquest nou plantejament podria ser iniciar una campanya de mocions com l'aprovada el dia 31 de maig a l'Ajuntament de Torà. Es tractaria que totes i tots els regidors/s de l'esquerra nacional presentessin mocions semblants als seus ajuntaments, les quals segurament aconseguirien el suport de representants que estan fora d'aquest espai polític. El fet de poder presentar que una quantitat significativa d'ajuntaments han aprovat mocions contra la llei d'il·legalització de partits podria esperonar la constitució de la plataforma cívica de què parlàvem abans.

Finalment, a més de la mobilització al carrer contra la llei caldria també crear a dintre de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona una subcomissió permanent que vigilés l'aplicació de la llei, tal com es va fer als anys 80 quan es va aprovar l'anomenada legislació "antiterrorista".

[1] Vegeu l'Avui del 5 de maig.

[2] Com ha passat amb altres legislacions, la LOPP està pensada només per reprimir les organitzacions que qüestionen el marc jurídic-polític espanyol. Algú recorda algun membre del GAL que hagi estat torturat?

[3] Per a una anàlisi més detallada del contingut de la llei podeu consultar el número 5 de l'Estelada Roja.

[4] CiU va donar el seu vot favorable a la llei, però alhora també va donar suport a l'esmena a la totalitat presentada pel PNB.

Garzón i la «ulsterització» del País Basc

<annanoticias@yahoo.es>

Levante-EMV 25.08.02 (traduït al català per ANNA)
Garzón i la «ulsterització» del País Basc
Carlos Carnicero

Haurem d'acabar per preguntar-nos què passa a l'Audiència Nacional. Perquè l'equació és molt senzilla encara que ningú la vulga veure: o tots els altres jutges són uns ganduls, uns covards i uns desinhibits o Garzón és un individu que ha perdut el coneixement. No pot ser que tots els assumptes importants que passen per aquest jutjat excepcional i que són susceptibles de facilitar notorietat acaben al despatx d'aquest polèmic, narcisista i extra-

vagant jutge, que coneix tots els camins d'anada i torna de la política a la judicatura i que ara alguns dels seus paisans postulen per al Premi Nobel.

I mentrestant, a pesar de ser tan evident, tot el món aplaudeix les excentricitats d'aquest magistrat que ha decidit avançar-se al Parlament i al Govern, al Fiscal General de l'Estat i a qui siga per a il·legalitzar a Batasuna. Per favor, com se li anava a privar d'aqueix privilegi per a poder passar a la posteritat!

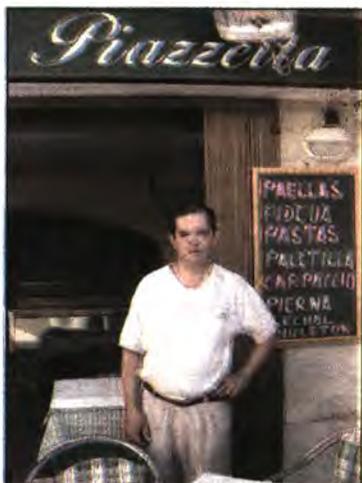
Naturalment, criticar Garzón va contra el corrent del pensament establert. Ara han tocat a arravatament per a il·legalitzar a Batasuna i qualsevol cosa ve bé i ningú té el coratge de demanar trellat i un poc de sensatesa. Algú pot explicar-me com es nomenen administradors judi-

cial per a les herriko tavernes de tots i cada u dels pobles d'Euskadi?

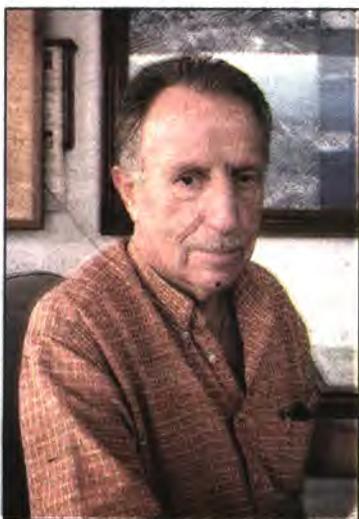
En un país en què no tenim voluntaris per a cobrir la quota de l'exèrcit professional, es pretén desplegar al País Basc a funcionaris públics per a establir un imperi de la llei que porta trencat des de fa molts anys, per a complir els designis establerts per un jutge que vol ser el més famós del seu poble?

Si ens comprometem a fer executar fins a la lletra xicoteta de la llei, hem de tenir preparats els mitjans per a imposar aquest compliment. Aqueix és un camí que no admet claudicacions. A mi només se m'ocorre que aquesta senda oberta per Garzón, en una carrera irresponsable contra tots per a posar-se les seues medalles, només condueix a la ulsterització del País Basc i a posar un policia en cada cantó, perquè els administradors judicials de Garzón puguin fer el seu treball.

PORT D'ANDRATX

Fa 9 mesos que en Gaspar Creixell regenta el Restaurant La Piazzeta a la Placeta de l'Admirall Oquendo del Port d'Andratx. Se menja a la carta per una vintena d'euróns. Tel. 971 672 700

Fa 25 anys que n'Eugeni Sarrà de Barcelona va obrir la Immobiliària Sarrà al Port d'Andratx. Tel. 971 673 750

En Daniel Jiménez de Mèxic i n'Alexandre Caspari d'Alemanya s'han associat per dur l'empresa Marina Yachting al Port d'Andratx. Lloguen iots a una mitjana de 600 euróns el dia. Tel. 971 672 829

Fa 9 anys que na Doris Oberle amb en Michael Gieruz regenta Sa Casa Grossa al Port d'Andratx. Venen mobles importats d'arreu del món. Tel. 971 671 886

Fa 30 anys que en Werner Jäger va obrir la botiga Una al carrer Cristòfor Colom del Port d'Andratx. Tel. 971 671 430

LA POESIA CATALANA CONTEMPORÀNIA

La Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) publica el poemari Temps Moderns (Homenatge al cinema) de Miquel López Crespí

DAVID JOU

La interacció entre el cinema i la poesia no ha tingut, encara, la intensitat que caldria esperar. Els tractats sobre cinema i literatura es refereixen, només, a teatre i a novel·la com a fonts de guions cinematogràfics, però no acostumen a fer ni la més mínima referència a la poesia. És veritat, m'apresso a reconèixer-ho, que molts poetes han quedat fascinats pel cinema des dels mateixos orígens d'aquest art, i que podem trobar esments a pel·lícules i a artistes cinematogràfics en un cert nombre de poemes recents. Més encara, també és cert que els ritmes, les perspectives, les profunditats, els moviments i les imbricacions de les imatges cinematogràfiques han influït, de manera més o menys evident, el rerefons imaginatiu de la poesia actual. Però tenim la impressió que seria possible anar molt més enllà d'aquests contactes esporàdics o el·líptics. Una manera seria, és clar, que el cinema es convertís, explícitament, en el tema central d'alguns llibres de poemes. Aquest llibre apunta plenament en aquesta direcció.

Quan pensem en aquesta possibilitat poètica, semblen obrir-se moltíssimes pers-

pectives. Un llibre, recordem-ho, va més enllà que un sol poema: ramificacions, ressonàncies, laberints, avingudes, intensificacions, són algunes de les possibilitats d'amplificació i aprofundiment que es donen en el llibre, enllà del poema aïllat o del recull dispers. L'obra que el lector té a les mans és una valuosa mostra en aquest sentit: és un llibre be travat, amb desplegaments concrets que s'estenen d'un poema a l'altre i que donen una cohesió unitària al conjunt poètic, travessat tot ell per una mateixa alenada creativa.

El conjunt de pel·lícules evocades és, això sí, tumultuós, divers, magmàtic, però aquesta diversitat calidoscòpica queda equilibrada per la presència ubíqua del jo de l'espectador, esdevingut protagonista del llibre. Aquest espectador és alhora una persona concreta -l'autor del llibre- i tota una generació, la de l'autor, que trobà en el cinema un àmbit de llibertat enfront d'un món oficial asfixiant, una descoberta de les immenses possibilitats del món, en contrast amb una conculcació sistemàtica de llibertats elementals, i un desvetllament de sensibilitats i entusiasmes reprimits en aquell temps com a perills intolerables.

De les moltes possibilitats de descoberta del cinema -sentimental, aventurera, estètica, moral, ideològia-, l'autor -ben conegut com a agitador d'inquietuds culturals i polítiques de progrés- subratlla especialment aquesta darrera, és a dir, el cinema esdevingut un element central en una educació ideològica i política, convertit, alhora, en el centre vital d'una generació revoltada i impacient. D'aquesta manera, l'autor transcendeix l'estricta anècdota personal i en fa un retrat de tota una generació i una època, amb una veu íntima que esdevé, sense necessitat d'altaveus sinó per pura sintonia amb l'esperit del temps, una veu col·lectiva.

L'autor ha apostat -com en altres llibres de la seva vasta obra literària- per un estil realista, discursiu, en llenguatge planer i directe, sense estalviar, d'una banda, detonacions ocasionals d'indignació ni la manifestació, en altres llocs, d'un to contingudament líric. La presència de lirisme i de revolta no és, però, l'únic contrast del llibre. També ho és la convivència naturalíssima de l'arrelament local amb la curiositat universal, manifestada no tan sols en la recepció de la multitud heterogènia i cosmopolita de pel·lícules, sinó també en els viatges -a París, a Lon-

dres, per exemple- per poder veure pel·lícules de caire polític o social prohibides a les nostres latituds. És un llibre, també, que estimula a reveure tota una sèrie de pel·lícules clàssiques, i que contribueix a fer prendre consciència, a les noves generacions, de tot un rerefons d'història i de significats que es perdrien si un es concentrés, exclusivament, en el cinema actual i oblidés les arrels de la breu però gran història cinematogràfica.

Aquestes són algunes de les característiques més evidents d'aquest llibre, que foren considerades pels membres del jurat que el declarà guanyador del Premi de Poesia Miquel Martí i Pol, atorgat per la Universitat Autònoma de Barcelona, en la convocatòria de 2002. Per la meua banda, com a autor, jo mateix, d'un llibre de poemes sobre cinema, em plau agrair a l'autor la generositat que ha tingut en citar alguns versos meus en diversos punts de la seva obra. Això em serveix, de passada, per esmentar algunes de les diferències entre els nostres llibres, que em sembla oportú de comentar ja que ajuden a copsar la gran diversitat que hi pot haver en diverses propostes de poesia sobre el cinema. Deixant de costat el to del llen-

SANTA PONÇA

Fa 13 anys que la família Bravo regenta el Bar Puig Major al carrer del riu Sil de Santa Ponça. Tel. 971 692 75

Fa 13 anys que na Victòria Gutiérrez va obrir al botiga de confecció Victòria al carrer de Jaume I de Santa Ponça. Tel. 971 690 262

Fa 18 anys que en Francesc Ruiz va obrir l'Assessoria Fiscal Ruiz al carrer de Jaume I de Santa Ponça. Tel. 971 692 564

Fa 21 anys que n'Onofre Calafell va obrir el Restaurant Palermo al carrer de Jaume I de Santa Ponça. Un lloc on se pot menjar a partir dels deu euróns. Tel. 971 692 466

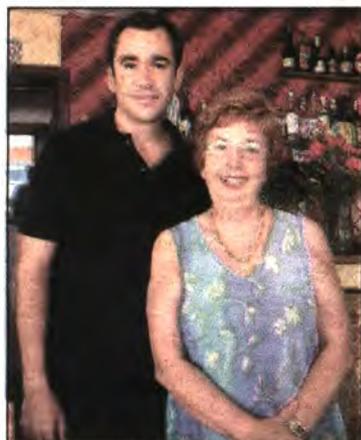

Maria de la Pau Janer va ser l'encarregada de la conducció de la Gran Nit Literària de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) on guardaren l'obra de Miquel López Crespí "Temps Moderns".

guatge -a mi em fascina el ritme verbal, que procuro accentuar en el possible, en contrast amb el registre més directe que acostuma a utilitzar Miquel López Crespí, en el meu llibre el protagonisme corresponia a les pel·lícules -a una imatge, una escena, o una evocació de conjunt-, mentre que aquí ho és, manifestament, la personalitat del mateix autor. El meu llibre, d'altra banda, és dividit en seccions dedicades a directors, actors i actrius, músiques i cançons (a partir de la segona edició) i mites i personatges, potser una visió més distant, més acadèmica i reposada del cinema -tot i que no per això menys fascinada ni menys intensa. Aquí, en canvi, el conjunt de les pel·lícules, en el desordre magnàtic de la vida mateixa, es barreja, se superposa, ressona i flueix en el context d'una aventura vital de coneixement i de rebel·lia. Finalment, el meu llibre privilegiava aspectes més estrictament visuals, sentimentals i conceptuals que no pas la dimensió social o política, centre d'aquest volum.

En definitiva, enllà d'aquests comentaris que voldrien ser útils al lector que busqui paraules per explicar l'atractiu d'aquest llibre, m'agrada acompanyar en Miquel López Crespí -un nom que conec des de fa tants d'anys, com a guanyador de tants concursos literaris i autor de tants llibres- en aquesta nova aventura poètica, exploració i testimoniatge d'un tema tan viu, des de la complicitat en la passió pel cinema i des de la diferència -benvinguda!- en el tot verbal i en l'estructuració del llibre. El cinema és tan gran, tan acollidor, tan inquietant, tan poderós, amb tant per fer i per dir encara, que per molt que en diem quedarà molt per dir-ne, en la veu de molts d'altres poetes.

SANT ELM

Des de l'any 1961 na Joana Salvà regenta el Restaurant Vista Mar a Sant Elm. Se menja a la carta per una vintena d'euróns. A la foto amb el seu fill Pere. Tel. 971 239 044

Des de fa onze anys, en Herve Cayrouse de Carcassona a l'Occitània, regenta el Bar Rafaela i les botigues Vell Marí a l'entrada de Sant Elm. Tel. 971 239 002

SANTA PONÇA

Església de La Costa de la Calma situada a una Plaça plena de Tavernes. O és que les esglésies antigues de Mallorca no estan a una plaça plena de tavernes?

No et retis tomatiqueta

Mallorca ja no és Mallorca,
Es mengen *perros calientes*,
Bocadillos de mongetes,
Hamburgueses made in USA,
pizzas i pollos al ast.
I pa amb oli amb *pan de molde*,
Oli andalús *refinao*
I *tomate importat*.
Gràcies a Déu, quatre orats,
Tres brusquers i sis madones
Aguanten l'estendard dret
i fan escudella fresca,
escaldums i sobrassada,

Trempó i fava parada,
Coca amb verdura i gerret.
I quan han de fer pa amb oli,
Empren el pa de pastera,
Oli verjo de la Serra,
i tomàtiques petites,
D'aquelles de ramellet,
No et retis tomatiguera,
Que mentre hi hagi dins l'illa,
Qui amb tu pugui fer un
ramell,
Mallorca serà Mallorca,
Anc que s'ompli d'es-
trangers. Ω

Gaspar Vicenç i Marqués
De la revista *Miramar de Valldemossa*

PORT D'ANDRATX

Fa 15 dies que na Haike Jung ha obert consulta de medicina naturista i acupuntura al carrer del Pescador del Port d'Andratx. També te consulta oberta a El Toro. Tel. 639 184 821

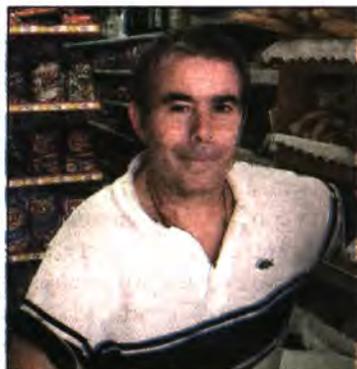
Fa 4 mesos que na Cristina Dose regenta la botiga de roba de segona mà Cristina a la Plaça Nova del Port d'Andratx. Tel. 609 218 584

Fa 3 mesos que na Sharon Johnstone regenta el Bar Floids a la barriada de la Creu de Santa Ponça. Tel. 971 695 948

Fa 3 mesos que que n'Aina Maria Fernández ha obert l'estany número 3 a la barriada de la Creu del Desembarc de de Santa Ponça. Tel. 971 698 486

Fa 24 anys que en Santiago Muñoz va obrir la botiga Catalunya a la barriada de la creu de Santa Ponça. Tel. 971 693 673

Fa 5 anys que n'Angel Torrejón va obrir l'oficina de Multiserveis Malgrat a la barriada de la Creu de Santa Ponça. És una empresa que soluciona tots els serveis de la casa: Electricitat, fontaneria, feines de picapedrer, maquinària industrial d'hosteleria, etc. Tel. 649 465 401

Fa 2 anys que la família Sánchez regenta el souvenir Badia a la barriada de la Creu de santa Ponça. Tel. 971 692 467

Aquests dies hi ha hagut les Festes del Rei en Jaume a Santa Ponça. Pels carrers del poble hi ha milenars de banderes i també per les façanes i interiors dels establiments. Una cosa curiosa: Allà on l'amo és andalús hi ha la bandera verda amb la mitja lluna, allà on l'amo és mallorquí o estranger hi ha la bandera catalana del Rei en Jaume. No és d'estranyar. La bandera andalusa és verda com la dels sarraïns.

OPTICA SANTA PONSÀ
Mª Isabel Rayó Company
Diplomada en Òptica y Optometria
Colegiada n° 8.921
C/ Rio Sil, 10. - 07180 - Santa Ponsa (Calvià) Balears
Tel. / Fax. 971 692 335

SA CASA GROSSA
DIPL. ING. MICHAEL GIERUSZ
INNENARCHITEKT
Avda. Gabriel Roca, s/n • PORT D'ANDRATX
Tel. 971 671 886 - Fax: 971 672 097 • Mòbil 609 557 337

Mireu que m'ha arribat: Encara el "Perros catalanes!".

*Relat dels fets ocorreguts a la Riera de Gaià, el dia 28 de juliol de 2002
Més de seixanta identificacions i onze detencions. Parlem-ne.*

El dissabte 28 de juliol l'Ajuntament de la Riera de Gaià (Tarragonès) va organitzar un concert de música, en motiu de les festes majors.

El concert va ser interromput, i tristament va transcendir al mitjà de comunicació de manera distorsionada. El relat que segueix dona veu als testimonis dels fets per tal de permetre a l'opinió pública l'accés a la versió contrastada, la versió absolutament contrària a la difosa unànimement pels mitjans de comunicació, i que fou dictada pel gabinet de premsa de la Guàrdia Civil i la Delegació del Govern.

Va ser cap a quarts de tres de la matinada quan, persones assistents al concert, van tenir ja una primera topada, pel moment verbal, amb quatre agents de la Guàrdia Civil, que amb els seus dos cotxes patrulla, mantenien una actitud provocativa ja des d'abans de començar el concert. Pel moment ningú va donar gaire importància als fets i la festa dins de la pista seguí amb la tranquil·litat que seria trencada passats uns minuts.

Aprofitant que un jove, veí de Valls, havia sortit sol del concert per asseure's a prendre la fresca, els dos cotxes patrulla el van sorprendre tot barrant-li el pas a qualsevol escapadòria. Tot seguit fou engrillonat empès a terra i colpejat brutalment amb porres per tres agents. El quart es donà compte que altres persones havien vist el succeït i s'apressà a fer entrar el jove enmanillat a dins del cotxe. Llavors s'encararen al grup de persones que s'atansaven indignats i els feren recular a cops de porra. La situació, tensa i conflictiva, s'allargà prop de 5 minuts. La confusió s'apoderà dels assistents al concert que mica en mica sortien del recinte i observaven impotents la dantesca imatge dels agents encarant-se a aquells qui els recriminaven la seva actuació. Darrera dels agents, els dos cotxes, dins d'un, el jove de Valls fent crits de dolor i d'auxili. Per acabar d'encarar la situació, la llum del concert fou apagada desconecent-ne encara ara el com i el perquè. Llavors es produïren diversos incidents, entre les empentes i cops de porra dels agents cap aquells que s'atansaven preocupats per l'estat del noi detingut, i diverses pedres que van ser llençades cap a la Guàrdia Civil, per persones que es camuflaven dins el gros de gent que estava a l'entrada del concert. Va caler arribar a una situació així perquè els agents comprenguessin que la seva presència només podia provocar tensions, més quan retenien allà mateix, a la vista de tothom, el noi que acabaven d'atonyinar.

Aleshores es produïren diversos trets (molt probablement cinc), efectuats per la Guàrdia Civil, segons afirmen, per tal de poder sortir de la zona. Tal i com constata el propi Ajuntament, les bales usades no eren de fogueig, ni tan sols les tres primeres disparades, sinó que totes eren de foc real. Tot plegat ens situa a dos quarts de quatre de la matinada. El concert quedà definitivament interromput i la gent, mica en mica començà a fer via. Però va ser en menys d'una hora que tot el poble quedà invadit per dotacions d'antiavalots de la Guàrdia Civil, provinents de Barcelona, però que, com afirmaren a diversos detinguts, ja feia hores que estaven desplegats per tal d'irrompre en aquest concert. Les tres vies de sortida del poble quedaren sota controls de la benemèrita i fins a l'endemà al matí, cap a quarts de dotze, agents d'aquest cos patrullaven pel poble, prats i boscos, identificant a tothom. Finalment foren més de 60 els joves identificats i que passen ja a engrossir una mica més la sinistra llista de control polític de la Brigada d'Informació del cos paramilitar.

Però tornant a l'espai del concert, sense cap grup tocant i cap a un quart de cinc, diverses dotacions d'antiavalots prenen la zona i entren al mig de la pista colpejant a tort i a dret, davant la presència del regidor de cultura de l'Ajuntament de la Riera, que cridava a tothom que sortís corrents. Així fou com diversos agents envoltaren a un grup de quatre joves que es trobaven asseguts al costat de la barra. A la negativa dels joves a l'amenaça dels agents "empezad a correr como todos", foren identificats, conduïts cap a fora i, quan semblava que quedarien lliures, una altra patrulla d'antiavalots els va fer detenir.

Juntament amb una altre noi de Pallejà, els situaren entre una paret i diversos "patrols" de la Guàrdia Civil. Llavors a un d'ells, menor d'edat, i per donar un clar avís de poder a la resta el convidaren a sortir amb crits de "¡venga tu, corre! ¡Rojo de mierda!". Tot just començà a córrer, fou plakat, i un cop estès a terra sofrí una tremenda pluja de cops, aquesta vegada combinant les porres i les botes militars. L'agafaren pels cabells i l'enclastaren primer contra la paret i després contra un post de llum. Llavors els van ficar dins dels vehicles i foren conduïts cap a la caserna de Torredembarra.

En un altre punt del poble, cinc joves més van ser aturats per un control efectuat per quatre "patrols". Tot just eren identificats van sentir com des de la ràdio de la policia es donava la consigna de "los de la camiseta del Barça... ¡todos detenidos!". Més tard es va saber que pretenien detenir, sense més

detalls d'identificació que la samarreta blaugrana, els que van llençar pedres contra els agents des del mig de la massa de gent. Com que en aquest grup de cinc joves, un d'ells lluïa aquesta samarreta, els tocà rebre'n. Es dona el cas que el mateix noi que duia els colors del Barça es trobava just davant dels agents en el moment dels incidents i que, fins i tot, arribà a parlar amb el primer noi detingut, rebent per part de la benemèrita forts cops de porra i essent impossible que fos l'autor de les pedrades. Tot just la benemèrita decideix detenir-los, els comença a colpejar. Al mateix temps, una agent, força grossa i que ostentava un cert rang de comandament dins de l'operatiu desplegat, els insultava cridant en bogida de ràbia "¡Otro dia os pego un tiro en la cabeza! ¡Porque yo estoy loca!". Tots ells foren introduïts als vehicles i conduïts fins a la caserna de Torredembarra.

Pels testimonis de molts joves identificats resultava inevitable rebre una pluja de cops de porra alhora que et regiraven la cartera o el cotxe. La constant d'agressivitat i violència policial durà fins ben entrat el dia següent.

De Torredembarra, els detinguts passaren a la caserna de Calafell, i d'allí, un noi fou portat a El Vendrell, on estava detingut des del primer moment el noi de Valls detingut sol al costat del concert, i que rebé forts cops també a dins de la comissaria a més d'una fortíssima tortura psicològica que l'ha deixat profundament traumatitzat i atemorit.

Cap dels detinguts oblidarà mai el pas per comissaria. Entre insults i amenaces constants sofriren un tracte degradant i fins i tot tortures. Només arribar a Torredembarra, amb les mans lligades amb cordes, els feren agenollar cara a la paret durant més de dues hores, alguns fins i tot tres, al crit de "¡Al suelo como perros!". La llengua catalana fou negada fins i tot per a usar-la entre els detinguts a crits de "¡En cristiano!", "¡En español, polaco!" o fins i tot "etarras" y "perros catalanes". Estant agenollats van rebre diversos cops a l'esquena i ronyons, com a càstig per girar el cap o parlar entre ells. Més tard van ser conduïts a petites sales i cel·les. Cinc d'ells van romandre més de 24 hores en una cel·la d'escassos 8 m² i que només tenia a la porta un forat d'uns 5 cm de diàmetre per a entrar l'aire. A aquest mateix grup de joves, se'ls negà el menjar durant les 60 hores que estigueren detinguts, i només se'ls donà per beure dues botelletes petites d'aigua a repartir entre tots. "¡A estos perros catalanes ni agua!", deien. En alguns casos, en anar al lavabo, comprovaven desesperats

que de l'aixeta no en sortia ni una gota. Un d'ells va necessitar assistència mèdica dues vegades ja que començava a patir taquicàrdies. Va ser conduït al Centre d'Atenció Primària de Calafell on, en ensenyar a la doctora les marques dels cops rebuts, rebé primeres cures. La Guàrdia Civil es quedà la còpia de l'informe mèdic. Li subministraren dues pastilles i una injecció el tornaren a tancar. Força curiosos eren els comentaris que rebien alguns dels detinguts que tot i lluir insígnies antiracistes, pel fet de dur el cap rapat, els agents els incitaven a delinquir a l'estil dels neonazis "¡Vosotros, menos concierdos y a matar moros!", "¡A matar moros en Perejil!". Llavors a crits d'"¡Arriba España!" feien la salutació feixista. Un d'aquests agents reconegué haver sigut un cap rapat neonazi tot i que ara semblava fer gala d'un presumpte ascens en lluir uniforme de Guàrdia Civil.

Tots el menors d'edat, menys el de Pallejà, de 16 anys, que rebé de valent i que restà detingut fins al dimarts, quedaren en llibertat amb càrrecs l'endemà del concert cap a les 10 del matí. La resta no pogueren dormir, ja que a les lamentables condicions de les cel·les, petites i pestilents, amb escassa ventilació, amb bancs de ciment i mantes brutes i podrides, cal sumar-hi l'esforç permanent dels agents de la benemèrita per fer tota mena de sorolls amb les porres i les botes, quan no entraven a colpejar algú o simplement a insultar a crits a tort i a dret. Ja des del principi, els agents intercalaven els insults amb les preguntes que, com a interrogatori il·legal i no permès per llei, eren destinades a esbrinar la filiació política dels detinguts. Lloc de militància, pertinença a tal grup o casal, si coneixes tal o qual, qui es reuneix a on i quan...

El calvari també el sofreixen els pares i mares dels detinguts, que en tot moment se'ls negà informació sobre l'estat dels seus fills, excepte la mare d'un d'ells que, a poc d'un atac de nervis, i a unes hores de deixar-lo en llibertat amb càrrecs, pogué entrar a veure'l. Però el normal fou l'agressivitat per resposta fins al punt de produir-se un petit incident violent entre un guàrdia civil i un pare que demanava pel

seu fill. Aquest fet es produïa el diumenge a les 14 hores, i al cap de tres més, amb tota la ironia del món, rebien una trucada a casa on se'ls informava de que el seu fill estava detingut. Molt més cruel fou la trucada que es rebé a casa d'un altre detingut, on una veu del cos paramilitar els informava secant que anessin a buscar el seu fill "a la comissaria de Torredembarra o en el depósito de Calafell". Dit això van penjar. El pare, que sofreix del cor, ràpidament va enfilar cap a comissaria, venint des de Valls, creient el seu fill mort.

El darrer fet greu que patiren els detinguts fou la indefensió jurídica i, de facto, la negació a atendre amb garanties el redactat de la "seva" pròpia declaració davant la policia. Amb la complicitat passiva de l'advocat d'ofici, que fins i tot es negà a identificar-se a un dels detinguts, els joves rebien coaccions per signar sense llegir la declaració que els agents picaven en una atrotinada màquina d'escriure.

Passats a disposició judicial cap a les deu del matí de dimarts, cap a les cinc de la tarda queden tots lliures. Això sí, amb càrrecs diversos de desordres públics, desobediència i resistència i atemptat a l'autoritat!

Al dia següent del concert, els mitjans d'informació parlaven de 2 o 3 agents ferits, al braç i a la mandíbula, alhora que esmenten també el trinxament de 2 o 3 cotxes de la Guàrdia Civil. El cert és que als detinguts no els quadren els números ni tampoc entenen com els agents van resultar tan ferits, i ni molt menys entenen el perquè els ha tocat el rebre a ells. A més, de la mateixa manera que les seves famílies, són perfectament conscients que el calvari no s'ha acabat. L'ai al cor el porten allà on van. Recelen de tot guàrdia civil i tenen por de veure's involucrats de nou en una situació similar. Els cops i les amenaces, en definitiva, les tortures, han fet molt de mal en l'estat anímic de les persones detingudes i les seves famílies estan del tot indignades. I no només per la brutalitat policial, sinó també de comprovar com són ignorades les versions dels detinguts, quan no manipulades, per part de la majoria dels mitjans d'informació.

ALERTA SOLIDÀRIA

Països Catalans, 6 d'agost de 2002

Llibertat.com: Un bocí de la llibertat per la qual lluites cada dia, cada nit a la teva bústia.

Tot el que és clar en els mots, és clar en la vida (Martí i Pol). Les petites bondats, cortesies, consideracions, habitualment practicades en el nostre tracte social, donen un encís major al caràcter que no pas el desplegament de talents i fites magnífiques (M. Kelty).

L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria (Fichte).

Sobre la violència

[Tret del fòrum d'Izquierda Unida Federal sobre la Llei de Partits. És un escrit d'una dona que signa amb el nom d'Alba. La traducció al català d'ANNA ha prescindit de les terminacions no sexistes que en castellà té un significat com "l@s"]

Alba_00 (15/08/02)

No hi ha com intentar raonar sobre «el problema basc», sobre el neofeixisme o sobre alguna qüestió que afecte directament als drets de pènia dels qui sempre van tenir tot en les seues mans perquè immediatament es deslliguen els instints més primaris d'aquells que han anat adaptant el seu discurs i la seua ideologia a les necessitats polítiques del moment.

És evident que si existís la igualtat que pregona la declaració universal dels drets humans els qui ostentarien el poder en el món no serien les classes instal·lades, per una raó molt simple: el proletariat és moltíssim més nombrós. Però passa que la igualtat no existeix en cap lloc del món.

No obstant això, reconec que han sabut muntar-se una pel·lícula meravellosa que des de la història existeix ha anat convencent les gents que el millor per a elles era no fer cas de discursos incendiàries i dedicar-se a viure «tranquils». Per a això han anat utilitzant els mitjans que cada època històrica ha tingut: religions, joglars, escriptors, premsa, ràdio, televisió i quan la pel·lícula no es desenvolupava atenint-se al guió marcat -a pesar de la seua bateria de «formadors/es d'opinió»- mai van tenir el més mínim inconvenient a reduir per la força, o el que és igual: violentament, a qui gosés fer-los front. La Història és prou explicativa com per a no tenir que fer més que un simple esment a la colonització i a l'imperialisme perquè immediatament recordem l'extermini de les poblacions indígenes del planeta a fi d'engrossir el patrimoni de les classes benestants a costa de les terres i matèries primeres d'aquelles.

A aquestes altures ningú mitjanament intel·ligent posa en dubte que la violència és el mitjà que sempre han utilitzat els poderosos per a defensar els seus privilegis. Tampoc es dubta que hi ha dos tipus de violència: la del Poder (sempre bona) i la de qui gosa enfrontar-se-li (sempre roïna).

Si al llarg dels segles féssim una estadística de quantes morts ha ocasionat la «violència bona» i quantes la «violència roïna», la bona guanyaria en morts per milers de milió però l'anàlisi política actual passa aquesta dada per alt a pesar que comptant només l'última dècada, en la que no hi ha hagut guerres mundials, han sigut milions de morts les causades pel bàndol «dels bons».

Quin estrany poder de seducció i convicció té el capitalisme per a subjugar i/o convèncer a les masses que les seues raons són les úniques encertades! Encara que és probable que si els qui no som capi-

talistes tinguéssim una quarta part dels seus diners, també seríem capaços de mantenir milers d'emissores de ràdio i televisió, periòdics i revistes. Si tinguéssim la mateixa capacitat mediàtica el personal almenys tindria dues versions per a contrastar. D'aquesta manera només té la de la CNN i les seues seqüeles en la resta del món.

Deteste les condemnes fàcils a la violència perquè els qui amb tanta facilitat la condemnen sempre resulten ser els qui amb més acarnissament s'empren a l'hora de solucionar qualsevol conflicte (veja's Iraq, Iugoslàvia, Afganistan, Palestina ...), i les deteste perquè si es vol acabar amb la violència és molt senzill: n'hi ha prou amb eliminar els arsenals armamentístics i de canviar l'educació orientada cap a ella i, sobretot, acabar amb el culte a la cultura violenta que es deixa veure cada segon en qualsevol pantalla del món.

Quan des de l'únic poder de la terra, USA, el seu màxim mandatari fa discursos sobre les armes de destrucció massiva que posseeix Iraq, riuria si no sabés que aquesta frase només significa que van a morir més milions d'iraquians només perquè USA no té la capacitat d'influir sobre el seu mandatari. Suposant, la qual cosa és molt suposar, que Iraq tingués les armes que diu Bush: per què no pot tenir-les Iraq i sí Israel, USA, Alemanya, Espanya...? Si per mi fóra, ja ho vaig dir abans: les suprimiria totes, però el poder no pot viure sense armament.

Quina altra cosa que no siga l'armament garanteix a qualsevol multimilionari la supervivència de la seua fortuna? Quina altra cosa sinó la violència dels poderosos fa que moren de fam milers de persones a diari sense gosar tan sols robar-los un tros del filet que li destinen els seus gossos?, quina altra cosa impedeix la rebel·lió contra les injustícies sinó el tenir la certesa de saber que si es rebel·len van a morir esclafats per centenars de míssils que la «violència bona» descarregarà sobre els seus caps amb l'excusa de «mantenir l'ordre»? quina altra cosa sinó la violència va acabar amb els intents d'igualtat i llibertat d'Allende, Nicaragua, la República espanyola i tants altres?

Sabeu que amb el que costa un míssil podria viure una xicoteta aldea africana durant un any?, sabeu que amb el que costen els míssils que han caigut sobre qualsevol país en l'última dècada s'haurien desterrat el fam i la infinita majoria de les malalties que assolen el món?

Si sabeu açò per què us deixeu enganyar?, potser us resulta més còmode acceptar les explicacions sempre surrealistes del Poder que dedicar cada dia deu minuts del vos-

tre temps a meditar sobre per què la Terra és tan desgraciada?

Deu minuts al dia us farien reflexionar sobre la quantitat de mentides que s'aboquen sobre els vostres oïdes en 24 hores d'informació manipulada. Us faria ser crítics -i autocrítics-, us faria sentir més lliures i estaríem en camí de deixar de ser els borrecs adozenats que el capitalisme necessita per a mantenir la seua dictadura de terror al planeta.

Pensar sobre els problemes que ens afecten sempre és menys relaxant que prendre's unes canyes mentre discutim sobre l'últim fitxatge del Barça o del Madrid o sobre els implants de silicona de les banderes de la premsa del cor i damunt ens ocasiona problemes amb els nous «demòcrates» que creuen que de canviar de vestit ja estan legítims per a obligar-nos a veure les coses com ells volen que les vegem i no com són. Però pensar és l'única cosa que ens fa lliures.

I val més que us doneu pressa a començar a fer-lo perquè amb tota la parafernàlia mediàtica que tenen del seu costat falta poc més d'un telenotícies perquè el personal assumisca que el normal, si te peguen, és callar-te i aguantar.

Les morts dolent als qui les sofreixen en primer lloc però qui mor ja no pot contar-nos quant de dolor ha sentit. I si pogués parlar, després de veure com és tractada i fins manipulada la seua mort en infinites ocasions, segur que renegaria de tanta mentida, de tanta llàgrima de cocodril, de tant abús.

Per acabar amb la mort violenta només és necessària una cosa: que es parle més i es desapareixen. Els qui tenen el poder són els qui sempre tenen l'última paraula. Coneixeu algun país de la terra que haja fet la més mínima concessió, per més justa que haja sigut la demanda, sense ocasionar abans milers de morts gratuïtes?. Per a què van servir, per exemple, les morts de milions de persones en les guerres colonials si les metròpolis ja sabien que les seues colònies acabarien aconseguint la independència?

El cervell està per a utilitzar-lo i la paraula està per a expressar les idees que d'aquell sorgeixen. Per tant no queda sinó exigir -a qui té tota la capacitat, els mitjans i el poder per a fer-lo- que parle, però no sols amb els seus afins. Amb totes les parts. Llevar-se als interlocutors que no agraden del mig, per moltes lleis que s'inventen per a vendre bé l'habèrse'ls llevat de damunt, no deixa de ser un acte de vilania.

PD: Podríem demanar la il·legalització del Partit Popular per no haver condemnat el milió de morts de la Guerra Civil espanyola? O aquells no eren morts?

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ I DRETS DEMOCRÀTICS

Em va sobtar, fa pocs dies, en una reposició televisiva de la sèrie «Temps de Silenci», de TV3, veure els cartells i els adhesius per la llibertat d'expressió que jo mateix havia portat a la carpeta, com tants d'altres companys i companyes, quan estudiava a Barcelona. El motiu, en aquell moment concret, va ser el procés de guerra contra Els Joglars, amb Boadella al capdavant, per la representació de «La Torna». Aquesta obra teatral dels Joglars qüestionava l'estament militar, prenent com a punt de partida la condemna a mort de l'apàtrida Heinz Chez. Als militars no els va agradar la peça teatral i optaren per un procés de guerra contra el grup teatral esmentat. Els estudiants -i molts altres sectors de la societat- ens manifestàvem a favor de la llibertat d'expressió, partint del principi que tothom s'ha de poder expressar perquè hi hagi democràcia.

El tema, entre nosaltres, torna a estar d'actualitat, quan a l'Estat espanyol es comencen a qüestionar drets fonamentals dels ciutadans. A partir del fatídic 11 de setembre de l'any passat (del qual estam a punt de complir el primer aniversari), a la nostra part del món (que és com dir al món) s'ha obert un debat sobre què s'ha de posar per davant: la llibertat o la seguretat. Molts líders occidentals insinuen que es poden retallar les llibertats en ares de garantir la seguretat, sense qüestionar que retallar les llibertats pot constituir un exercici absolutament arbitrari per al qual només cal tenir les cotes suficients de poder en les pròpies mans.

Sorpren -i deprimeix una mica- veure com la nostra societat, de manera generalitzada, ha acceptat sense grans protestes una Llei de Partits polítics que permet que aquests -els partits-, si són majoritaris, puguin ser jutge i part a l'hora d'il·legalitzar alguna formació política. I sorprèn encara més observar com es proposa la il·legalització d'una força política amb representació al Parlament basc, a nombrosos ajuntaments i a d'altres institucions, deixant una part dels bascos sense representació, pel fet de donar «cobertura política» al terrorisme, o pel fet de no condemnar els execrables atemptats d'ETA. Així mateix, posa els pèls de punta veure com es conculca un dels principis fonamentals del dret: no es pot condemnar ningú per cometre un delictes que, en el moment de cometre'l, no era considerat com a tal. I deixa esfereït veure com representants públics i membres destacats de la judicatura es passen olímpicament pels folres el principi fonamental de la divisió de poders i barregen ostentament l'executiu, el legislatiu i el judicial, sense cap problema... i sense la resposta pública que caldria esperar.

No sorprèn que aquesta retallada de llibertats i de principis democràtics es produeixi amb José María Aznar al capdavant del govern espanyol. En el seu moment, Aznar fou contrari als estatuts d'autonomia d'Euskadi i de Catalunya; qüestionà -i no acceptà- els principis més avançats de la constitució espanyol (com ara, el reconeixement de la pluralitat de l'Estat); i mai no ha condemnat el règim que l'actual sistema democràtic pretén superar: el franquisme.

Em sembla, i no voldria equivocar-me, que la frase és de Voltaire, però qualsevol demòcrata pot fer-la seua. Un dia estava el filòsof discutint amb un personatge amb el qual estava en total desacord, quan li manifestà: «no estic d'acord en res del que deis, però donaria la vida perquè poguéssiu expressar les vostres opinions».

Tots els demòcrates hem de fer nostre aquest principi, i així personatges com el jutge Garzón sabran que potser algun dia ens podran perseguir perquè manifestem la nostra voluntat de construir els Països Catalans, d'aplicar-hi el dret d'autodeterminació, d'assolir la nostra independència o de defensar la nostra llengua, però, per molt que la llei els empari, mai no els empararà, en això, la legitimitat democràtica. Perquè el principi de llibertat d'expressió està per damunt dels estatuts d'autonomia, i de les lleis orgàniques, i de la constitució espanyola...

BERNAT JOAN I MARÍ

NO A LA SEGONA GUERRA DEL GOLF

JOSEP M. PIJUAN

Membre de la Plataforma per l'Aixecament de les sancions a l'Iraq

Quant properament recordarem que farà dotze anys de la primera guerra del golf, 16.1.91, potser estarem vivint la segona.

En aquest intermedí 1.500.000 de persones, 900.000 infants de menys de 5 anys morts, un embargament assassí i la ració diària de plom, per part de les 40.000 intervencions aeris de l'EUA i Gran Bretanya.

Fa dotze anys un motiu podia justificar una intervenció, la invasió de Kuwait per part del regim Iraquià, avui quina es la justificació, només una, les riqueses d'Iraq, el seu petroli. Cap més justificació.

Per quin motiu volen envair Iraq, l'EUA només tenen petroli per 10 anys en els seus territoris amb el nivell de desenvolupament actual.

Quin és el crim dels Iraquians voler ser els amos del seu territori i de les seves riqueses.

Quines justificacions? govern democràtic?, el regim de l'Iraq no es més o menys democràtic que el 85 per cent de la resta de països representats a les NNUU. En aquesta nova política dels EUA a més de

democràtic s'ha de ser simpàtic i caure bé, sinó que li preguntin al President de Veneçuela, que està permanentment amb una cama dintre i un altra a fora per voler mantenir la seva independència política i econòmica.

La democràcia que vol els EUA no es només anar a votar cada x anys, la democràcia dels EUA es poder "comprar", privatitzar, per no dir robar, les riqueses que a ells els interessa i amb aquestes perspectives el que Iraq té (numero dos en reserves mundials de petroli del món) els interessa molt.

Control de les armes per part de la comissió de verificació i control de les NNUU (UNMOVIC) de l'Iraq?, ara aquest es el motiu, pura mentida, pura hipocresia, estan armant governs de la zona, especialment a Israel, per poder destruir el món sencer. Apart del l'embargament que ha estat sotmesos aquest últims dotze anys, amb les conseqüents pèrdues humanes i les dificultats per l'adquisició de materials, cal tenir present la presència dels inspectors de les NNUU fins a l'any 1998 i les incursions dels avions dels EUA i de Gran Bretanya, unes deu intervencions armades diàries, contra tot tipus d'objectius. Pot quedar quelcom sencer?

A l'Estat Espanyol aquest tambors de guerra sembla que no interessa, poques repercussions (escrits) hi han als mitjans d'informació no obstant cal que la societat espanyola i catalana no es deixi enganyar una vegada més per la propaganda del gran "amo" yanki, cal recuperar l'esperit de pau i la lluita per empènyer una alternativa al costat de moltes altres societats al llarg del món que eviti una segona part d'una guerra que pot conduir al conflicte generalitzat en una ampla zona geogràfica del nostre món, del que em patirem les conseqüències, en aquest sentit s'està preparant accions populars contra l'amenaça de guerra pel proper octubre i gener.

Us hi esperem.

Josep M. Pijuan

Membre de la Plataforma per l'Aixecament de les sancions a l'Iraq (PASI) Tel. 936996099

El que ens costa l'anticatalanisme

[article publicat al Levante-EMV el 23.08.02 traduït al català per ANNA]

Gregorio Martín - Director de l'Institut de Robòtica de la Universitat de València

La Comunitat Valenciana ha de resoldre una qüestió gens fàcil: ser el nord del Sud o el sud del Nord europeu. Ens juguem que el límit del nucli econòmic de la Unió Europea se situe o a l'altura de l'Ebre, o ben més al sud del Xúquer. València, en particular, té unes possibilitats excel·lents, equidistant de Madrid i Barcelona, i amb això la possibilitat de formar part del triangle bàsic de l'Estat. No obstant les coses no van com degueren.

És sorprenent que mentre no sembla que cap disputa ens separe de Madrid megacentre, els fregaments i els malentesos amb Catalunya siguen constants a compte d'un artificial problema lingüístic (ara unes declaracions de Maragall, al meu entendre molt raonables, sobre la realitat econòmica de l'antiga corona d'Aragó). A això incloga's la ignorància mútua entre polítics a compte d'un irracional anticatalanisme. Desgraciadament tot això acaba donant raons i arguments a què pensen que és en l'Ebre on s'instal·larà la frontera del cor econòmic d'Europa.

Catalunya, encara aposta que el TGV francès no arribés a Perpinyà, segueix mirant al Nord i barallant-se per l'AU Barcelona - Frontera, que no és una altra cosa que l'excusa per a una línia d'ample europeu que permetrà que el Port de Barcelona pugui ser la principal plataforma logística euromediterrània a costa de València i fins i tot Marsella. Deia fa poc un agut comentarista valencià: «El Port de València s'ha situat per primera vegada per davant del de Barcelona en tràfic de mercaderies, i aquest esdeveniment ha provocat més inquietud social i política a Catalunya que aquí entusiasme».

Dir açò, no és fer anticatalanisme sinó, al contrari, parlar de la incapacitat dels valencians. Un s'afegia als que opinen que el retard de l'autovia entre Madrid i València va estar a la medul·la d'aquells assumpte, amb una enorme pressió des de Catalunya, que en aqueix moment tenia la clau de la governabilitat i on Bono fins i tot va doblegar Borrell. A ningú beneficia més la postergació d'una bona connexió ferroviària entre València i Barcelona que al port català, que compta amb un legítim pla d'expansió recolzat per tots els partits polítics.

La geografia marca que la connexió de la

Comunitat Valenciana a Europa, passa per Catalunya i qualsevol millora de la mateixa ha de comptar amb el suport del govern de Barcelona. Aquesta és el gran abús econòmic d'enarborar l'anticatalanisme. És una política suïcida no establir una política conjunta amb Catalunya i seguir amb l'estúpida inflació de notícies basades en la filologia i la tremenda incapacitat de separar el que és parlar valencià o el que és parlar català. Aquesta discussió històrica dona una coartada perfecta perquè Catalunya mire cap el Nord i pugui prescindir dels seus veïns valencians en els seus plans d'expansió. Parafraçant a Miquel Alberola: en assumptes d'aqueix calat econòmic, Catalunya no es permet fissures ni malenconies bucòliques.

Seguir omplint pàgines de periòdics amb temes relacionats amb diferències dialectals, és un suïcidí econòmic col·lectiu a què algunes persones amb responsabilitats polítiques s'estan dedicant per raons que no acabe de comprendre, ja que cal ser molt míser perquè un grapat de vots invalide un projecte de futur econòmic de més de 4 milions de valencians. No és tan difícil explicar que Catalunya, les Illes i bona part de la Comunitat Valenciana tenen una història comuna, que les barres de l'antic Regne d'Aragó estan presents des de la meua Menorca natal, fins gairebé els confins del Segura, que Madrid ens necessita com a sortida al Mediterrani i que aquí hem format una societat moderna, on les dues llengües, castellà i valencià (dit català del Sud) tenen el dret a conviure.

Si l'eix Catalunya - Comunitat Valenciana no es greixa urgentment, ja sabem el que ens espera: Catalunya continuarà la seua marxa en solitari mirant a Europa i ignorant a València, la qual ira camí de ser un barri mal comunicat de Madrid (on, per cert, ja treballen més del 40% dels enginyers formats a València en tecnologies de la informació i les comunicacions, davant de la falta d'inversions en la nostra terra i l'emigració de capital valencià cap a empreses tecnològiques caigudes a la Capital), i a Brussel·les seguiran sense considerar que les connexions Madrid-València i Barcelona-València han de mancar d'interès perquè ningú perd el seu temps en defensar-les coherentment.

Ser anticatalanista no és ser res, només un traïdor als interessos de les noves generacions. Aquesta és una part de la transició democràtica que aquí, 25 anys després, aquesta encara està per fer i sinó l'abordem de forma definitiva, podem pagar-ho molt car.

Una data per a la història negra

(EDITORIAL DE GARA)

No per anunciat i previst allò ocorregut ahir és menys greu. La suspensió d'un partit polític i l'inici del seu procés d'il·legalització, la pinça d'Estat fabricada per l'Audiència Nacional i el Congrés espanyol contra l'independentisme basc, constitueix una fita en la història de la repressió en Euskal Herria.

Les decisions adoptades ahir, ambdues en base a texts de molt dèbil suport jurídic però amb profundes raons d'Estat, pretenen deixar sense representació política a una part important de la societat, quelcom només conegut en estats dictatorials; pretenen deixar sense veu a més de 200.000 persones, una decisió les conseqüències finals de la qual són encara imprevisibles.

Aquestes no són, contra el que

es pretén fer veure, actuacions contra ETA, que va nàixer en un règim militar en el que no estava permesa cap expressió pública de la nació basca i va sobreviure a ell a pesar dels estats d'excepció i l'aplicació de la pena de mort. Una organització armada que per les seues pròpies característiques és clandestina no es veurà afectada en la seua activitat per la suspensió o la il·legalització de Batasuna. El que en realitat intenten el jutge Baltasar Garzón i el pacte PP-PSOE és bloquejar el que consideren el motor d'un moviment més ampli que pot conduir Euskal Herria a la consecució de la seua sobirania. Ho va dir amb nitidesa Jaime Mayor Oreja _estratega del PPI condecorador de Garzón_: «la il·legalització de Batasuna servirà per a desvelar que el País Basc és una mentida històrica».

Tampoc cap separar l'actuació de l'Audiència Nacional de la del Congrés dels Diputats. La coincidència en dia i hora, explícitament buscada per Baltasar Garzón, no és casual, sinó una expressió que en l'estat espanyol, en allò referit a Euskal Herria, no cap parlar de separació de poders. José María Aznar va tornar a erigir-se dissabte passat en portaveu de l'Executiu, el Legislatiu i el Judicial quan va assegurar que Batasuna no anava a tenir «ni un minut ni un segon de respir» perquè «no se'l va a donar el Govern, no se'l van a donar les forces democràtiques i no se'l van a donar els jutges de l'Audiència Nacional». No és la primera vegada que açò ocorre. Cada actuació de Garzón contra el moviment independentista basc ha vingut precedida i seguida d'intervencions del Minis-

teri de l'Interior. El propi Aznar es va preguntar en veu alta davant dels mitjans de comunicació després del «tancament provisional» fa més de quatre anys de «Egin» i «Egin Irratia» si «potser pensaven que no ens anàvem a atrevir».

Davant d'aquesta situació, en la que és evident que s'estan vulnerant els drets de mils i milers de ciutadanes i ciutadans; davant de la interlocutòria d'una Audiència Nacional qüestionada al seu dia públicament pel propi Parlament de Gasteiz per «ignorar la voluntat de la societat basca», resulta certament lamentable la disposició mostrada pel Govern de Juan José Ibarretxe per a «complir rigorosament la llei» i convertir-se en braç executor d'una decisió judicial de manifest impuls polític i també majoritàriament rebutjada per la ciutadania basca.

El temps vindrà a posar a cada u al seu lloc, i la interlocutòria de

Garzón i la decisió del Congrés, avui majoritàriament aplaudits per una opinió pública espanyola convenientment dirigida pels mitjans de comunicació _resulta alligadora la forma en què els editorials de tots ells conduïen en les últimes setmanes inevitablement a la proscripció de Batasuna_, apareixeran com a mesures totalment contraproduents per a conduir el conflicte entre Euskal Herria i l'estat a vies exclusivament democràtics i pacífics.

Però, a pesar de tot, el políticament encertat no és el lamentat sinó l'acció. Sortejar les dificultats i seguir recorrent el camí per aconseguir que Euskal Herria siga el que vulguen les basques i els bascs, sense ingerències externes i sense cap tipus d'imposició. -

Llibertat.com: Un bocí de la llibertat per la qual lluites cada dia, cada nit a la teva bustia. agusti@llibertat.com !!!

Ara més que mai: independència!

Manifest del PSAN a l'Onze de setembre

Davant la política de l'estat espanyol que, avui amb el PP, i abans amb el PSOE, la UCD, el franquisme o qualsevol altre sistema de govern, cada un de forma i intensitat diferents però amb la mateixa idea, té com a objectiu principal i constant el desgastament econòmic i la desvertebració socio-cultural de la nació catalana, el PSAN denuncia:

-L'espoli fiscal i la manca d'inversions estatals en infraestructures bàsiques que pateix Catalunya, que provoquen l'estrangulament de la nostra economia, cada dia més controlada i dirigida des de fora pel capitalisme monopolitzador espanyol. Ho veiem en les fires, empreses i serveis de casa nostra, fagocitats per la voracitat espanyola amb l'ajut o per iniciativa del govern de torn; o en la prohibició de gestionar els nostres ports, aeroports, ferrocarrils, TGV, recaptació fiscal, etc. amb les disfuncions i perjudicis greus que això provoca.

-La prohibició de participar en la política europea, immigratòria, hidrològica, energètica, etc., o en formes de relació internacional, com les competicions esportives, etc.

-L'ús de tots els mitjans a fi de frenar la capacitat i la voluntat del poble català de construir un país lliure, democràtic i just, d'acord amb les necessitats de la nostra societat. Només en cas de greu compromís el 1931 amb la nova República o a la mort del dictador el 1975-, i per refer el seu estat, Espanya ha afalagat els catalans amb unes engrunes d'autonomia, que ben aviat s'han reduït a pura descentralització

administrativa -recordem el 6 d'octubre de 1934, la revolta militar del 1936, la loapit-zació després del 23-F de 1981 i la involució autoritària neofranquista actual.

-La imposició de l'espanyol com a llengua eminent i privilegiada i la qualificació ofensiva del català com a "virus" a l'època franquista, o una "contaminació acústica" avui. O la imposició a l'ensenyament d'una història i una cultura exòtiques i manipuladores, o la persecució judicial de l'ús de la llengua catalana, com ha passat a la Universitat de Tarragona.

-La política desvertebradora de la nació catalana des de la mateixa Constitució, que imposa la divisió provincial i prohibeix qualsevol tipus de federació entre els territoris autònoms que formen Catalunya; o la secessió cultural, lingüística i política protagonitzada pel blaverisme valencià, però dirigida des de Madrid.

Contra aquesta opressió endèmica per anul·lar la nostra personalitat, per desmantellar la nostra vida econòmica, política i social, en definitiva per arruïnar la nostra nació, el PSAN crida tot el poble català a lluitar, ara més que mai, per la independència.

Aserejé

ASEREJÉ, JA DEJÉ, DEJEBE TUDE JEBERE SEIUNOUBA
MAJABI AN DE BUGUI AN DE BUIDIDIPI

El cabdill José Mari Aznar se sent inquiet perquè l'himne del regne d'Espanya no té lletra, lletra oficial, s'entén.

És molt improbable que el führer José Mari segueca els meus consells, però des d'aquesta humil columneta m'atreviria a suggerir-li que més que una lletra definitiva fora bo renovar-la cada cert temps. Fins i tot es podria organitzar una mena de Espanyavisio i la consegüent operació himne triomfal.

També es podria estudiar la idea de tancar en una plaça de toros a diversos candidats a interpretar la Marxa Reial i anar foragitant-los successivament fins a trobar-ne l'idoni.

Però, com que tot això suposaria cert retard i Jose Mari necessita urgentment una lletra, pel mateix preu li oferesc una altra possibilitat: acomodar la lletra de l'èxit estiuenc "Aserejé" a la música patriòtica.

No hauria d'espantar-se per la complexitat del text, ja que l'èxit és assegurat. Encara que un ja no té quinze anys i el seu cos s'arrossega amb penes i treballs per un nombre cada cop més reduït de localitats en festes, el periple d'enguany li ha estat suficient per constatar el fenomen antropològic en què es converteix qualsevol taverna, plaça o tuguri quan sona la musiqueta esmentada. De fet, la dificultat de memoritzar el galimaties sembla esfumar-se davant el pànic de restar fora del ramat en el moment del suprem bel·lectiu.

No hi ha dubte, per açò, que serà un

número u patriòtic sens precedents: només aquells qui es facen tapar les orelles com Ulisses davant les sirenes, podran resistir l'encís d'aquesta música.

Fora d'açò, sobren els motius perquè la lletra de l'himne d'Espanya siga entre paxanguera i surrealista. Es pot imaginar alguna cosa més apropiada per a un regne que es pren de broma els drets humans? i en què la separació de poders és una tornada de bulerías i la referència a la igualtat davant la llei sona més improbable que un bolero islandès? Què millor per a una monarquia bananera esperpèntica que una tirallonga de paraules de caire cosmopolita amb la virtut de no voler dir res? Existeix si de cas una manera millor d'expressar la essència d'una nació inexistente que la pura xerrameca?

A un disbarat de nació, un himne absurd. A més a més, fins i tot té la seua pròpia coreografia.

Tot el que és clar en els mots, és clar en la vida (Martí i Pol). Les petites bondats, cortesies, consideracions, habitualment practicades en el nostre tracte social, donen un encís major al caràcter que no pas el desplegament de talents i fites magnífiques (M. Kelty). L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria

Fichte

20 independentistes catalans torturats per la Guàrdia Civil en menys d'un mes

<annanoticias@yahoo.es>

Enviat per Llibertat.com el Dilluns, 19 de Agost de 2002

Alerta Solidària ha escrit:

"20 independentistes torturats per la Guàrdia Civil en menys d'un mes"

Tot just fa quinze dies que Alerta Solidària participava en una roda de premsa realitzada davant de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès per denunciar els fets ocorreguts als Monjos, arran de la combinada visita del ministre espanyol d'agricultura i l'agressió feixista a un jove argelí de Vilafranca. Llavors aprofitarem per assenyalar que la repressió, lluny de ser puntual està essent una constant en la dinàmica de guerra bruta emprada per l'Estat espanyol per minvar les forces d'aquells col·lectius que, com el moviment independentista català, es presenta com a referent creador d'alternatives al poder establert, trencant els actuals marcs imposats per la força, construint des del present el futur d'alliberament nacional i social pels Països Catalans.

Així, insistint en el missatge de trencar amb la visió puntual i localista de la repressió, que configura falses imatges d'agents sàdics protagonistes de successos irregulars ocasionals i fora de la norma, denunciàvem a Vilafranca la similitud de metodologia emprada al Penedès

i a Corbera de Llobregat, tot just una setmana abans.

Només la certesa d'estar davant d'una nova onada repressiva, molt ben estructurada, ens feia sospitar el pitjor. Que a la setmana següent dels fets dels Monjos, succeís a un tercer lloc. I així ha passat. Al Tarragonès, al Baix Gaià, en la localitat de la Riera de Gaià, un concert va ser rebentat per la provocació policial, desencadenant a posteriori tot un camp de cacera per a agents antiavalots de la Guàrdia Civil que, provinents de Barcelona, feia hores que esperaven el moment d'entrar en acció. De cinc nois torturats a Corbera, dos d'ells són militants de l'Esquerra Independentista, així com també ho són els set del Penedès, i els onze del concert de la Riera de Gaià.

Van 20 joves independentistes detinguts, insultats, amenaçats, humiliats, colpejats... en menys d'un mes! I tots ells en mans de la Guàrdia Civil!

Malauradament, estem convençuts de que en properes festes majors fets similars es tornaran a produir. I fins i tot prenent part el Cuerpo Nacional de Policía, si tenim en compte diverses amenaces rebudes en aquest sentit. L'Esquerra Independentista no es deixarà atemorir per tanta repressió política. Al contrari, un cop més ens serveix per agafar forces per a seguir endavant amb el nostre projecte.

Des d'Alerta Solidària, denunciem una vegada més,

que els veritables culpables de tant sadisme no són els agents que s'emparen en les seves porres, pistoles, plaques i uniformes per colpejar el cos i la ment del jove independentista, sinó que cal assenyalar aquells qui des del poder del rang superior ordena aquest tipus d'accions i les coordina per tal d'anul·lar, no només la persona detinguda sinó també tot el seu entorn, de col·lectiu polític i familiar. És més que evident que operatius d'aquest tipus només responen a la necessitat de desactivar per qualsevol mitjà necessari tot tipus d'iniciativa popular destinada a autoorganitzar-se per tal de respondre a aquelles problemàtiques que l'estat no vol resoldre. No queda més remei que, conscients de la tossuderia del Poble català a negar-se a desaparèixer i a resistir com ho ha fet durant segles, exigim la retirada de TOTS els cossos repressius de l'Estat, incloent-hi els Mossos d'Esquadra, fidels cadells de la Guàrdia Civil com vam poder veure a els Monjos. Només desapareixent de la nostra terra aquests cossos militars acabarem amb la brutalitat policial destinada a arrencar del nostre jovent el millor que tenim com a poble, la fermesa en la justícia i en la lluita.

Ni a Corbera, ni a Vilafranca, ni a la Riera de Gaià!
PROU TORTURES! FORA LES FORCES
D'OCUPACIÓ!!

ALERTA SOLIDÀRIA
Països Catalans, a 6 d'agost de 2002

Com va quedar embarassada Gallastegi?

Iritzia > Paperezko lupa
(traducció al català d'ANNA)
Maite Soroa
Au revoir

La fuga d'Ismael Berasategi, com era d'esperar, ha alterat sobremanera la consciència dels editorialistes hispans, que vociferaven ahir entre la sorpresa i la indignació. El precedent d'Alberto López de la Calle, que es va despenjar amb un llençol de l'hotel on estava confinat i l'embaràs d'Irantzu Gallastegi colpiren les seues consciències antiterroristes i els portava a alguns a qüestionar l'obvietat.

En el cas d'Irantzu Gallastegi, emba-

rassada durant la seua estada a la presó parisenc de Fleury Merogis, "La Razón" assenyalava que «encara s'investiguen les circumstàncies en què es va quedar embarassada en aquesta presó del també dirigent terrorista Javier García Gaztelu». Els d'Ansón citaven a l'agència "Vasco Press" com a font.

L'embaràs de Gallastegi també semblava assumpte d'interès per a "El Mundo", que ho elevava a la categoria de subtítol en la seua primera pàgina: «A la presó s'investiga com l'etarra Gallastegi va quedar embarassada de 'Txapote' estant en mòduls diferents». També en "El Diario Vasco" feien referència a l'assumpte i citaven les

«perquisicions» que se segueixen «per a determinar les circumstàncies en què Irantzu Gallastegi va quedar embarassada».

Doncs no se jo com hauran quedat embarassades les senyores dels responsables d'aqueixos periòdics i agències, però fins on la naturalesa i el doctor López Ibor m'han donat a entendre, la cosa no sembla molt complicada. Bo, alguns sí ho fan de forma complicada, però això són altres calces. Els hagués bastat a tots ells una simple operació de contrast pràctica periodística cada vegada més en desús, com es pot comprovar per a saciar la seua morbosa curiositat. El cas és que Irantzu Gallastegi i el seu company Xabier García Gaztelu van

concebre el fill que ara feliçment esperen en un cara a cara autoritzat per la jutge competent durant la reclusió d'ambdós a la presó de Fleury Merogis, dins d'un programa-pilot per a la implantació de les entrevistes cares a cara entre preses i presos.

Veuen què fàcil resulta portar la llum a ments tan enfosquides pel morbo?

I de la fuga es van dir mil coses, des de «rocambolésca», «cinematogràfica», «accidental», «insòlita», «surrealista». Les explicacions tècniques ja s'han donat, però una s'imagina que Berasategi va fotre el camp dient, amb molta educació, "au revoir" al carceller. - msoroagara.net

Després de 22 anys... la vida segueix igual. Per a reflexionar

<annanoticias@yahoo.es>

Eskitxabel va tornar a Euskal Herria després de 22 anys de presó. Familiars i amics es van desplaçar fins a Astúries per a rebre'l davant de la presó

A punt de complir 22 anys de presó, Patxi Eskitxabel va recuperar ahir la llibertat. A les portes de la presó de Villabona l'esperaven familiars i amics per a acompanyar aquest pres polític de tornada a Euskal Herria. Primer en Legorreta i després en Donostia, va ser objecte de sengles recepcions.

DONOSTIA

Prop de setanta familiars i amics van rebre el pres polític Patxi Eskitxabel a les portes de la presó asturiana de Villabona a les 9.00 d'ahir, just una hora després que el propi Eskitxabel tingués coneixement de la seua posada en llibertat. No van faltar a la cita en Villabona la seua dona, els seus tres fills, germans i nebots que van voler abrigar-li a la seua sortida.

Cap a Astúries havien partit de bon matí dos autobusos des de Legorreta, la seua localitat natal, i Donostia, on residia quan va ser detingut per la Guàrdia Civil i empresonat, fa gairebé 22 anys, el 4 d'octubre de 1980. Després de recuperar la llibertat, i després dels besos, abraçades i salutacions dels seus acostats, la comitiva es va posar immediatament en marxa cap a Euskal Herria. Eskitxabel va despertar ahir content i amb força, fins i tot demanava als seus companys d'autobús que no s'adormissen, ja que tenien moltes coses que contar.

Ja en territori basc, la seua primera aturada va ser en Legorreta cap a les 15.45. Un corredor format per més de dues-centes persones va rebre calorosament a Eskitxabel en les proximitats de la plaça del poble. El xicotet i improvisat homenatge va haver d'esperar a les salutacions i abraçades dels uns i dels altres; es tractava del retrobament de vells amics. Després de l'auresku que li van oferir els dantzaris del poble, un improvisat homenatge al nouvingut va recordar a Harkaitz Sáez, el jove que està pres en Port Santa Maria i que és molt volgut en Legorreta, i a un altre veí. Després de l'homenatge, diverses dotacions de l'Ertzaintza romanien a la sortida de Legorreta.

Un nombrós grup de persones esperava cap a les 20.00 a les portes d'Haritza Elkartea d'Amara Zaharra. Eskitxabel arribava des de la manifestació a favor dels presos i refugiats que va tenir lloc al centre de la ciutat i, encara que estava cansat, va malgastar simpatia. Va pujar la costat que va a Haritza al so de la txalaparta, agilitant el pas entre aplaudiments i crits d'ànim.

Tres veïnes d'amara zaharra, que van representar a tres generacions diferents, van oferir un auresku al nouvingut. Açò va ser, segurament, el que més va atordir a Eskitxabel, el no conèixer a molts dels joves que van voler abrigar-li en la seua arribada a Donostia, ja que molts d'ells comptaven menys de 22 anys.

A més, molts estaven visiblement cansats pel viatge nocturn que havien realitzat a Astúries; encara així, no van voler faltar a l'homenatge per a poder veure com Eskitxabel retirava la seua foto d'Haritza. Continuen encara allí les fotografies dels onze veïns d'amara zaharra que estan en presons dels estats espanyol i francès.

Quatre d'ells complien ahir onze anys entre reixes en ser detinguts en l'operació en què van morir tres militants d'ETA en Morlans, als que es recordarà avui.

Eskitxabel serà homenatjat en Donostia el pròxim 26 d'agost i en Legorreta el 31.

(tret del Gara 18-08-02)

FOU A LA GOTERA

Fou a la Gotera,
doncs jo hi era,
el "bergant"-
i no a Rock Island-
tocà la mama
d'aquesta "dama",
que a més de ser una dona,
la tia, ella, estava ben bona.
El Cavaller de Moncaira.

El que feren o no, no és cosa vostra sinó del Cavaller i de la "punyetera"

Gotera o Rock Island, ja podeu imaginar el que degueren fer.

Na Marina, la russa, una "admiradora" del Cavaller des de temps enrera. (No era ni a Rock Island ni a la Gotera.)

Aquesta "admiradora de la Moreria" sí que es trobava a Rock Island, que jo també hi era.

Amb motiu de la VI Setmana Cultural Murciana de Mataró, se'ns recorda l'estreta relació que hi hagut històricament entre Múrcia i la llengua catalana, que ha fet que, fins i tot actualment, hi hagi una part de la Comunitat murciana en què el català és la llengua pròpia de la població. L'autor ha fet l'article perquè, malauradament, en aquest tipus de setmanes, que es fan en diversos punts dels Països Catalans, es tendeix únicament a potenciar una mena de nostàlgia que poc fa per arrelar aquesta població al lloc on viuen: ús exclusiu de l'espanyol, presència de polítics del lloc d'origen (que vénen per promocionar candidatures que juguen la carta de l'espanyolitat als Països Catalans), nul·la presència de la cultura dels Països Catalans...

Múrcia i la llengua catalana

La presència de la llengua catalana al territori que avui en dia es coneix amb el nom de Comunitat murciana té dos períodes clarament diferenciats. El primer cal situar-lo a l'Edat mitjana, en el moment de la incorporació de Regne de Múrcia als regnes cristians peninsulars. El segon, en canvi, cal situar-lo al final del segle XIX i fins al nostres dies, ja que encara hi ha ciutadans de Múrcia que tenen el català com a llengua pròpia.

Com dèiem, el primer període de presència catalana cal situar-lo en el segle XIII. L'any 1243 el rei castellà Alfons X ocupà les terres murcianes, les quals, a partir de 1257 començaren a rebre repobladors castellans. Ara bé, el 1264 es produí una revolta dels sarraïns tant a Andalusia com a Múrcia, fet que obligà Alfons X de Castella a demanar ajut al seu sogre, Jaume I de Catalunya-Aragó. El rei Jaume ocupà el regne murcià i, un cop sufocada la rebel·lió, tornà aquestes terres al seu gendre. Mentrestant, però (entre 1266 i 1273), arribaren a Múrcia molts repobladors de la corona catalanoaragonesa. A partir de l'estudi dels cognoms dels nouvinguts diversos investigadors han arribat a la conclusió que, en aquell moment, a Múrcia els catalans eren aproximadament el 40% de la població, seguit dels castellans, que eren un 18% (a més d'aragonesos, occitans, bascos de Navarra). Per això, no ens pot estranyar que el cronista Ramon Muntaner escrigués el 1325:

E com la dita ciutat (de Múrcia) ha presa, poblà-la tota de catalans, e així mateix Oriola, e Elx, e Alacant, e Guardamar, Cartagènia e los altres llocs; sí siats certs qui tots aquells qui en dita ciutat de Múrcia e en los davant dits llocs són vers catalans e parlen del bell catalanesc del món.

Aprofitant les lluites internes de Castella, Jaume II de Catalunya-Aragó ocupà altre cop el regne de Múrcia, que roman-

gué en mans catalanes 8 anys (1296-1304). L'any 1304 Jaume II, pel tractat de Torrelles, renuncià a una part de regne de Múrcia, que es reincorporà a Castella, però, en canvi, les comarques de l'Alacantí, les Valls del Vinalopó, el Baix i Mig Vinalopó i el Baix Segura passaren a formar part definitivament del Regne de València.

A partir d'aquell moment, en les terres murcianes que passaren a Castella (l'actual Múrcia), el català esdevingué una llengua sense suport oficial (l'única llengua oficial era el castellà), usada només en usos col·loquials. Diversos autors coincideixen en afirmar que el català perdurà a Múrcia fins al final del segle XV, quan, envoltats de castellans i cada cop més aïllats de la resta dels Països Catalans, els catalans de Múrcia anaren adaptant progressivament la llengua castellana. Sembla, en aquest sentit, que fou a la ciutat de Cartagena on més perdurà la nostra llengua. Aquest procés de castellanització després continuà per terres del sud del País Valencià (i, salvant totes les distàncies, continua en molts punts dels Països Catalans). Bo i això, el català deixà la seva empremta en el castellà de Múrcia (conegut popularment com a "panotxo"), en la toponímia (Capnegre(te), Capblanque, Gorguer, Illa Grossa, Plajola, Virgen del Rosel) i en els cognoms.

Sense continuïtat històrica amb aquesta primera repoblació catalana de Múrcia, a terres de l'actual Comunitat murciana, hi trobem el Carxe, una petita regió de parla catalana, d'uns 300 km². De fet, es tracta d'una subcomarca estretament vinculada econòmicament, social, cultural i, òbviament, lingüística a la comarca valenciana de les Valls del Vinalopó. La població del Pinós de Monòver, dins del País Valencià, és l'autèntica capital de la vintena de pobles i llogarets, sense municipi propi, que formen el Carxe. Els nuclis més impor-

tants són el Carxe o Raspaï -pedania que depèn del municipi murcià de Iecla-, la Canyada del Trigo, la Torre del Rico, l'Alberquilla, la Raixa i la Sarsa -pedanies de la població murciana de Jumella-, i, finalment, la Canyada de l'Alenya o els Martines, el Collado dels Gabriels i l'Ombria de la Sarsa -pedanies que depenen de l'ajuntament murcià de Favanella.

Contràriament a allò que hem vist en la primera meitat d'aquest article, la catalanitat del Carxe és relativament recent. De fet, aquestes terres de frontera, zones pràcticament despoblades d'ençà l'expulsió dels moriscos al començament del segle XVII, foren donades a la segona meitat del segle XIX a pagesos valencians per tal que en fessin l'explotació agrícola. Aquestes persones, procedents bàsicament de la veïna comarca de les Valls del Vinalopó, hi portaren el valencià meridional, la variant més al sud del català occidental, que encara parlen, amb alguns trets, però, que reflecteixen l'enorme pressió del castellà.

En l'actualitat, la darrera conquesta, sortosament pacífica, dels catalanoparlants viu una situació de lent decaïment, com totes les zones agrícoles de secà. Dels 3.000 habitants que aproximadament hi havia els anys 50 del segle XX, a hores d'ara n'hi queda un escàs miler. A la comarca només hi ha tres escoles, amb poquíssims alumnes (fa cinc anys al nucli del Carxe només n'hi havia cinc, i dos eren fills del mestre), en les quals no s'ha ensenyat ni s'ensenyà ni una paraula de valencià. Fins i tot, és interessant de destacar que si els nois de la comarca van a estudiar al Pinós poden demanar l'exempció de l'assignatura de valencià pel fet ser murcians. L'Església ha estat i és totalment castellana.

És més, les autoritats murcianes mai no s'han preocupat per aquestes terres: una demostració ben palesa la tenim en el fet

que a la Torre del Rico no es va acabar el clavegueram i la instal·lació telefònica fins a l'any 1994, quan un grup de veïns encapçalats per la pedània van demanar segregat-se de Jumella i agregar-se al Pinós si l'ajuntament no els solucionava els problemes que patien.

Ara bé, tampoc no cal enganyar-se, si bé és cert que el govern de Múrcia i els ajuntaments murcians que administren la zona veuen amb total indiferència el Carxe, també és cert que la majoria dels habitants de la Múrcia catalanòfona ignoren la seva pròpia realitat i viuen amb indiferència el fet de parlar valencià -i en molts casos sentir-se'n- i dependre de Múrcia. Fins i tot, com destaca Ester Limorti, una de les especialistes en la realitat del Carxe, no desperta cap preocupació en els habitants de la comarca traduccions de topònims tan aberrants com "Los Escandales", és a dir, els Escandells (cognoms de la primera família que s'hi va instal·lar); "La Canyada de la Leña", que tothom coneix pels Martines i que en tot cas hauria de ser Canyada de l'Alenya; "el Raspaï", nom amb el qual anomena l'administració el nucli de població conegut pel Carxe... En general, els habitants del Carxe tenen après, després de dècades de pressió castellanitzadora, d'aculturització, que la seva llengua únicament serveix per parlar a casa i que la veritable llengua de cultura és l'espanyol. Un fet que, malauradament, passa en la majoria de llengües que no tenen un reconeixement oficial.

En definitiva, malgrat aquesta situació és evident que el català a Múrcia ha estat i és una realitat viva i és un patrimoni a compartir entre els ciutadans d'origen murcià que viuen a Catalunya i la resta de ciutadans d'aquest país.

Pere Mayans

MÉS TRENS I MENYS COTXES

Molt sovint s'escolta en veu alta, des de diferents àmbits polítics i econòmics, que cal millorar les infraestructures viàries catalanes (carreteres) i, molt especialment, les que porten a la costa, per tal d'evitar els col·lapses. No obstant això, la majoria d'aquesta "gent" que remena les cireres no diuen res sobre la urgent necessitat de dignificar i/o incrementar el transport públic. Única solució racional per superar els embotellaments, l'estrès i gran part dels problemes mediambientals.

Així, ara més que mai cal fer una generosa i agosarada aposta pel transport públic. I quan parlo d'aquest tipus de transport vull dir, per damunt de tot, el ferrocarril. És clar, no pas el TGV, sinó aquell ferrocarril que crea equilibri territorial, que fa país i que va soldant els marcs de referència amb racionalitat i sostenibilitat. El cotxe, la carretera,

a part de provocar molts drames familiars, costa molts diners a la sanitat pública, és a dir, al 100% dels ciutadans. D'altra banda, el vehicle privat -malgrat el constant i manipulable bombardeig de publicitat- ja no representa la modernitat, ja no és sinònim d'èxit personal, sinó més aviat una gran nosa que fa molt de mal al turisme i, sobretot, que és un dels grans responsables del canvi climàtic, amb tots els seus devastadors efectes.

En definitiva, que si volem un país i una societat més humana, més equilibrada i menys esquizofrènica, cal fer possible que hi hagin més trens en funcionament (al servei de la mobilitat de la població en general) i molts menys cotxes contaminant i provocant accidents.

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

S'ARRACÓ

En Jaume Porcel és l'amo jove de la Fusteria Guillem Porcel i Fills que va obrir son pare fa 28 anys. Tel. 971 673 928

Fa 20 anys que n'Aina Joan regenta l'estany de s'Arracó. Tel. 971 672 511

Fa 10 anys que na Margalida Alemany és la presidenta de l'Associació de la Tercera edat de s'Arracó. Ara per les festes de sant Agustí ha organitzat una exposició de Pintura. Tel. 971 672 557

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

L'antifeixisme a Mallorca. IX LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Josep Massot i Muntaner: el feixisme anticatalanisme de Llorenç Villalonga i la literatura mallorquina de la guerra civil

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'historiador Josep Massot i Muntaner acaba de publicar un nou volum que estudia la nostra història més recent: De la guerra i de l'exili: Mallorca, Montserrat, França, Mèxic (1936-1975) (Barcelona 2000) tot just editat per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. En el llibre hi trobam novament imprescindibles troballes referents al desembarcament de Bayo a les Illes i al paper d'Antoni M. Sbert en l'expedició a Mallorca. Hi són abundoses igualment les noves aportacions referents al famós assassí Rossi (el «Comte Rossi»); a l'important dietari d'una de les milicianes que vengué amb les tropes republicanes l'estiu de 1936 per a alliberar Mallorca. També hi ha informació sobre les peripècies personals de Carles Gerhard, el comissari de la Generalitat a Montserrat; i cartes i documents sobre l'exili de Mercè Rodoreda i d'Antoni M. Sbert, així com de les activitats anticatalanes de Joan Estelrich com a agent de Franco. Però potser el que particularment m'ha interessat més ha estat el capítol titulat «La primera biografia de Llorenç Villalonga» (pàgs. 227-232). Crec que és important perquè novament Josep Massot i Muntaner aporta elements per anar desmuntant tota la sèrie de falses hagiografies que determinats romancers poc escrupolosos han fet del famós personatge. El capítol reproduïx l'article que sobre Llorenç Villalonga aparegué a l'«Espana», Enciclopedia Universal Ilustrada Europeo-Americana (suplemento anual 1936-1939, però que sortí realment el 1943), signat pel bibliògraf mallorquí Joan Llabrés Bernat (i que Massot i Muntaner atribueix al mateix Llorenç Villalonga). La publicació d'aquesta primera biografia ajuda, com dèiem una mica més amunt, a desmuntar una vegada més tota la mentida que s'ha anat bastint quant al caràcter «occasional» del feixisme de Villalonga: s'ha fet i es fa l'impossible per dissimular la seva anticatalanitat,

el provat reaccionarisme cultural, l'evident migradesa de coneixements. Alguns aspectes d'aquesta supina ignorància ja varen ser destacats per Manuela Alcover en el seu imprescindible Llorenç Villalonga i les Belles Arts (Documenta Balear, 1996).

Llorenç Villalonga: un autèntic falangista i actiu impulsor del feixisme en els anys més tètrics de la sagnant repressió contra el catalanisme i l'esquerra mallorquina

Josep Massot i Muntaner deixa ben aclarit el seu missatge quan afirma taxativament que els historiadors seriosos no han de deixar-se enganyar mai per les múltiples cortines de fum llançades per aquell falangista de primera hora que va ser Villalonga; el qual, en dates tan allunyades de la guerra com l'any 1966, encara afirmava «estoy donde había estado en 1936». Josep Massot i Muntaner comenta: «L'Enciclopèdia Espasa ens permet, doncs, de conèixer la cara que Llorenç Villalonga volia presentar d'ell mateix el 1943, ben llunyana de la que oferirà uns quants anys més tard, quan enlluernà alguns joves mallorquins i els enganyarà de dalt a baix, de la mateixa manera que s'esforçarà per enganyar els seus editors -ara en català!- i els seus lectors». Important, la matisació del prestigiós historiador mallorquí, ja que seria d'innocents acceptar com a vàlides les mixtificacions amb què quatre aprenents d'investigador han volgut amagar l'autèntica personalitat d'un intel·lectual anticatalà, reaccionari (políticament i culturalment); d'un feixista ignorant, en definitiva. Fins i tot en aquesta «biografia» menteix Llorenç Villalonga sobre ell mateix! Diu Villalonga que havia estudiat a Barcelona i Madrid, i completat estudis a París i Roma. Se'n riu Josep Massot i Muntaner d'aquestes mentides quan encertadament afirma: «Val dir que Villalonga havia estudiat també a Múrcia i a Saragossa. Ens costa

L'historiador Josep Massot i Muntaner acaba de publicar un nou volum que estudia la nostra història més recent: De la guerra i de l'exili: Mallorca, Montserrat, França, Mèxic (1936-1975).

que va fer un curs a París i va viatjar a Itàlia, però sense estudiar-hi res».

Ara bé, el que no és mentida en aquesta biografia d'autobombo ridícul és quan es defineix com a autèntic falangista i actiu impulsor del feixisme en els anys més tètrics de la sagnant repressió contra el catalanisme i l'esquerra mallorquina. Com diu el mateix Villalonga en aquesta autobiografia que fa signar a Joan Llabrés: «Al estallar el Alzamiento Nacional», Lorenzo Villalonga, «sumado con entusiasmo a la causa de Franco, dió por indicación de sus jefes de Falange conferencias y charlas por radio sobre el fascismo».

Ens ha emocionat igualment el sentit recordatori de Guillem d'Efak i d'aquella històrica «Cançó de Son Coletes» que, amagada sota un «anónimo popular mallorquí del siglo XV» (per burlar la censura franquista) va ser tan útil per ajudar a forjar la consciència anti-feixista dels joves mallorquins de finals dels seixanta

Un altre llibre de Josep Massot i Muntaner publicat ara mateix porta per títol Aspectes de la guerra civil a les Illes Balears (Barcelona 2002). Com expliquen els responsables de les «Publicacions de l'Abadia de Montserrat» (l'o-

bra ha estat editada en la col·lecció «Biblioteca Serra d'Or» d'aquesta prestigiosa editorial): «Aquesta obra presenta els aspectes més diversos de la guerra civil que va assolir les Illes Balears -i la resta de l'Estat espanyol- entre el 1936 i el 1939: l'expedició del capità Bayo, el paper de l'Església, la dura repressió de Mallorca denunciada per Georges Bernanos, la intervenció dels italians, el paper de Mallorca com a base aèria al llarg de la guerra i durant el primer franquisme, i el ressò de la guerra a la literatura mallorquina a partir de Blai Bonet i de Baltasar Porcel».

En aquesta breu ressenya ens interessa parlar precisament d'aquest darrer capítol, el dedicat a la literatura mallorquina i les conseqüències de la repressió feixista a les Illes. En el capítol «La literatura de la guerra civil a Mallorca» (pàgs. 277-340) trobam informació detallada de la majoria d'escriptors mallorquins que han escrit novel·les, poemaris i obres de teatre relacionades amb el conflicte bèl·lic i la repressió contra el poble mallorquí.

Josep Massot ens diu a l'inici del seu treball (pàg. 281): «Llevat de poemes escadussers -algun en català-, d'una novel·leta del periodista manacorí Francesc Ferrari Billoch ambientada a Mallorca i d'alguna peça teatral, durant els anys de la guerra i de la primera postguerra els mallorquins de dreta i d'esquerra mantingueren un gran silenci, en bona part comprensible pel trauma que tot plegat havia representat, per la dificultat de publicar res en aquells moments i per la por fins i tot d'escriure unes vivències que poguessin donar lloc a denúncies i a persecucions, habituals en l'ambient enrarit de l'època».

Josep Massot i Muntaner analitza a fons algunes de les obres cabdals de Blai Bonet parant especial esment en El Mar (1958), Haceldama (1959) i Judas i la primavera (1963). Pere Rosselló Bover en Notes sobre la narrativa dels anys cinquanta a les Balears (Miscel·lània Joan Fuster) ja havia dit que les obres de Blai Bonet és «on per primera vegada apareix retratat el món de la guerra i de la postguerra en les novel·les dels escriptors insulars».

També trobam aquesta influència en les novel·les de Baltasar Porcel: Solnegre (1961), La lluna i el CalaLLamp (1963), Els escorpins

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA IX LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2002 fins a l'agost de l'any 2003)
Per demanar números endarrerits, telefona al **971 26 50 05**

(1965), Els argonauts (1968), Difunts sota els ametllers en flors (1970), Cavalls cap a la fosca (1975) i en diversos contes de l'autor d'Andratx. Josep Massot i Muntaner diu que en El cor del senglar (2000) «les referències a la guerra tenen més cos que en obres anteriors i són molt més incisives».

Ens ha emocionat igualment el sentit recordatori de Guillem d'Efak i d'aquella històrica «Cançó de Son Coletes» que, amagada sota un «anónimo popular mallorquí del siglo XV» (per burlar la censura franquista) va ser tan útil per ajudar a forjar la consciència anti-feixista dels joves mallorquins de finals dels seixanta.

Posteriorment s'analitzen les aportacions de Gabriel Janer Manila, Gabriel Cortès, Llorenç Capellà i Maria Antònia Oliver. De Gabriel Janer Manila destaca la importància de L'abisme (1969) i Els alicorns (1972). Massot i Muntaner situa Janer Manila i Llorenç Capellà (a diferència de Blai Bonet i Baltasar Porcel) com a escriptors que pertanyen a «famílies de vençuts». Recordem que Pere Capellà (el pare de Llorenç Capellà) va ser oficial de l'exèrcit de la República i lluità en el front de Madrid contra el feixisme. Cas semblant al meu pare Paulino López que també lluità amb les tropes republicanes en el front de Terol fins que va caure presoner i va ser portat a un camp de concentració a Mallorca l'any 1940. La novel·la de Llorenç Capellà Un pallasso espanyat (1972) descriu mitjançant una sèrie de cartes el món dels presoners republicans. Referències sobre la guerra civil es troben també en Cròniques de la molt anomenada ciutat de Montcarrà (1972) de Maria Antònia Oliver i en Miquel Àngel Riera.

Antoni Mus és fill de qui era president d'Esquerra Republicana a Manacor (i per tant va ser detingut i sotmès a maltractaments). D'aquí la força d'obres com Les denúncies (1976) i Bubotes (1978)

En l'apartat «El cicle de guerra de Miquel Àngel Riera» Massot i Muntaner ens descriu el ressò dels fets de 1936 en Morir quan

cal (1974) «la primera novel·la que tracta de cap a cap de la guerra a Mallorca», en paraules de l'estudiós de Montserrat. Però aquesta aclaparadora influència no acaba en Morir quan cal. En llibres com L'endemà de mai i Panorama amb dona (1983) també si troba l'eco d'aquests tràgics esdeveniments. Panorama amb dona continua essent una «paràbola» ben clara del Manacor de l'any 1936, on les al·lusions [a la guerra] es fan més clares i més dures.

També trobam informació d'Antoni Mus López (un escriptor injustament oblidat per tota la colla d'"exquisits" i menfotistes que pugnen per controlar l'orientació de la nostra literatura). Antoni Mus és fill de qui era president d'Esquerra Republicana a Manacor (i per tant va ser detingut i sotmès a maltractaments). D'aquí la força d'obres com Les denúncies (1976) i Bubotes (1978). En Les denúncies ja llegirem, en el moment de la seva aparició, un conjunt de narracions que feien referència ben concreta a la dura repressió contra el poble i contra l'esquerra. Massot i Muntaner destaca els contes «El clot dels fems», «El soterrani», «En Melcion i sa cussa»...

Hi ha una menció especial per a un llibre de Miquel Mas titulat Massa temps amb els ulls tancats (1976).

Altres autors que han escrit novel·les referents (o sota la influència de la guerra civil) són: Antoni-Lluc Ferrer amb les obres Dies d'ira a l'illa (1978), Adéu, turons, adéu (1982); Miquel Ferrà Martorell amb El misteri del Cant Z-506 (1985), No passaran! (1985), La guerra secreta Ramon Mercader (1987) i 10 llegendes de la guerra civil (2001).

També es destaca Morts de cara al sol de Joan Pla i les novel·les d'Antoni Serra Més enllà del mur (1987), Carrer de l'Argenteria, 36 (1988) i la narració L'afusellament, Premi Recull 1972. Hi ha igualment un record per Josep M. Palau i Camps, un escriptor que visqué directament la guerra. Josep Massot i Muntaner ens parla de l'obra El sol surt del crepuscle (1993) i

de l'autor que «feia el servei militar al quarter del Carme de Palma i li tocà de prendre part en la proclamació de l'estat de guerra el 19 de juliol i en l'ocupació d'algunes dependències oficials i de la Casa del Poble, on veié amb dolor com els falangistes exaltats destruïen la biblioteca».

Posteriorment, després de citar la novel·la per a adolescents de Miquel Rayó El camí del far, situa l'obra Pere Morey Servera i el llibre ¡Mai no moriràs, Gilgamesh! (1992) per parlar posteriorment de la meua particular aportació a les novel·les mallorquines de la guerra civil. Massot i Muntaner dona informació d'alguns contes meus relacionats amb el conflicte i que varen ser publicats en els reculls L'illa en calma (1984), Històries del desencís (1995) i Notícies d'enlloc (1995). Més endavant, en l'apartat titulat «La saga prorepublicana de Miquel López Crespi», l'autor d'Aspectes de la guerra civil a les Illes Balears informa de les novel·les Núria i la glòria dels vençuts (2000), Estiu de foc (1997), L'amagatall (1999), Premi «Miquel Àngel Riera 1998», Un tango de gardel en el gramòfon (2001), les encara inèdites L'al·lota de la bandera roja i Nissaga de sang i de l'obra teatral titulada El cadàver (1997) «referent a un dels botxins que van assassinar el darrer batle republicà de Palma, el Dr. Emili Darder».

Josep Massot i Muntaner diu de L'amagatall: «El talp que López Crespi presenta a L'amagatall és una síntesi de moltes coses que ell ha sentit contar i que sovint tenen un indubtable dring d'autenticitat. Com a les novel·les anteriors, no hi manquen noms i cognoms autèntics, que permeten un tractament molt complet de les diverses etapes de la repressió mallorquina, descrita a vegades amb un vigor i una passió que fan pensar en Les Grands Cimetières de Bernanos».

«La literatura de la guerra civil a Mallorca» conclou amb referències a les novel·les d'Antoni Vidal Ferrando Les llunes i els calàpets (1994) i La mà del jardiner (1999); de Llorenç Femenies, autor de Cròniques malastres (1999) i Judes blau (2001) i novament de Gabriel Janer Manila que l'any 2000 publicava Estàtues sobre el mar.

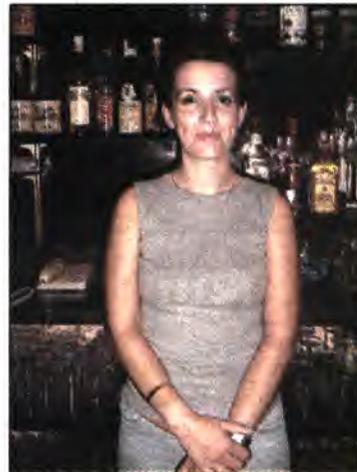
PORT D'ANDRATX

En Francesc Suau i na Maria Alemany regenten l'Hostal Catalina Vera al Port d'Andratx. Na Catalina Vera que ara te 92 anys i se passeja per tot el poble, va obrir aquest establiment l'any 1943, quan al Port només hi havia el Restaurant Miramar i unes quantes cases de pescadors i estiujants. Són 28 llits que sa lloguen a 52 euróns la habitació doble. Tel. 971 671 918

Fa 4 anys que n'Albert Arbós de Vilobí regenta el despatx de venda de iots Menorquí-Mallorca a la Plaça Nova del Port d'Andratx. Aquests iots, fabricats a Sant Lluís de Menorca va dels 5 als 18 metres d'eslora i van dels 21.000 euróns fins als 600.000 euróns. A la foto amb la cap de ventes Claudia i la secretària Elena. Tel. 971 673 802

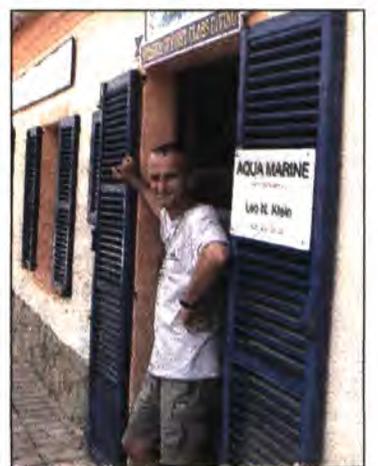
Fa 2 anys que n'Antònia Joan regenta el Restaurant Sa Gavina a primera línia del Port d'Andratx. Se menja a la carta per una quinzena d'euróns de mitjana. Tel. 971 671 777

Fa mig anys que en Tomàs Sebastian regenta l'empresa de lloguer de cotxes Sebastian al Port d'Andratx. Son pare Silvano Sebastian, que va morir fa poc va obrir aquesta empresa fa 41 anys. Lloga cotxes a 14 dies a 20 euróns per dia. Tel. 971 672 009

Fa mig any que en Ramon Pons ven el cupó de la ONCE al Port d'Andratx. En Ramon fou durant molt de temps corresponsal de Ràdio Popular i col·laborador de premsa. Tel. 660 301 033

Fa 15 anys que en Leo Klein va obrir l'empresa de busseig Aqua Marina al Port d'Andratx. Tel. 971 674 376

Fa 9 anys que en Pere Clar regenta l'empresa Prima Boats al Port d'Andratx. Lloguen iots a partir dels 200 euróns al dia. Tel. 971 671 415

Fa 35 anys que na Rosa Vera va obrir la botiga de ceràmica "El Hogar" a la Placeta de l'Admirall Oquendo del Port d'Andratx. Tel. 971 671 896

EPII

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

Apartaments SALAS

DIRECCIÓ

Maria Vidal Amengual

Carrer Tomarinar, 15

Tel. Cala Figuera: 971 645 1456 • Tel. Santanyí: 971 653 247

Mòbil 606 189 370 • CALA FIGUERA

La cultura catalana en el segle XXI

Rels: una nova revista de Catalunya

Formen part del Consell Assessor (entre moltes d'altres personalitats de la nostra cultura): Jordi Carbonell, David Castillo, Ricard Salvat, Miquel López Crespí, Zoraida Burgos, Montse Palau...

La important iniciativa cultural al que anunciàvem des d'aquestes mateixes pàgines en el desembre del 2001 ja és una esplèndida realitat. El número 0 de **Rels** ja és al carrer amb treballs d'Ivan Favà ("Maties Ballester i l'Art a Tortosa"); Antoni Salcedo ("Algunes apreciacions sobre l'art al món actual"); Adrià Chavarria ("Els catalans a l'univers nazi"; Montserrat Roig"); Xavier Ballester ("Hannah Arendt i la banalitat del mal"); Araceli Bruch ("El teatre com a vivència"); Albert Mestres ("Miratges espectaculars de la ideologia"); Neus Aguado ("Anotacions quasi poètiques")...

Rels vol contribuir a enriquir el panorama de la nostra cultura. Es tracta d'una publicació d'abast de tots els Països Catalans dedicada a donar notícia, de forma objectiva i

independent, de les principals activitats culturals de la nostra terra.

Dirigida per Adrià Chavarria i Ivan Favà, el Consell de Redacció és format per Xavier Ballester, Lluïsa Cavallé, Thaïs Cloquell, Jordi Laplana i Jordi Martí. En el Consell Assessor podem trobar, entre molts d'altres intel·lectuals catalans: Ricard Salvat, Zoraida Burgos, Miquel López Crespí, David Castillo...

Com deia el manifest fundacional d'aquesta nova eina d'intervenció cultural catalana: "Els membres que formen el grup de treball que pretén endegar la publicació de la revista **Rels** està constituït per persones interessades per les manifestacions culturals. La raó que ens uneix són inquietuds professionals i intel·lectuals comunes amb voluntat de cercar a través d'un mitjà escrit formes de reflexió culturals i la seva difusió.

'Els objectius han d'anar encam-

inats a respondre unes suggestions com la realitat dels Països Catalans, l'actualitat cultural i la crisi present.

'Tractar temes amb la idea de localitzar allò universal i universalitzar el fet local. Des d'aquestes terres cap a fora i viceversa.

'Els tres aspectes els pretenem

tractar des de vessants culturals diverses: les idees polítiques, la societat, la literatura, l'art, la filosofia, la història i la religió.

'Volem reivindicar el plaer que ens suscita encara la lectura escrita des d'un mitjà que pretén reflexionar una sèrie d'inquietuds i iniciatives, vers una associació i una

revista que neix en aquestes terres".

Aquesta important iniciativa cultural catalana ja ha rebut el suport de les més diverses entitats i publicacions de la nostra terra entre les quals podem destacar: el Centre Català del Pen Club Internacional; **Illacrua**, revista d'actualitats polítiques; **El Contemporani**, revista d'anàlisi del pensament contemporani; **L'Avant**, setmanari del Partit dels Comunistes de Catalunya; **Kesse**, revista del Cercle d'Estudis Històrics i Socials "Guillem Oliver" de Tarragona; Centre Picasso d'Horta; Grup de "Recerca Filosofia i Gènere" de la Universitat de Barcelona...

El número 0 (estiu 2002) s'ha editat amb suport de la Generalitat de Catalunya (Departament de Cultura), l'Ajuntament de Tortosa (Regidoria de Cultura), l'Ajuntament de Roquetes (Regidoria de Cultura) i el Centre Picasso d'Horta. Els tels. de contacte són: 932681202 i el 62675360. Podeu escriure un missatge electrònic a: rels_daigua@hotmail.com

La Xaria islàmica, una llei retrògrada que duu al subdesenvolupament.

Un tribunal islàmic nigerià condemna dos amants a lapidació. Segons informa el diari Avui Ahmadu Ibrahim, de 32 anys, i la seva amant, Fatima Usman, van ser condemnats dilluns a morir lapidats per un tribunal islàmic de l'Estat de Gawude, al nord de Nigèria, que els va considerar culpables d'adulteri per mantenir relacions sexuals fora del matrimoni. És la tercera pena de lapidació dictada en els últims 30 dies als territoris nigerians on regeix la xara, encara que no se n'ha executat cap.

www.a-i.es
www.amnistiapornigeria.com

La xaria és discriminatòria, va contra els drets humans i intrínsecament anticonstitucional perquè, segons el Consell Evangèlic de Nigèria:

- Dóna un status superior als musulmans sobre les altres religions.
- La vida d'un cristià val la meitat que la d'un musulmà en cas de compensació a pagar per homicidi voluntari.
- En un litigi, el testimoni d'un cristià o nomusulmà val la meitat que el d'un musulmà.
- La xaria considera que les dones no tenen prou seny com per testimoniar en un judici.
- Els musulmans poden prendre muller cristiana o nomusulmana (llurs fills seran automàticament musulmans), però un cristià o nomusulmà no pot casar-se amb una musulmana.
- Tot musulmà convertit al cristianisme o una altra reli-

gió és considerat apòstata i reu de pena de mort. A països com Aràbia o Sudan encara no fa molt han crucificat cristians "per apostasia".

-Un home pot sempre divorciar-se de la muller, sols cal que aixequi la mà i digui 3 voltes: "Et rebuig". Però una dona no pot mai divorciar-se sense l'acord del marit.

-Els homes tenen dret a 4 esposes. Si en volen alguna més, es divorciïn d'alguna de les que tenien. Ço s'esdevé sovint i les divorciades han de viure de la prostitució. És un sistema que dóna poder a les màfies de la tracta de blanques i a la marginació social.

Per això diem que el subdesenvolupament és essencialment endògen i depèn de mals plantejaments arrelats a la cultura popular de la nació subdesenvolupada i que pateix l'imperialisme.

SOLS HIPÒCRITES PSICÒPATES PODEN INSTAURAR LLEIS PER APEDREGAR LA GENT AIXÍ.

- 1 Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres.
- 2 Però de bon matí es va presentar de nou al temple. Tot el poble acudia cap a ell. S'assegué i començà a instruir-los.
- 3 Llavors els mestres de la Llei i els fariseus li van portar una dona que havia estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. La posaren allà al mig, 4 i li digueren:
 - Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri.
 - 5 Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar aquestes dones. I tu, què

hi dius? 6 Li feien aquesta pregunta amb malícia per tenir de què acusar-lo. Però Jesús es va ajupir i començà a escriure a terra amb el dit. 7 Ells continuaven insistint en la pregunta.

Llavors Jesús es va posar dret i els digué:

-Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra.

8 Després es tornà a ajupir i continuà escrivint a terra. 9 Ells, en sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es va quedar sol, i la dona encara era allà al mig. 10 Jesús es posà dret i li digué:

-Dona, on són? ¿Ningú no t'ha condemnat?

11 Ella va respondre:

-Ningú, Senyor.

Jesús digué:

-Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.

Tot el que és clar en els mots, és clar en la vida (Martí i Pol). Les petites bondats, cortesies, consideracions, habitualment practicades en el nostre tracte social, donen un encís major al caràcter que no pas el desplegament de talents i fites magnífiques (M. Kely). L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria (Fichte).

Demanau sempre

MARCEL SASTRE I LLODRÀ

Avui vos parlaré de quan en Macià era jove, de quan encara anava a l'escola. Cal dir que aleshores els jovenets de la seva edat, maldament fossin nascuts a Mallorca, fills de mallorquins, no coneixien molts de termes i de paraules de la nostra llengua, perquè ja sabeu... I si no ho sabeu ara vos ho dic: els mestres i els alumnes estaven privats de parlar altra

cosa que no fos el castellà o com deien ells "La lengua del Imperio". Tenien por que noltros traiguéssim cap i fóssim fidels a les nostres arrels. Bé, deixem aquesta qüestió i tornem al que vos volia contar. Un bon dia, des cap d'un bon grapat d'anys, varem començar a poder parlar en mallorquí, és a dir, en català de Mallorca, però molts, per no dir moltíssims no sabien que volia dir una paraula o un altra. Els mestres s'a-

fanyaven perquè noltros les aprenguéssim, però no sempre estaven segurs de que les haguéssim après. I per estar més segurs ens demanaven coses.

-Qui de vltros sap destriar un mussol d'una mussola?

-Sa mussola és sa femella des mussol, digué un.

-Si li aixec sa coa ho puc saber, digué un altre.

-Digau a ca vostra, a la vostra mare, que vos agradaria menjar mussola, va suggerir el mestre.

-Hui! Quin oi!, digueren gairebé tots.

-Li demanau i demà me con-

tau que vos ha dit.

Na tonina, molt amiga d'en Macià, mira distreta cap a sa fines-tre. Es mestre s'entem i li diu:

-Tonina, no badis. T'agradaria que qualcú te digués que ets una al-lota molt marranera?

-Li donaria una galtada.

-Idò faries malament, perquè només et volia dir una floreta. En ésser a ca teva cerca la paraula i sabràs que vol dir.

En Macià sembla tenir una mica de son i no es d'estranyar perquè ahir vespre va veure televisió fins tard.

-Bada els ulls Macià. Saps que

és un ocell?

-Sí que ho sé... una cadenera, un verderol, un passarell...

-També saps què és un au?

En Macià no ho sap, però li sap greu de dir que no ho sap. Mira a un costat i a s'altre fins que sent una veueta que li diu.- Una galina...

-Una galida, contesta en Macià.

Es mestre no està segur si la resposta ha sortit d'ell o si qualcú li ho ha dit.

-Bé, un altre exemple.

En Macià acota el cap i fa com si pensàs. Sa resposta surt aviat.

-Un altra galina.

Gaudir de la mar.

Una font inesgotable de salut.

El mar és la principal reserva d'aigua i minerals de la Terra. Conté més de 75 elements simples, tots ells identificats com necessaris pel bon funcionament del metabolisme humà. El més abundant és el sodi, responsable del sabor salat del mar, que també es troba present en el nostre cos.

Un litre d'aigua marina conté una mitjana de 35 grams de sal i el nostre sèrum sanguini 9 grams, xifra que es correspon amb la salinitat original del mar, quan es formà la Terra, i que és també la salinitat que tenen els animals i les plantes marines. Aquesta similitud suggereix que, malgrat l'evolució, els éssers humans conservem una memòria aquàtica, una carta d'identitat biològica que ens recorda el nostre origen marí.

Riquesa en minerals.

Els primers éssers vius sorgiren a la mar, potser perquè en ella es troben tots els elements necessaris per la vida. Entre aquests elements destaquen especialment alguns minerals que el nostre cos pot absorbir -en una petita proporció- mitjançant la pell, com: el potasi, que juntament amb el sodi, regula la quantitat d'aigua en les cèl·lules i els teixits, i és imprescindible per a mantenir el to cardíac i muscular; el calci, que contribueix a la formació dels ossos i intervé en altres funcions, com la contracció muscular o la coagulació de la sang; el magnesi, el metabolisme del qual està lligat al del calci, donat que regula el seu equilibri; el sofre, útil contra el reumatisme i per enfortir els ossos i els tendons; el silici, que forma part dels ossos, les ungles i el pèl, i actua sobre el sistema immunitari, i el iode, que és l'element més específic de l'aigua de mar. El iode actua principalment sobre la glàndula tiroïdes, que és la que regula el metabolisme del nostre organisme i exerceix un efecte desinfectant a nivell de la pell.

La composició mineral de l'aigua del mar és la mateixa en qualsevol punt geogràfic del planeta, amb mínimes variacions, degut a les corrents submarines i les onades. L'única excepció és el Mar Mort, que, al ésser un mar tancat i amb una evaporació excepcional, conté més d'un quilo de sal per litre d'aigua, a més a més d'uns fangs sedimentaris de milers d'anys d'evolució.

Què aporta l'aire del mar?

Els efectes de la brisa marina es situen únicament en una petita franja de litoral, on les condicions meteorològiques són d'una uniformitat excepcional. A més a més, els oceans i els mars es refreden i s'escalfen molt més lentament que la superfície de la Terra o l'atmosfera. Per això, les masses d'aigua són excel·lents reguladors de temperatura. Aquesta és una de les raons per les quals les cures marines són eficaces en les afeccions reumàtiques, molt sensibles als canvis de temperatura.

L'aire del mar, a més a més, és ric en ions negatius, unes partícules carregades energèticament que, al contrari dels positius, tenen un efecte beneficiós sobre l'or-

ganisme: relaxen i afavoreixen la producció de serotonina, un neurotransmissor cerebral l'alliberament del qual produeix sensació de benestar. A menys de 100 metres del mar la quantitat de ions negatius que hi ha a l'aire és de 50.000 per metre cúbic, una xifra alta si tenim en compte que a les ciutats no sol passar de 500.

Una atmosfera més pura.

L'aire del mar també actua com un autèntic aerosol, enviant una gran quantitat de micropartícules a l'atmosfera. Són petites gotes de 20 a 100 micres carregades d'oligoelements que absorbim ràpidament mitjançant els alveols pulmonars. Un d'aquests elements és el iode. Quan el mar està agitat, la quantitat de micropartícules és deu cops major. de la mateixa forma, el mar és un productor d'ozó natural, un agent que purifica l'aire mercès a les seves propietats antisèptiques.

Per altre banda, la pressió atmosfèrica és màxima al nivell del mar i la quantitat d'oxigen major, el que es tradueix en una oxigenació més activa de l'organisme, que té una acció sedativa i ralentitza el ritme respiratori. Aquest efecte ajuda a recuperar-se i a reempendre l'activitat després un període de sedentarisme o convalescència d'alguna malaltia.

L'aire del mar és el mateix en les diferents zones geogràfiques. Malgrat això, a l'hora d'escollir un indret s'ha de tenir en compte l'estació de l'any i el clima. L'Atlàntic a l'hivern no s'aconsella per a fer una cura de repòs, però és molt tonificant. El Mediterrani, en canvi, ofereix un clima suau ideal pel descans, encara que a l'estiu és massa calorós.

Els beneficis dels banys de mar.

Nedar és un dels exercicis més saludables, i practicar-lo a la mar multiplica els seus beneficis. D'entrada, la simple immersió a l'aigua a un metre trenta de profunditat permet obtenir un equilibri entre la pressió interna corporal i la pressió externa exercida per l'aigua de mar, el que es tradueix en varis efectes molt positius:

1. Millora la capacitat respiratòria.

La pràctica neutralitat de les pressions permet un augment del volum de la càrrega toràxica i una major mobilitat del diafragma.

Això es tradueix en una millora de la capacitat respiratòria, una millor oxigenació i un increment dels glòbuls vermells de al voltant d'un 10%.

2. Afavoreix l'eliminació de toxines.

Estar submergit a l'aigua de mar produeix un efecte drenant, o sigui estimula el circuit venós i limfàtic degut a que la pressió de l'aigua és molt més alta que la pressió de l'aire. El resultat és una mobilització

de l'aigua extracel·lular que afavoreix l'eliminació de líquids.

3. Activa la circulació.

La pressió de l'aigua, que és major al fons i va disminuint a mesura que s'assoleix la superfície, facilita la circulació

venosa de retorn. I el moviment de l'aigua de mar millora la circulació en els vasos capilars.

4. Beneficia el cor.

Com a l'aigua de mar el cos pesa vuit cops menys, el cor actua amb un esforç mínim. Mercès a això, qualsevol exercici dins de l'aigua es pot fer amb unes condicions de confort òptimes.

5. Millora la mobilitat i la força muscular.

A mesura que passen els anys i quan s'arriba a una edat avançada, es perd entre un 40 i un 50% de massa muscular, el que comporta una certa fragilització dels ossos. Aquest fet pot afavorir el desenvolupament de malalties osteoarticulars o l'aparició d'osteoporosi.

Per a millorar la mobilitat i la força muscular és fonamental fer exercici, i l'aigua de mar és un medi especialment idoni per les persones grans, donat que els hi permet practicar-lo sense fer molt esforç.

6. Enforteix els ossos.

Els oligoelements dissolts a l'aigua de mar es poden absorbir mitjançant la pell. Aquest fet s'ha demostrat en el caso del iode, i l'Institut Francès d'Estudis de Recursos Marins està investigant aquest mateix efecte amb el calci i el fòsfor. El que si s'ha comprovat és que el medi marí millora la fixació de l'ió calci i fòsfor als ossos. Mercès a això una fractura es consolida més ràpidament.

Per això, a més a més de millorar la mobilitat muscular i articular, el mar és un bon remei en la prevenció i el tractament de l'osteoporosi. **Doctora Rosa Blasco. (Metge naturista).**

La connexió entre l'aigua del mar i el cos humà.

Dues terceres parts del nostre cos són aigua, un element imprescindible per la vida, la composició mineral del qual és bastant similar a la del medi marí:

Existeix una prova de la bella i profunda harmonia entre l'ésser humà i el planeta que l'acull: el cos és en un 65% aigua que en la seva majoria té una composició mineral pràcticament idèntic a la del mar. Aquesta composició és la que permet que les cèl·lules puguin desenvolupar les seves funcions en les millors condicions. El mateix líquid que acollí el naixement de la vida a la Terra està, doncs, present a l'interior del cos humà. Tant es així que l'aigua de mar, convenientment filtrada, és un sèrum fisiològic natural. De fet, es pot injectar en vena i el cos l'accepta com si fos plasma sanguini. Els aproximadament 5 litres de sang que flueixen constantment pel nostre cos són una prova evident de la presència d'aigua (és aigua pura en un 78%). Malgrat això, hi ha uns altres 45 litres que es distribueixen en els teixits, dins i fora de les cèl·lules. Aquesta aigua és el medi que serveix de suport a la vida cel·lular. **M. Núñez i C. Navarro.**

Curar malalties amb ampelles d'aigua de mar.

Doctor Marco Francisco Payá.

El Doctor Marco Francisco Payá és director mèdic dels Laboratoris Quinton Internacional, emplaçats a Alacant, la missió del qual és envasar l'anomenat «Plasma de Quinton».

El contingut d'aquestes ampelles és aigua de mar obtinguda a 30 metres de profunditat en unes zones concretes, on es mantenen de forma constant les millors condicions pel desenvolupament de la vida.

Aquesta aigua conté més de 90 minerals i oligoelements i, filtrada en fred, s'utilitza per a tractar una molt ampla varietat de problemes de salut, donat que proporciona a les cèl·lules humanes un medi idoni per a poder desenvolupar les seves funcions, com l'assimilació de nutrients o l'expulsió de residus. Per això s'utilitza amb finalitats terapèutiques per a recuperar les característiques del medi líquid interior quan, per qualsevol raó, ha deixat de ser el més adequat per les cèl·lules i propicia l'aparició de desequilibris que condueixen a la malaltia.

Però, què conté aquesta aigua que no tingui un aigua mineral natural?. El Doctor Payá respon que «el plancton vegetal del mar digereix els minerals i els transforma en sals orgàniques que l'organisme assimila de forma molt més eficaç».

Aplicacions terapèutiques.

Les seves indicacions principals són: la eliminació de toxines i el reforç del sistema immunitari, el tractament de problemes otorrinolaringològics i del ronyó, la recuperació d'esportistes, la cel·lulitis, la síndrome premenstrual i la irritació digestiva.

Eficàcia demostrada.

El plasma pren el nom del doctor francès René Quinton, que investigà les qualitats de l'aigua marina a principis del segle XX. Després de comprovar experimentalment la similitud entre el mar i el medi intern fisiològic, va promoure la creació de dispensaris marins on s'administrava aigua de mar com a teràpia principal. La cura gaudí de gran popularitat i reconeixement -el plasma estigué inclòs en la Seguretat Social francesa fins 1979 i es comercialitzava com sèrum fisiològic-, però fou caient a l'oblit després de la mort de Quinton el 1925.

Actualment a l'Estat espanyol es comercialitza com producte dietètic i s'exporta a Europa i Llatinoamèrica.

S'envasa en ampelles i pot trobar-se en dues presentacions, una hipertònica i una altra isotònica, barrejada amb aigua mineral natural de baixa mineralització per a reduir la concentració de sals.

Més informació:

Associació René Quinton per l'Estudi, l'Investigació i el Desenvolupament de la Bioteràpia Marina.

Telèfon: 96-5702511.

Adreça de correu electrònic: quinton@mx3.redestb.es. M. Núñez i C. Navarro.

The Alternative Catalan Dictionary

Catalan slang - a part of The Alternative Dictionaries collection

f
farranaco (masc. noun) ++ vagina: «Venus Triangle» Pronounced [pharnakoo]. Used mainly in les Terres de Ponent (Sunset Lands of Catalonia) often preceded by the masculine article «lo» (used also almost exclusively in the same region). Example: «Deixa'm sobar-te lo farranaco, paia!» that means «Let me touch your cunt, honey».

fato (adj.) stupid Used in the county of Pallars in the north west of Catalunya

fer un riu (verb) to urinate «Vaig a fer un riu», means «I'm gonna go urinate» lit. means «I'm gonna go do a river»

fer un solo de flauta To masturbate oneself with great dosis of art It is used when somebody masturbates herself/himself a lot

fer-se la mà (trans. verb) + to masturbate Used only in Valencian dialect.

figa (fem. noun) + pussy
figa-flor (fem. noun) frail
fill de puta son of a bitch See «puta».

fill de verrea (noun, masc) + literally «son of a pig» It has more or less the same value that «fill de puta»

fogó + Passive homosexual Word used, preferently, in Sueca (Ribera Baixa) to designate those men who like to take by the asshole. 'Hi, fogó' means in Sueca 'Have a nice day guy'.

follador fucker The persons who fucks has this name. You can see «follar as a verb (it is the action) follar (intr. verb) + to fuck Can also be used as a pronominal verb: «follar-se algú», to fuck

someone.

fotre (to do, to put, to cheat, to eat, to grow, to annoy, to steal, to throw, etc. (literally: to fuck) It's a very useful verb because it means a lot of different things. It's a word of very common usage: it may be used everywhere and its meaning is deduced from the context. It's like * of MS-DOS. Some samples in a single dialogue: -I els conills? -Fotuts, noi, no se'm foten. Què els fots als teus? -Pastanaga -Is'ho foten? -I tant -No fotis! (-What about your rabbits? -Bad, man, they doesn't grow. What do you give them? -Carrots -Do they eat this? - Oh yes! -It's exciting!)

francès (masc. noun) + blow-job «Fer un francès»: to give a blow-job.

frontó + Pelota court, pediment Very popular sport played by couples in Spain. Female anatomic part located between the asshole and the female genitals, in which the balls bounces repeatedly during a variable time. 'Although the light was broken, last night we were playing frontó'

furnicar + to fuck

g
gallumbos underpants, example: «en Pere de la Cullera va anar a buscar bolets i enmig de la carretera li van caure els gallumbos» (Peter of the Spoon went to collect mushrooms, and walking down the road his underpants fell)

gamarus (adjective) Silly, Stupid, people of the other side of the Ebro river Applied to some people who are gamarussos

gentussa (fem. noun) mob / riffraff

gilipolles asshole This word is similar to «fucker». In catalan there are other words with the same meaning as «Desgraciat», «cabró» or «mamó».

grenyes (noun fem. pl.) long hair It has the same meaning as «txolles» (see below). «Grenyes» use to be very used, but now many people prefer the newer word «txolles». The real word for «long hair» (cabells llargs) is not used at all by people between 15 and 30.

guarra + Female expert in Kamasutra

guiuri foreigner masc. sg.

h
hamba 1: girl 2: girlfriend para bailar la hamba se necesita una poca de gracia

hambo (noun masc) 1: boy 2: boyfriend example: «el hambo de la Maria passa maria» (Mary's boyfriend sells herb) hinyar (verb) 1: to defecate. 2: to be very afraid example of 2: «en Joan esta hinyat amb l'examen de quimica» («Johnny is very afraid to fail his chemistry exam»)

Hugo Sanchez ++ Hugo Sanchez When somebody tells you H.S. is like MotherFucker. Hugo Sanchez was a Real Madrid player for many years and it was a total ASSHOLE.

j
Jo et flic jo et floc, ni tu ni jo tampoc (expression) Neither me nor you. It said when two people could not get something. jo et flic, jo et floc ni tu ni jo tam-

poc (expression) neither you nor me. When something could not be done. It is like to say: we missed!

I
lacasito (noun sg.fem. and masc.) Boy or girl aged 2 to 4 Specially used when they wear very coloured coats (bright yellow or red) and they walk penduling their body in each pace (left right, left right,...)

llargar (verb) to leave a place «va llargar cagant llets» (he left shitting milks) llepar (trans. v.) + To lick (a dick), to suck cock. The English equivalent of «suck that dick!» would be «llepa-mela!»

Llepís A «fellatio» well done llet (fem. noun) semen, cum It literally means 'milk'; in some contexts it can also mean 'luck': «Collons, tio, quina llet!».

lleterada (fem. noun) + ejaculation

lletres (masc.sg.) book
lligar to cruise, to pick (someone) up (intr. verb) Also used in pronominal form: «lligar-se algú», to pick someone up.

Lluís Dick masc. sg.

m
mal karma bad thing It is used when something dislikes somebody or when something goes wrong. Ethimology: is what Neil from The Young Ones use to say in the catalan translation of the series.

malparit born badly Very used when people gets hungry whith others

mamada (fem. noun) ++

blow-job

manola (fem. noun) masturbation Used in the phrase «masturbación» Used in the phrase «maria (noun)

marihuana «Tens maria?» means «Do you have marihuana?»

marieta (fem. noun) gay man
maripili (fem. noun) gay male Used exclusively within the gay community; sounds rather campy. It has two possible uses: either as a proper name, address- ing someone as «Maripili», or as a generic noun, to designate gay men who are not particularly butch (ex: «una maripili», «has vist aquelles maripilis?»). This term derives from the female name Maria del Pilar, nicknamed (in Spanish) Maripili. See also «maruja».

maruja (fem. noun) housewife This is in fact a Spanish word, derived from the Galician nickname «Maruxa», i.e. María; accordingly the «j» is pronounced like in Spanish. Within the gay community it is used to refer to gay males who privilege domesticity, are not particularly trendy, and like to bitch. A suitable English equivalent would be Edna.

merder (adj.) + great mess, confusion Quin merder! What a mess!

mitja-merda (fem. noun) half shit

mitja-nena (fem. noun) good for nothing Literal translation: half-girl

mocador (noun masc.) flag, especially the Spanish flag Literally «handkerchief».

Un mite basc: alça 166,5 kg a l'edat de 16 anys

Notícies tretes de La Vanguardia de Barcelona i traduïdes al català per ANNAJ

El mateix dia en què Otegi vaticinava que el País Basc es convertiria en el Stalingrad d'Aznar. Un xaval de 16 anys va alçar quatre vegades un pedrot de 166,5 quilos, datat l'any 1875 després de Jesucrist i a què els vilatans denominen Albizuri Handia. Sobren comentaris.

(Extracte d'un comentari del director de La Vanguardia)

POLÍTICA

Un mite basc: alça 166,5 kg a l'edat de 16 anys
 Là Vanguardia - 09.48 hores - 26/08/2002

ANDONI
 CANELLADA/ARGAZKI
 PRESS

El País Basc emet en ocasions

centelleigs que inviten a reflexionar sobre la singularitat dels seus arquetips culturals. El diari «Gara», pròxim a Batasuna, exalçava ahir en la seua portada, al costat de les notícies referides a la imminent il·legalització de la coalició nacionalista radical, la gesta del «errel-dizarra» Aimar Irigoien, que amb només setze anys ha aconseguit alçar quatre vegades, en una tanda

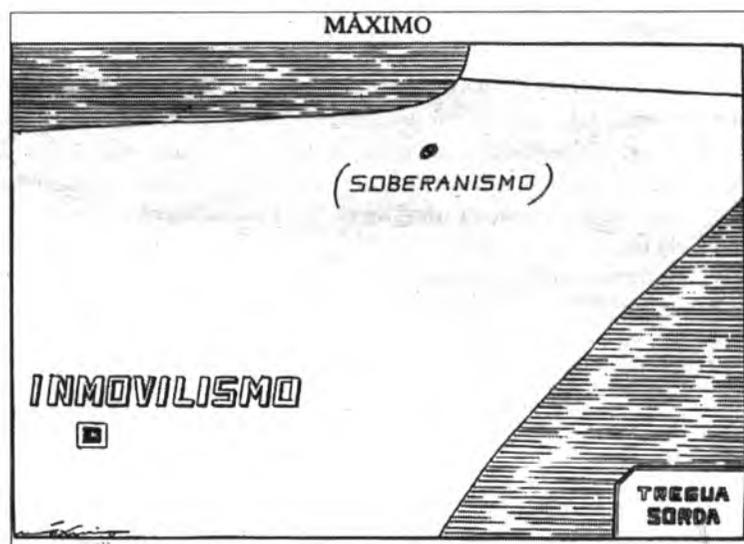
de deu minuts, la pedra denominada Albizuru Handia, de 166,5 qui-

lograms de pes.

Es tracta d'una pedra ovalada

i irregular que va arribar a la localitat guipuscoana d'Amezketta (988 habitants) l'any 1875.

Subratlla el diari que ningú de tan curta edat havia aconseguit, i ni tan sols intentat, alçar la citada pedra, la qual cosa confereix a la proesa del jove Aimar Irigoien un cert sabor de llegenda artúrica, univers mitològic que entapissa l'Europa celta anterior a la cristianització. És més, en setanta anys ningú havia aconseguit alçar l'Albizuru Handia, fins que en 1947 ho va aconseguir el «harrijasotzaile» Errekartexo. El rècord l'ostenta un alçador anomenat Goenatxo, que va aconseguir alçar la mola quinze vegades en una tanda de deu minuts. Ω

CUINA VALENCIANA

Pastes varies

Coques planes i farcides

Planes; és a dir, d'una sola fulla. Farcides; és a dir, de dues, una damunt de l'altra i, al mig—com les panades gallegues—, les in comptables varietats de companatge o mescla—simples o mixtes—, a base de verdures, carn o peix.

Quan el pa que menjaven les famílies, sobretot als pobles, era sempre de casa—de fleca, sols algun buròcrata— no era infreqüent que la pasta no estiguera bona; és a dir, completa la fermentació del rent, a mitjan matí, per tindre ja cuit i gelat el pa del dinar. Si tal ocorria, les dones prenién un o do pans i, aplanant-los, feien una coca i, amb el polze, li marcaven al damunt unes ditades i li tiraven un llarg raig d'oli i uns bons pessics de sal. Finalment, la punxaven pertot arreu amb una forqueta i la duien al forn. I a l'hora de dinar, apareixia eixa coca quasi divina, brescada, aromatitzada per l'oli d'oliva i el crostis d'or amb les lluentors de la sal. A Itàlia, país molt menys erosionat que el nostre en tants aspectes de les tradicions autòctones hem vist aquestes coques d'oli en fleques, exactament igual que les valencianes.

Amb composició semblant—farina, aigua, llevat i oli—també duien al forn, o duen encara, coques planes per al berenar, amb o sense voretetes de pessic, i decorades per damunt amb llesquetes de cansalada, sardines o anxoves, o fregits diversos: de ceba i tomaca, de tomaca, pimentó verd i pinyons, d'albergínies i tomaca... I tots els fregits viudos, o amb embotit de porc, o amb molletes de tonyina, melva, o altre peix.

Les coques farcides poden considerar-les com a pròpies totes les comarques del País: n'hem menjades de magnífiques, farcides de carns, o verdures o peix, a Almassora i altres llocs de la Plana o a les Hortes del Túria, el Xúquer i la Safor; és la Marina, però, el centre més popular i tradicional de la coca farcida. Creiem que res millor, en aquesta matèria, que reproduir les línies que ens ha enviat, a demanda nostra, l'autora de tantes pàgines admirables sobre Altea i la Marina, Carmelina Sánchez-Cutillas: «Es fan les coques de moltes maneres: una mida d'oli per dues d'aigua, farina de blat, sal i rent. Altres en compte d'aigua li posen gasosa i un pessiguet de bicarbonat. També canvien les mides de l'aigua i de l'oli, segons costum de la pastadora. Hi ha qui escalfa la farina de blat amb aigua bullint, afegint-li-la tal com va pastant. La farcidura es fa generalment amb cebes, alls, tomaques i pebreres fregides—com si fos un pisto, però sense carabassa ni albergínies—, i tonyina o melva.

Son molt bones amb ceba a trossets, ben fregida, amb bledes i molletes de lluc o de melva.»

Vegem també la pàgina expressiva que don Josep Guardiola i Ortiz un clàssic ja de la cuina alacantina, dedica a les «Coques amb tonyina»: «Amb antelació es posa a dessalar un quart de quilo d'aquesta saladura i, a ofegar, dos de ceba finament picada; 100 gr. de tomaca, un grapat de fulles de llorer, tot també picat, i 30 gr. de pinyons.

Sobre el marbre un quilo de farina de blat, i un quart de quilo de sagí de porc; ben treballada la mescla, la posarem en un atifell i tirarem sobre la pasta un quart de litre d'oli, del millor, rusent, procurant travar-la amb el cullerot de fusta i, si per haver-la escalfada massa no bo aconseguirem, li de torrar afegiríem un poc d'aigua i, en tot cas, una copeta d'aiguarent anisat.

Amb els punys es treballa més durant una bona estona, sempre tenint en compte que no ha de quedar fina i compacta, sinó un poc disgregada, però que, després de fenyuda, permeta d'estendre-la fins aconseguir la primesa necessària. Col·locada damunt d'una post o marbre enfarinats, se l'aplana a fi de deixar-la d'un mig centímetre d'espessor i es retalla amb ganivet, procurant que quede doble llarga que ampla, i amb els cantons rodons. Feta a bocinets la tonyina amb els dits, es mescla amb la fregitel·la i s'estén damunt la pasta; damunt d'una fulla de paper es lamina, com més prima millor, una porció de pasta, i girant-la, cobrirem l'anterior; es tanca amb una vora menuda, s'unta amb ou batut emprant el pinzell, i es cou al forn.

En les revetles de Sant Joan i Sant Pere es fa Alacant un consum enorme d'aquestes boníssimes coques de tonyina.

Acudits

CAPITALISME IDEAL:

Tens dues vaques. En vens una i compres un toro. Es reproduïxen i l'economia creix. Vens el ramat i et jubiles ric.

CAPITALISME AMERICÀ:

Tens dues vaques. En vens una i forces l'altra a produir la llet de quatre vaques. Et quedes sorprès quan es mor.

CAPITALISME FRANCÈS:

Tens dues vaques. Fas vaga perquè en vols tres.

CAPITALISME CANADENC:

Tens dues vaques. Uses el model del capitalisme americà. Les vaques moren. Acuses el proteccionisme sudamericà i adoptes mesures proteccionistes per tal de tenir les tres vaques del capitalisme francès.

CAPITALISME JAPONÈS:

Tens dues vaques. Les redissenyes per tal que tinguin la desena part del tamany d'una vaca normal i produeixin 20 vegades més llet. Després crees dibuixets animats amb noms suggestius com ara Vaquimon i els vens a tot el món.

CAPITALISME ITALIÀ:

Tens dues vaques. Una d'elles és la teva mare, l'altra la teva sogra. Maledetto!!

CAPITALISME ENRON:

Tens dues vaques. En vens tres per a la teva empresa de capital obert fent servir garanties de crèdit emeses pel teu cunyat. Després fas un intercanvi de deutes per accions per mitjà d'una oferta general associada, de manera que aconseguixes tornar a tenir les quatre vaques amb exempció fiscal per a cinc vaques. Els drets de la llet de les sis vaques són transferits per a una empresa de les illes Cayman, de la qual, el soci majoritari n'és, en secret, l'amo. Aquest ven els drets de les set vaques altre cop per a la teva empresa. El balanç anual diu que l'empresa té vuit vaques, amb una opció per a una més. Vens una vaca per comprar un nou president dels Estats Units i et quedes amb nou vaques. Ningú no fa balanç de les operacions i exportes els teus fems a Latinoamèrica.

CAPITALISME BRITÀNIC:

Tens dues vaques. Totes dues són boges.

CAPITALISME HOLANDÈS:

Tens dues vaques. Viuen juntes. No volen toros i tot va com una seda.

CAPITALISME ALEMANY:

Tens dues vaques. Produïxen llet regularment segons patrons de quantitat i horari prèviament establert, de forma precisa i lucrativa. Però el que realment t'agradaria seria criar porcs.

CAPITALISME RUS:

Tens dues vaques. Les compres i veus que en tens cinc. Les tomes a comptar i veus que en tens quaranta-dues. Un altre cop i veus que en tens dotze. Pares de comptar i obres una altra ampolla.

CAPITALISME SUÏS:

Tens 500 vaques, però cap no és teva. Cobres per guardar les vaques d'altres.

CAPITALISME ESPANYOL:

Estàs molt orgullós de tenir dues vaques.

CAPITALISME GALLEC:

Tens dues vaques i et queixes perquè el ramat no creix...

CAPITALISME XINÈS:

Tens dues vaques i 300 persones traient-ne llet. Presumeixes de tenir feina al complet i alta productivitat. I arrestes l'activista que ha divulgat els nombres.

CAPITALISME INDI:

Tens dues vaques. Ai de qui les toqui!

CAPITALISME LATINOAMERICÀ:

Tens dues vaques, una de les quals és robada. Els governs creen en les seves Cimeres de Caps d'Estat Latinoamericans, la Contribució Obligatòria per Possessió de Vaques (COPU). Ve un fiscal i et multa perquè, malgrat que has pagat correctament la COPU, el valor era pel suposat nombre de vaques i no pel de les vaques reals. Hisenda, per mitjà de dades també suposades del consum per part de la teva família nombrosa de llet, formatge, sabates de cuir i botons, presumia que tenies 200 vaques. Així doncs, per tal d'alliberar-te de l'assetjament, regales la vaca restant al fiscal per tal que tot quedi en pau. Ω

Aquest acudit i més a:
<http://www.aqdits.ca.tc/>

CONTRA LES BORRATXERES

Poseu en infusió dins de 1/2 litre de vi 3 1/2 de flor de blat, secada a l'ombra i arreplegada quan és el temps, de la punta de les espigues. Asseguren que és d'un efecte tan prodigiós que es té com a cosa segura del tot, que la persona que beu unes quantes cullerades d'aquesta infusió després no voldrà ni tan sols ensumar el vi.

Naturalment solament n'han de prendre aquelles persones que tenen el mal costum d'emborratjar-se perquè no saben fins on poden beure vi o licors, els quals s'han de prendre sempre amb moderació. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Pocs despeses. Tel. 699 212 404.

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix pertocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 [http://paisos-catalans.org// tres](http://paisos-catalans.org//tres).

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molta bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escribiu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Coneixeria seixantina enamorada de Mallorca i les seves coses. Tel. 657 012 568.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escribiu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yerwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escribiu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes rei-

vindicatives...que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

MÓN I CEL.

Perquè el temps en el món és un mar: Té amargor que fa prendre mal, onatge de mil problemes, tempestes de temptacions. Figuradament, el temps del món es diu mar: és d'amargor salobre i de revoltes de tempesta, on els homes perversos i depravats en costums s'han fet com a peixos que es devoren els uns els altres.

Convé que els temps sien aspres per tal de no estimar-se aquesta vida. Convé, i és medicina, que la vida present sia atribulada, a fi que estimem la vida futura.

Si tu tenies el blat al cel obert, per tal d'evitar que es podris, el desaries al sostre. Canviaves el forment de lloc i en canvi deixes que el cor s'esgarre en coses de poca lliga! Guardaves amunt el blat?: alça-hi també el teu cor!

La fe dels cristians -els descreguts i immisericordes se'n burlen- és aquesta: diem que, acabada aquesta vida, n'hi ha una altra; que els morts ressuscitaran i, al final, hi aura un Judici.

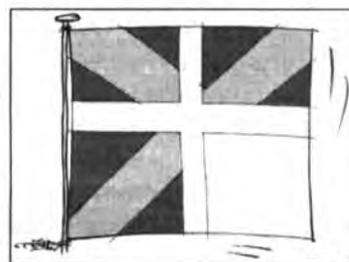
Aquest és el camí: camina per la humilitat i arribaràs a l'eternitat. Els qui volen viure en Crist, és

menester que patesquen menyspreus dels qui no hi volen viure, els quals se'n riuen dels qui són feliços en tot allò invisible, i els diuen: "Però què et penses tu, tararot? És que ho has vist, això en què dius creure? O és que algú se n'ha tornat de l'altra vida per contar-t'ho?..." S'està burlant de tu qui es vanta de posseir les coses que es veuen. Però guaita bé si té allò que diu. Apa, segueix avant: mira bé si gaudeix de la felicitat de la qual, pomposament, parla.

Quins seran els teus plaers a la Jerusalem celestial? "I gaudiran de les multituds i dels estols de la pau" El teu or i argent seran pau. Les teves finques, ta vida, serà pau; pau el teu Déu. Tot desig serà en tu pau... Ton Déu serà tot per a tu; el teu menjar per asseciar-te, beguda per no patir set, claror per poder veure-hi, el teu recolzament per no defallir. Ell, tot sencer, et posseirà a tu tot sencer. No caminaràs més a cops de colze amb ningú, perquè ells també ho tindran tot: complet seràs tu, complet serà l'altre.

Déu serà la fita dels nostres desigs: el veurem infinidament, l'estimarem sense ensoïment, el llorem sense fatiga. Aquest ofici, afecte, acte, serà, sens dubte, com la vida eterna, comú a tots els remuts. Ω

(St.) Agustí, bisbe de Bona o Hipona, nat a Numidia, arquitecte de l'Església en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

Història d'en Capellà

Climent Garau de Llucmajor
Tel. 971 665 336

Jo vull reviuire s'història,
De un famós personatge,
Perquè la seva imatge,
Quedi be dins sa memòria.
Donar-li aquella glòria,
Que en vida va tenir,
En tot sempre va lluir,
Ell fou exemple i victòria.

Llorenç Capellà nomia,
Aquest home vertader,
Fou fill de llucmajorer,
Allà va néixer sa mare.
I no fou cosa estranya,
Sa cosa com se va fer,
Amb home carrabiner,
Se començà sa campanya.

D'aquesta bella unió,
Onze fills varen tenir,
El destí el va elegir,
A dins el poble algaidí,
Perquè allà se'l destinà,
Ben aviat destacà,
Un tot sol de sa llocada,
Per fer sa bona glosada,
A ell se'l va convidar.

Llorenç Capellà nomia,
Aquell famós glosador,
Mallorca per tot rodó,
Sa seva veu sentiria.
Un bon segell deixaria,
Amb ses gloses que ell va fer,
Era el número primer,
De sa seva companyia.

De molt jove se casà,
Era molt intel·ligent,
Li sortí un fill present,
Això se va demostrar.
A sabater es dedicà,
Per poder passar sa vida,
A Ciutat ell aniria,
Per llibres poder comprar.

Dins moltes de poblacions,
Un bon record va deixar,
Un fill seu va despertar,
Elevades condicions.
Al públic varen agradar,

Les seves belles cançons,
Comèdies amb expressions,
Sabia compaginar.

Professor molt prest sortí,
Amb això va destacar,
Tenia el cap molt clar,
En tot lo que es proposava.
I tothom el respectava,
Per ésser digne i humà,
amb el seu mode d'obrar,
molta de gent l'admirava.

Un dia se va casar,
Amb una montuirera,
Una dona de primera,
Amb ella va concordar.
El matrimoni va anar,
Amb completa harmonia,
Un amb l'altre se servia,
Com si fos un cos germà.

En tot moment s'ajudaven,
Amb tota intimidat,
De sa gran felicitat,
Els veïnats molt en parlaven.
Dins sa polífrica entrà,
Perquè era lliberal,
Pretenia llevar es mal,
Que d'enrera es va usar,
Per la pau ell va lluitar,
Amb tota sa valentia.

Al Partit Republicà,
Ell estava afiliat,
Fou element destacat,
Perquè sa fe se sentia,
La justícia exigia,
Per sa raó defensar,
I en el pobre donar,
Lo que ell se mereixia.

Després de consolidada,
La República Espanyola,
Molts en tenim bona prova,
D'allò que mos va venir,
L'any trenta sí, succeí,
Un alçament militar,
Ell va ser molt gros es ball,
Que a l'esquerra feu patir.

En Capellà va fugir,
En es camp a amagar-se,
Ho era de bon de ver,
Lo que volien fer-li.
El seu cap, es tallar-lí,
Espirar-lo a un bastó,
I per tot passejar-lo,
No el pogueren aglapir.

Perseguit pels criminals,
Se va poder escapar,
A Felanitx arribà,
Allà un amic tenia.
D'apotecari servia,
I junt amb ell fugiria,
Així sa vida salvaria,
No los pogueren agafar.

Per tot Algaida el cercaren
S'estol de los criminals,
Per augmentar los seus mals,
S'endugueren a son pare.
Ell que sempre be obrava,
Amb tots els molts algaidins,
Haver de tenir aquest fins,
Cap moment s'ho esperava.

El dugueren a matar,
Perquè en Pere no trobaven,
Els assassins l'acusaven,
Que ell el dugué a amagar.
I d'aquest fet l'acusaren,
Els criminals assassins,
Que seguïen els camins,
Que els de dalt encarrega.

El pobre tot espantat,
Al camió el pujaren,
Sense saber on anaven,
Amb els braços ben fermat,
Ell que molt be havia obrat,
En tot havia fet el be,
Molt estrany li vengué,
Haver de ser tan maltractat.

A Vilafranca hi dugueren,
Aquells dotze algaidins,
En filera tot units,
Un falangista el mirà,
En Capellà observà,
Que amb ell havia glosat;
-Fins aquí t'han traginat,
Jo et miraré de salvar.

Matons, a mi, no em mateu,
De la mort m'heu de salvar,
Perquè a mi en voleu matar?,
Si els meus fets los coneixeu?
Matons per molts que en
mateu,

Sa vostra també vendrà,
El bon Déu vos donarà,
Sa paga que us mereixeu.

De sa fila va sortir,
Perquè permís li donaren,
Als altres tots morts quedaren,
Sa cosa va acabar així.
De l'ensurt que va tenir,
Li va danyar lo seu cor,
I de resultes d'això,
Tota la vida patí.

Després de molts anys passats,
Una cançó ell va fer,
Just ara la vos diré,
Perquè son mots encertats.
Avui fa dotze anys rodons,
Me varen dur a vilafranca,
Damunt una tomba blanca,
Enrevoltats de matons,ç
Ells se fan il·lusions,
De fer una Espanya santa,
Però fan tanta de planta,
Com un gat que no s'aguanta,
Enrevoltat d'estalons.

De Mallorca ells fugieren,
En Pere i son company,
Era un cas ben estrany,
A lo que ells s'atreïren.
Sa vida se jugarien,
Amb una barca partir,
Tres metres de llarg tenir
Allà se confiarien.

Sa sort los va protegir,
A Barcelona arribaren,
Els tots dos se estranyaren
Haver tingut tan bon camí.
Res dolent los succeí
A dins la mar cap moment,
Perquè el temps i el bon vent,
Tot el temps los protegí.

Cap a s'escola de guerra,
Va partir a estudiar,
Va sortir de capità,
Per servir sa nostra guerra.
S'home a s'idea s'aferra,
Allà on pot ajudar,
L'esperit el duu a lluitar,
Sa idea el governa.

Cap en el front va partir,
Amb un grup d'artilleria,
Al feixisme lluitaria,
Fins que sa guerra acabà.
Llavor el varen tancar,
Li feren consell de guerra,

D'aquells que eren d'esquerra,
Ben pocs se varen salvar.

Quan a Mallorca tornà,
Després d'acabar sa guerra,
Anava ferra qui ferra,
Per sa vida capetjar.
Ben prest ell va demostrar,
Grossa predisposició,
En comedies de valor,
Molt prest se va destacar.

Ses comèdies que va fer,
Tenien afectació,
Persones de tot color,
Deien: que estan de bé,
Gran ressonància tengué,
Ses obres d'en Capellà,
Un ritme nou va crear,
Com rosa que floreix bé.

A dins ell aparegué
Un cervell prodigiós,
Per això molt alts honors,
A ell se li tributaren.
Sos treballs molt agradaven,
A tots els espectadors,
Era un camí honorós,
Que d'en Capellà esperaven.

Quan amunt va haver pujat,
Es bon nom d'en Capellà,
A dins ell si va trobà,
Molt grossa debilitat.
Una grossa malaltia,
De ell se va apoderar,
Cap metge el va curar,
Un dia ell va arribar,
En es fatal resultat.

Tota persona de bé,
Va plorar sa seva mort,
Un home de tant record,
Aquest trist final tingué.
Sa flor del garrit roser,
Tota se fa desfullar,
Però en Pere Capellà,
Sempre se recordarà,
Per l'obra que va deixar,
Eternament durarà,
Pel molt valor que ella te.

Un tany d'aquest bell roser,
Ha estada continuada,
Un fill sa flor ha cuidada,
Com cuida el bon jardiner,
Perquè molt de mèrit te,
Sa seva gran escriptura,
Amb tota sa raó jutge,
Escrita en el paper.

L'AMOR

"L'amor fa l'home novell; tal com l'avarícia l'envelleix, l'amor el rejuveneix.

L'amor fa minvar l'aspror de les obligacions.

No diu l'ocellet: Donaré de menjar als meus cadellts i quan seré vell ells em nodriran. No res, d'això: ama ben bé de bades, i nodreix sense demanar cap torna.

No fan els bons costums, sinó les bones amors.

Cadascú és segons l'amor que té.

Per a caminar i avançar i pujar impulsa l'amor, per a caure la supèrbia.

Dóna'm un amor desficiós i que no faci res...Peresosos, morts, detestables, infeliços sereu, si no estimeu res.

A causa de la por defugies fer el mal. L'amor fa que no en vulguis fer: ni que en poguessis fer sense perill per a tu.

No manquis pas dels dos peus, ni vulguis coixejar. Quins són els dos peus? Els dos manaments de l'amor: a Déu i a l'altri.

Ameu la gent, acabeu amb les errades; sense supèrbia, deslligueu la veritat, sense duresa, combatheu per la veritat.

L'amor és la càrrega que el Crist es digna a imposar-nos.

L'amor que naix d'un cor pur i d'una recta consciència, sincera, és la gran virtut de debò, perquè és el fi dels manaments". Ω

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

EL CANT NACIONAL DELS HONGARESOS

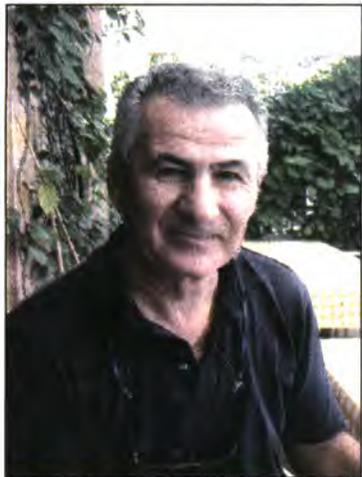
Felip Oliver <rabiaforta@yahoo.es>

<http://www.llibreweb.com/lipmic/Arreu/hong/petofi.htm#>
Cant.nacional

VISCA LA NOSTRA TERRA!
SALVEM LA NOSTRA GENT
DE LES URPEES
DELS ESTRANYS!

EL 1853 SANDOR PETOFI HO
TENIA MOLT CLAR ELL A LA
SEVA TERRA D'HONGRIA. Ω

PEGUERA

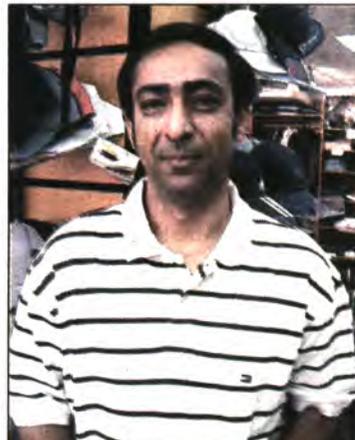
Fa 5 anys que en Gianpaolo Carrara de Venècia regenta el Restaurant Pizzeria Toscana al Bulevard de Peguera. Despatxa menús a 6'30 euróns. A la carta se menja per una mitjana de 10 euróns. Tel. 971 687 957

Fa 2 anys que n'Ilona Häussler de Berlín regenta la Joieria Casana al Bulevard de Peguera. També tenen una joieria a Deia i una altra a Obersdorf. Tel. 971 689 565

Fa un any que na Maria Zanoquera a qui veiem amb les seves filles Laura i Lucía, ha obert la botiga Màgia i Fantasia al Bulevard de Peguera. Tel. 971 685 416

Fa 15 anys que en Deeok Aseani de l'Índia regenta la Botiga Europa al Bulevard de Peguera. Tel. 971 686 214

Fa 9 anys que en Victorià Blázquez regenta la Croisanteria Duque al carrer des Capdellà de Peguera. És un local especialitat en coques. Tel. 971 686 556

Fa 8 anys que na Maria Victòria Plaza regenta la Peleteria Disseny Pere al Bulevard de Peguera. Tel. 971 685 458

Fa 3 anys que na Kinga Odyniec de Polònia amb el seu home Joan Calafat de Peguera regenten la Botiga de moda, Sa Cova Blava al Bulevard de Peguera. Tel. 971 689 036

N'Àngela Rodríguez és la madona de la botiga Artesania Peguera al Bulevard de Peguera. Els seus sogres Miquel Morlà i Maria Charles. Obriren aquesta botiga fa una cinquantena d'anys. Tel. 971 686 101

Fa 3 anys que n'Ali Serdar Ugur de Turquia regenta la Joieria Ofèlia al Bulevard de Peguera. Tel. 971 686 008

EL SILENCI DELS XAIS

Fa anys vaig començar una feliç col·laboració amb Oxfam i darrerament amb Metges Sense Fronteres. El que molts consideren afany idealista, a mi m'ocupen hores de treball realista. Mentre jo escric i vostè llegeix, algú s'està morint per falta d'aigua. Cada any moren 3.4 milions de persones —la majoria nens— per malalties propagades per l'aigua insalubre.

Més del 25% de la població de Perú i Bolívia no té accés a l'aigua potable. A Mali, el 35% de les persones no tenen aigua potable, a l'Àsia 16 de cada 100 persones no tenen accés a aquest recurs vital. A l'Àfrica, més de 25 milions de persones s'estan morint de la SIDA. Aquest any, la OMS finalment ha impulsat la campanya per l'abaratiment i dels medicaments essencials. Els malalts, no viuen només de química. L'aigua també els manté en vida. Cada troballa d'un altre pou porta a milenars de persones a desplaçar-se per poder menjar i beure. El passat mes de juny, vaig interpretar en una conferència de MSF per un metge que treballava a Palestina. El conflicte que cansa i que tanta matança causa, és sobretot per dominar les fonts d'aigua als cims del Golan. Quatre dies després de tornar a Palestina des de Barcelona, aquest metge va haver de ser retirat perquè una bomba va afectar el seu convoy. El món es mor per la manca d'aigua i aquí ens insultem per que ningú ens fredi el poder-la malbaratar, mentre de passada convertim camps de blat en camps d'herbs forçada per acomodar un esport que requereix preciosos recursos naturals i és un insult a persones arreu del món. Grupuscle? E pur si muove. Ω

Marta Callol i Armen-gol BA-PGCE

L'EDUCACIÓ A DISTÀNCIA: UNA MODALITAT AMB PRESENT I FUTUR

L'Educació a Distància és una modalitat d'estudis particularment indicada per a les persones adultes que fan feina i tenen més de 18 anys. És una ocasió excel·lent per acabar els estudis que varen començar o en qualsevol cas per aconseguir el Títol de Secundària Obligatòria (ESPA, primer i segon cicle) així com el Títol de Batxillerat LOGSE en les modalitats científica, tecnològica i humanística. Una societat cada vegada més competitiva necessita un nivell d'estudis més elevat. És una bona oportunitat de formació.

Aquesta modalitat d'educació té molts d'avantatges: en primer lloc l'assistència a classe no és obligatòria, pots matricular-te de les matèries que creguis convenient en funció del temps del qual disposes, sense límit de convocatòries, hi ha tutories col·lectives (una classe setmanal per matèria) i individuals per als alumnes (dues classes setmanals per matèria, una d'elles per a consulta amb el professor de la matèria a nivell presencial i una altra a distància mitjançant l'ús de tecnologies de la informació: Internet, o també via telefònica o per correu ordinari) per orientar-los. El professorat que t'atendrà tan del punt de vista docent com orientatiu es llicenciat en la matèria corresponent.

L'Institut Antoni Maura a Palma, és un centre situat al Polígon de Llevant, a 10 minuts del centre de la ciutat i és l'únic a Mallorca on s'ofereix la modalitat d'educació a distància per a persones adultes. El curs 2001-2002 cursaven aquesta modalitat més de cinc cents alumnes. L'alumne pot iniciar els estudis de secundària obligatòria i acabar obtenint el títol de batxillerat Logse el qual li permetrà accedir a qualsevol estudi universitari una vegada superada la prova de selectivitat o en el seu cas la prova de batxillerat prevista.

Per a qualsevol informació podeu contactar amb la secretaria del centre al telèfon 971 242034, fax 971 240150 (dilluns a divendres de 10 a 13 hores); també podeu consultar la pàgina web: <http://www.iesantoni-maura.net> on podreu trobar més informació de l'oferta educativa del centre o bé fer servir l'adreça electrònica: maura@iesantoni-maura.net

Per a totes aquelles persones interessades, la matrícula comença a mitjans del mes de setembre. Ω

Pere Crespi

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.....

Població

C.I.F.Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitatNúm. sucursal

Compte núm.....

Firma

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca